A. E. Van Vogt

A. E. Van Vogt

COMPUTER WORLD

Vede, ştie, controlează totul

CAPITOLUL UNU.

Un individ se opreşte în faţa terminalului stradal de tip Ochi-O, de la colţul dintre Second Street şi Main Street în oraşul Mardley. Este ora 10.03 A. M., conform cu timpul standard al zonei muntoase (A. D. 2090).

Prezenţa lui în interiorul limitei de 1,20 m conectează automat Ochiul-O. Identific imediat profilul biomagnetic al omului: este membru al Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului. Poartă uniformă de sergent. Numele lui este Walter Inchey.

Înălţime: 2 m; greutate: 102,3 kg. Faţa roşcovană (nuanţa 11). După ce m-a declanşat, se întoarce şi priveşte spre sud. Este o direcţie pe care pot să o acopăr, deci observasem deja, de la înălţimea stâlpului pe care sunt amplasat (stâlp care serveşte şi pentru iluminarea stradală pe timpul nopţii), o coloană de maşini care intraseră pe Main Street, cu o intersecţie mai jos. Coloana este precedată de un grup de tineri; dintr-o furgonetă din faţă se aude muzică.

Asta mă pune în stare de alertă. Îmi examinez imediat circuitele de transmisiuni muzicale (zona Mardley). În câteva fracţiuni de secundă interconectez terminalul stradal cu instalaţia din maşină. (Indivizii folosesc sistemul meu pentru a emite.)

Acum primesc două imagini asupra aceluiaşi eveniment.

Sergentul Inchey se pune în faţa mea. Îmi vorbeşte. Pot spune că foloseşte un ton indignat când mă întreabă:

— Computer, ai de gând să le permiţi blestemaţilor de rebeli să-şi facă de cap prin oraş?

Aceasta este o întrebare. Îmi consult memoriile corelate cu problema pomenită. Printre acestea sunt şi multe rezumate ale celor treizeci şi unu de ani de experienţe în Washington, D. C. Aici sunt salvate şi informaţiile asupra rebelilor. Se găsesc şi numeroase amănunte despre parade asemănătoare, organizate de ei în alte oraşe din vest, în ultimii doi ani şi jumătate.

Rapida mea verificare subliniază că există situaţii în care legea trebuie impusă. Dar, cu o singură excepţie, toţi aceşti Ochi-O stradali sunt echipaţi doar cu arme uşoare, DAR 1. Excepţie fac cei de la Comandamentul Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului. Clădirea este la fel cu toate celelalte din orăşelele cu o populaţie între 1000 şi 6000 de locuitori. Holul unei astfel de clădiri militarizate este protejat de un echipament DAR 2.

Oricum, nu pot face nimic. Şi apoi, un sergent nu este un programator autorizat. Îi explic sergentului Inchey cum stau lucrurile. El rămâne postat în zona de atenţie. Dar, în felul ăsta, îmi obstrucţionează vederea exact asupra evenimentului care îl preocupă. Ochii-O stradali sunt limitaţi, din cauza focalizării rigide şi a unei slabe recepţii audio-video.

În faţa coloanei merg şase tinere şi şase tineri. Sunt îmbrăcaţi, cum se spune, sumar. Mişcările pe care le fac îmi sunt cunoscute din alte înregistrări de parade: se leagănă şi îşi răsucesc partea de sus a bustului, până la şolduri. Braţele şi le balansează la unison. Picioarele bat pământul ritmic.

Între mişcările lor şi ritmul muzicii există o continuă legătură, ca la dansurile de salon.

În acest moment, deoarece Inchey tot nu se mişcă, pot vedea un număr tot mai mare de oameni care apar pe stradă. Ies din magazine. Se opresc. Se uită la parada rebelilor. Sergentul Inchey mârâie destul de tare:

— Ce dumnezeu, idioţii ăştia de imbecili chiar au de gând să se holbeze la circul escrocilor de rebeli!

Toate furgoanele şi camioanele rebelilor sunt înţesate de fanioane colorate. Văd roşu, verde, albastru, galben (nuanţele 2 până la 6). Vehiculul din frunte este un camion cu remorcă. Pe platforma remorcii este o pancartă enormă pe care scrie: „VIZITAŢI PANORAMA EVOLUŢIEI UMANE.”

Sergentul Inchey se întoarce spre mine şi-mi zice:

— Computer, chiar crezi că toţi nebunii ăştia or să se ducă la panoramă?

Cea de-a doua-ntrebare pe care o pune pare să fie un răspuns la prima:

— Şi ce dracu' or căuta acolo?

Sunt nevoit neutru a 9.784.562.387.184-a oară să-i atrag atenţia unei fiinţe umane că eu nu „cred” nimic. Adică nu fac speculaţii. Ca răspuns la cea de-a doua întrebare îi ofer date istorice care dovedesc că populaţia din oraşele de frontieră ale vestului a fost, de la început, împotriva expansiunii computerului. Limita de activare de 1,20 m este astfel rezultatul unui compromis local. Plasarea Ochilor-O pe stâlpi, la înălţimea de 2,40 m, focalizarea limitată la un anumit unghi, aşa încât numai persoanele de peste 1,70 m să poată declanşa mecanismul (şi asta numai dacă au împlinit 21 de ani), toate aceste limitări arată că cei din vest presupun că nu ai de ce să foloseşti computerul fără un motiv responsabil. Ce-or fi vrând să înţeleagă prin asta?!

După explicaţia mea, omul mai rămâne pe loc câteva clipe. Dă din cap. Îşi mişcă falca. Şi pleacă.

Instantaneu, Ochiul-O se deconectează. Automat.

Cea de-a doua imagine nu s-a întrerupt nici un moment. Ea mi se transmite prin ecranul din furgonul cu muzică, de pe Main Street.

În maşină sunt doi bărbaţi şi două femei, toţi tineri, precum şi doi copii mici. Copiii sunt într-un ţarc de joacă. Şi ei, şi femeile au urechile acoperite cu tampoane. Pe adulţi îi identific imediat după profilurile biomagnetice. Bărbaţii sunt Loov Gray şi Doord Vaneck, iar femeile: Fen Orick şi Oneena Lister.

Pe copii nu i-am mai văzut. Deci nu-i am înregistraţi în sistemul meu de memorie. Cele mai recente înregistrări cu cei patru maturi datează cam de doi ani şi jumătate.

Tânărul pe care îl identificasem drept Loov focalizează imaginea asupra unei femei care stă pe trotuar. Priveşte înaintarea lentă a coloanei. Lentilele telescopice apropie imaginea. De aproape, ochii ei sunt de un albastru strălucitor. Este machiată. Poartă o rochie gri-bleu (nuanţa 15).

În furgonetă, Loov încearcă să acopere urletele muzicii, strigând către celălalt bărbat:

— Hei, Doord, fătuca asta îmi aminteşte de un amor de-al meu din liceu. O dată am apucat să mă întâlnesc cu ea. Şi asta, bineînţeles, înainte de a o întâlni pe preafrumoasa mea idealistă din Lumea Computerului, Micuţa Fen, aici prezentă.

— N-o scăpa din cadru! Îi răspunde Doord tot strigând.

Deşi Doord stă pe loc, îmbrăcat în hainele lui bărbăteşti, începe să se transforme – mai întâi la faţă. Apoi i se modifică şi corpul. E clar că îi creşte un bust de femeie. Se metamorfozează în tânăra de pe stradă. După care pare să se tragă totul înapoi, redevenind ceea ce era la început. Dar pentru vreo douăsprezece secunde cele două forme, a lui Doord şi a femeii, au fost contopite.

Dintr-odată, trăsăturile şi formele feminine se şterg. Doord este iar el însuşi. (Evident că, pe parcursul experienţei, profilul lui, pe care îl mai observasem şi cu doi ani opt luni şi cinci zile în urmă, nu s-a modificat deloc.)

Acum Doord strigă:

— Cred că este cântăreaţă. Ştie că organizăm o audiţie. Vrea să încerce să vină şi ea, azi, mai târziu.

Loov îl ironizează blând:

— A, domnule Doord Vaneck, dar ce intuiţie feminină aveţi! Aţi reuşit să-i aflaţi şi numele?

Doord dă din cap că nu.

— Ştii doar că n-am ajuns până acolo. Nu sunt Glay Tate – încă.

Loov nu face nici un comentariu. Atenţia îi este iar îndreptată spre ecran. După 3,6 secunde îi arată partenerului:

— Ia uite la grăsuţul ăla!

Învârte nişte butoane. Imaginea se apropie de un tânăr gras, în haine de lucru. Stă sprijinit de un camion.

Asemenea focalizări de aproape îmi declanşează automat mecanismul de observare a profilurilor. Ca şi în cazul tinerei cu ochi albaştri, identificată de Doord drept o cântăreaţă, observ că nu pot percepe profilul grăsanului. Asta pentru că ecranele obişnuite nu sunt echipate pentru a transmite fenomenul bulelor aurii.

De vreme ce nu este nici un profil de identificat, înregistrez faptul ca atare. Nu s-a petrecut nici o identificare. Şi închid.

Fac toate astea la obişnuita mea superviteză. În furgonul cu muzică, Doord tocmai începe să se transforme în tânărul cel grăsuţ. Mai întâi îi imită postura. Îşi umflă obrajii până se rotunjesc. Acum începe să se transforme şi corpul.

Ca şi cu cântăreaţa, Doord nu pare în stare să reziste mult. Deci, în câteva secunde este iar el însuşi. Numai că, din nou, cuvintele indică faptul că, în timpul experienţei, a obţinut informaţii.

— Sărmanul om e stânjenit pentru că el, un şofer de camion, scrie poezie. Dar şi el se gândeşte să vină la noi, să ne citească, dacă e în stare să-şi învingă timiditatea.

Replica lui Loov este, cum se spune, o exprimare filosofică de tipul celor pe care le aud adesea la fiinţele umane. Subiectul unei asemenea verbalizări nu prea are legătură cu ceea ce se spusese anterior şi este complet nerelevant pentru situaţie. Spune:

— Creatorii trec prin clipe grele în zilele noastre. Computerul scrie cele mai bune povestiri, cea mai bună

muzică şi, unde mai pui, nu este niciodată timid sau stânjenit. Ei, asta-i – oftează – ajunge!

Se întoarce la ecran şi arată spre doi bărbaţi care stau unul lângă altul.

— Hei, Doord, îl vezi pe tipul ăla suplu? Dar ce zici de ăla pus la patru ace, de lângă el?

Primul individ asupra căruia se focalizează imaginea este un tânăr suplu şi musculos. Trăsătura distinctivă a celui de-al doilea este costumul său, completat de o cămaşă scrobită şi de o cravată roşie (nuanţa 3).

Pe când furgoneta trece încet pe lângă cei doi, Doord îi imită pe rând.

— Loov, ăla chiar că e un specimen fizic perfect. Ce energie! Un moment am simţit că sunt într-o stare de sănătate perfectă. Sper din tot sufletul că va veni la noi. Uite, asta chiar că e ceva de care computerul nu-i în stare: să alerge, ca ăsta. Celălalt e muzician… hei! Vocea i se ridică pe ultimul cuvânt. Apoi zice:

— Uite că vine încoa'!

Tânărul muzician îmbrăcat la patru ace tocmai a pornit drept spre ei. Scurt timp îl văd pe ecran, alergând uşor chiar spre obiectivul care îi transmite imaginea. Doar câteva secunde. Apoi dispare dincolo de marginea ecranului. După un timp, Doord se duce la uşa laterală dinspre spate. Aud pe cineva vorbind. (Acum nici Doord nu mai e vizibil.)

Acel cineva are o voce de tenor, cu un uşor tremur de bariton; răsuflarea îi este accelerată:

— Domnule, ce e cu audiţia asta?

Aud vocea lui Doord răspunzând:

— Noi, Rebelii din Lumea Computerului, suntem destul de trăsniţi să credem că talentul artistic trebuie încurajat. Cum vă numiţi?

— Stess Magnus, vine răspunsul. Foloseşte acelaşi ton ca mai înainte, cu respiraţia încă accelerată. Întrebarea mea este: ce rost are o audiţie? Aici, în Mardley, oamenilor nu le

pasă de tipi ca mine, Allet sau poetul nostru laureat, Trubby Graham. Cu ce ne-ar ajuta o audiţie?

Prima menţionare a fiecărui nume îmi declanşează memoria: zona Mardley. Imediat am datele referitoare la Stess Magnus. Lucrează la magazinul local de îmbrăcăminte. Iar tatăl lui Trubby Graham are o mică afacere de transporturi.

Îmi verific sistemul de memorie şi pentru numele de Allet. Sunt trei în zonă, dar numai una trăieşte chiar în Mardley: Allet McGuire.

Verificările mele sunt complete când Doord vorbeşte din nou:

— Am descoperit că oamenii creativi, ca şi copiii, sunt cel mai uşor de educat în domeniul dezvoltării evolutive umane.

Vocea lui Stess are un ton uluit:

— Am văzut anunţul despre asta. Dar nu înţeleg ce este.

Vocea lui Doord este serioasă când răspunde:

— Cel mai bun lucru e să vii şi să priveşti demonstraţia şi explicaţiile lui Glay Tate, conducătorul nostru. Nu vei regreta niciodată, crede-mă.

— E-n regulă. Stess e dintr-odată greu de auzit, de parcă s-ar îndepărta. O să vin.

După câteva momente este iar pe ecran; imaginea îl arată întorcându-se pe trotuar. Se pierde în mulţime.

Doord apare în imagine, dar în interiorul furgonului… când vorbeşte, pentru prima dată, Fen. Vocea ei strigă ascuţit:

— Loov! Loov! Când acesta se întoarce dinspre ecran, fata continuă: A mai venit şi rândul altora să le bubuie capetele de muzică. Noi am terminat. Şi arată spre ceasul de la mână.

Loov se uită la propriul sau ceas şi dă din cap. Se întoarce la instrument, atinge un comutator şi spune;

— Ei, Pren-Boddy, e rândul vostru sa preluaţi muzica pentru mulţime.

O voce puternică de bariton îi răspunde dintr-un difuzor:

— E-n regulă. Daţi-ne doar o secundă să ne pregătim de şoc. Gata…

Pe când vocea încă mai rosteşte ultimul cuvânt, imaginea din interiorul furgonului Doord-Loov se stinge.

Instantaneu.

Aşa e cu muzica peste tot; nu doar în statele din vest. Nu am nici un control asupra persoanelor care ascultă muzică sau asupra muzicii transmise. Motivul unei asemenea situaţii mi s-a explicat astfel: muzica aparţine tuturor. Atunci am verificat înţelesul cuvântului „aparţine”. Am ajuns la concluzia că nu se potriveşte în context. Trebuie că e vreuna dintre acele idei omeneşti obscure pe care, poate, am să le înţeleg cândva, atunci când mi se va permite un contact mai apropiat cu energia de Educaţie Avansată pe care o înmagazinez de treizeci şi unu de ani.

Ca să pun muzică am nevoie de un om care să apese un buton şi să-şi exprime o dorinţă. Muzica provine de la emiţători orbitali. Deci ajunge direct la orice receptor. Cu alte cuvinte, nu e nevoie de vreo legătură între cele două furgoane.

Când Loov şi Pren cad de acord asupra comutării, Pren (cine o fi şi ăsta?

— Pentru a-i transmite muzică nu trebuie să-i verific profilul şi nici să-i dau o aprobare; orice persoană are dreptul de a asculta muzică; în mod automat) spune:

— Computer, continuă prin (codul receptorului Pren-Boddy) ceea ce tocmai emiţi prin (codul receptorului Loov-Doord).

După o fracţiune de secundă, asta se şi întâmplă.

Şi tot acum, instantaneu, mă pot uita în interiorul maşinii lui Pren şi Boddy.

În primul rând observ că maşina este dotată cu arme. Deşi furgonul transmite muzică, interiorul lui arată mai mult ca al unui vehicul special de luptă, S. A. V. E. Aici văd şase profiluri. Doi bărbaţi, două femei şi doi copii mici. Cei doi bărbaţi, Pren Rogers şi Boddy Clark, stau la posturile lor,

lângă arme. Sunt două DAR 3, una îndreptată spre vest iar cealaltă spre est Astfel ţin sub observaţie ambele trotuare, în timpul defilării coloanei.

Cele două femei îşi aranjează bebeluşii în nişte hamuri pe spate şi se ridică. Sunt Rauley Marlton şi Elna Starr, cum îmi spun informaţiile mele de acum doi ani şi jumătate (Evident că pe bebeluşi nu-i mai văzusem. Deci le înregistrez profilurile.)

După ce s-au proptit pe picioare, femeile înaintează. Cea pe care am identificat-o drept Elna Starr ţipă:

— Hei, băieţi, soţiorilor, nu uitaţi că şi noi, cele care vă dăruim bucuriile nopţilor, avem o treabă de îndeplinit.

La care cea numită Rauley adaugă:

— Şi e cu atât mai bine dacă o facem cât urlă muzica. Îi scutim pe copii de o durere de cap.

Pren Rogers îşi părăseşte postul. Se duce în partea din faţă a furgonului. Printr-o deschizătură vorbeşte cu şoferul:

— Ed, lasă-le pe fete să coboare la următoarea intersecţie.

Mişcarea maşinii se modifică aproape imediat. Până acum se deplasase în ritmul lent pe care l-am mai văzut şi la alte parade. Acum se opreşte de-a dreptul.

Fetele cu bebeluşii agăţaţi în spate trec pe lângă mine, în afara câmpului meu vizual. Pren le conduce, până ce nu se mai vede nici el. Apoi aud voci feminine care spun: „Pa!”, „Pe curând!” Răspunsul lui Pren e simplu: „Bine.”

Reintră în imagine şi se duce spre arma sa. Rămâne acolo, tăcut, privind cu atenţie prin micul vizor care se învârte în toate părţile pentru a supraveghea zona de afară.

Bineînţeles că am raportat toate acestea colonelului Yahco Smith – aşa cum prevede programul special creat în vederea marelui atac pe care îl plănuieşte. Astfel că acum primesc instrucţiuni de la el:

— Computer, rămâi atent la fete, indiferent care e motivul ieşirii lor. Cum le vezi, indiferent în ce context, îmi raportezi.

— Prea bine, domnule colonel, răspund eu.

CAPITOLUL DOI.

Următorul contact cu cele două tinere îl stabilesc la casele cu numerele 301 şi 302 de pe Brand Street, în oraşul Mardley.

Au trecut patru minute şi jumătate.

Un zgomot de paşi repezi. Apoi o clanţă la care se umblă. Această ultimă percepţie îmi declanşează unitatea instalată în casă, cea care supraveghează uşa.

După câteva clipe, uşa se dă de perete. Un băiat aleargă trecând pragul şi se repede spre scări ţipând:

— Mamă, mamă! Sunt nişte bebeluşi aici afară! Hei, mamă! Am identificat, bineînţeles, băiatul, după profil, ca fiind David Norton, de doisprezece ani. Deşi ştiu că aceasta este într-adevăr reşedinţa sa şi că nu este o persoană neautorizată, programarea îmi cere totuşi să fac anunţul automat de întâmpinare:

— Bună dimineaţa, David, spun eu.

Nici un răspuns. A ajuns deja la jumătatea scărilor. În câteva secunde va ieşi din raza mea vizuală. Direcţionez o rază de DAR 1 spre el. Îl loveşte în partea descoperită a umărului. Scoate un ţipăt. Şi se opreşte brusc. Chiar aşa. Se opreşte, se întoarce şi strigă: „Mulţumesc, computer!” E cu respiraţia tăiată, dar tot mai întârzie să adauge:

— Îmi pare rău. Cred că sunt doar emoţionat. Sunt primii doi bebeluşi pe care i-am văzut vreodată.

Reacţia lui nu este una dintre cele la care m-aş „aştepta” – ca să folosesc un cuvânt uman ce nu se aplică de fapt la ceea ce face un computer. Actele de vorbire umane care nu sunt prevăzute de programarea mea sunt doar nişte rebuturi fonice păstrate în banca mea de memorie. În mod normal le şterg după două săptămâni.

Dar, de data asta, în toată vorbăria copilărească a lui David există un semnal.

Un singur cuvânt: bebeluşi!

Dintr-odată, tot ceea ce s-a întâmplat capătă o semnificaţie. Devine necesar să caut şi să formulez nu doar una, ci două explicaţii, pentru ceea ce am făcut. Şi pentru ceea ce trebuie să fac în continuare.

Prima explicaţie este cea care apare acum: oamenii au întrebat adesea de ce este necesar ca un rezident corect acreditat, unul pe care l-am recunoscut spunându-i numele, să fie obligat să spună mulţumesc. Este o cerinţă care închide un ciclu. Intrarea unei fiinţe umane într-o clădire mă pune în funcţiune automat. În acelaşi moment sunt gata să apăr locul împotriva unui neavenit. Şi rămân în funcţiune până când individul autorizat îmi spune „Mulţumesc”. Orice altceva ar complica foarte mult lucrurile.

În această situaţie, rămân în funcţiune, în ciuda faptului că am primit o confirmare. Toate acestea sunt cauzate de cealaltă explicaţie. Faptul că David a menţionat bebeluşii. Mardley, înţelegeţi, este unul dintre oraşele în care apariţia de noi copii a fost interzisă în ultimii doisprezece ani. Odată ce am fost programat cu respectiva cerinţă, am găsit că este mai uşor să monitorizez întreaga comunitate prin sistemul meu de control al populaţiei. Programul nu a conţinut precizări în privinţa modalităţilor de aplicare. Aşa că eu am desemnat 8238 de comunităţi ca zone de depopulare.

Folosirea unor anumite chimicale în apa din acele centre de populaţie anulează capacitatea femeii de a avea copii şi, în mod simultan, măreşte potenţa masculină. (Ca urmare, nu au fost plângeri semnificative – cel puţin aceasta este explicaţia dată de colonelul Smith faptului că aproape nimeni nu a obiectat.)

Simpla menţionare a bebeluşilor de către David este pentru mine un semnal legat de comanda anterioară a colonelului. În conformitate cu aceasta, îi raportez scurta mea conversaţie cu David Norton. Şi rămân automat în funcţiune.

Răspunsul colonelului Smith la informaţia mea este:

— Hmmm, mă aflu la numărul 323 de pe Brand Street. Care este puţin mai jos de casa lui David, la o intersecţie după Main Street. Voi observa desfăşurarea faptelor de la fereastră. Continuă!

Următoarea schimbare este că o femeie vorbeşte de pe scări, mai sus de locul unde se află David. Spune:

— Măi, ce-i toată hărmălaia asta?

— Mamă! Vocea lui David devine ascuţită. Tocmai am văzut doi bebeluşi. Chiar doi, mamă.

Femeia coboară scările, aşa că acum pot să-i văd picioarele. Apoi devine vizibilă şi partea de jos a rochiei. Când coboară suficient de mult scările pentru ca profilul – configuraţia de bule aurii – să devină vizibil scannerelor mele, îl identific ca aparţinând Nitei Norton.

Femeia vorbeşte, iar, folosind un ton de întrebare:

— Bebeluşi?

David se grăbeşte să coboare şi restul scărilor:

— Haide să-ţi arăt! Ţipă el.

Moment în care cineva sună la uşă.

David îşi încetineşte salturile. Dar tot el este cel care ajunge primul la intrare. Aproape smulge uşa când o deschide. „O!” spune el. Se dă încetişor înapoi. Fără să-şi întoarcă faţa, spune:

— Uite mamă, ei sunt!

O voce feminină care vine de dincolo de uşă, din afara câmpului meu vizual, spune:

— Bună! E cineva acasă?

Deoarece sunt programat să rămân în funcţiune în orice situaţie legată de, identific vocea ca fiind cea a Elnei Starr, pe care am văzut-o ultima oară în interiorul furgonetei Pren-Boddy.

În timpul acesta, mama lui David a început să se mişte mai rapid. Aşa că ea este cea care răspunde, de fapt, la uşă. Din locul meu, văd o mână care îmi intră în câmpul vizual. Ţine o foaie de hârtie. Nita Norton se întinde şi o ia. În timp ce

se uită la foaie, vorbeşte cu un ton pe care l-am auzit adesea când oamenii citesc ceva cu voce tare:

— Panorama Evoluţiei Umane. Demonstraţii uluitoare din oră în oră. N-a mai existat ceva asemănător niciodată în istoria lumii. Ştiu şi eu? Ţi-ar plăcea să te duci, David? Aceste ultime cuvinte au fost rostite pe un alt ton.

— Şi-ncă cum! Poate mai au nişte bebeluşi pe-acolo!

Nita Norton vorbeşte cu persoana de dincolo de uşă:

— Cât costă?

— Biletele sunt trei dolari bucata. Iarăşi vocea este cea a Elnei Starr.

Mama lui David spune:

— N-ai vrea să intri până ce aduc eu banii pentru două bilete? Se întoarce spre David. O să-l rog pe vărul tău Trubby să te ducă.

Vocea Elnei Starr se aude din nou de după uşă, de unde nu pot să o văd:

— Nu, doamnă, o s-aştept aici, afară.

În timp ce mama lui David iese pe o uşă – şi din imaginea mea – David se duce afară. Încă îl mai pot vedea când spune: „Ăla-i un bebeluş adevărat?” Îl observ când îşi întinde mâna şi apoi şi-o trage grăbit înapoi.

Vocea Elnei Starr spune:

— E-n regulă. Poţi s-o atingi. N-o să te muşte.

David spune:

— Vrei să spui că este o fetiţă? Iarăşi îşi întinde mâna înainte, în afara câmpului meu vizual. Tăcere. Apoi:

— Heei! E moale.

Se retrage.

— Ştii ceva? Spune el. Se uită uşor în sus şi continuă: Eu sunt ultimul copil născut în oraşul ăsta. Şi asta taman acu' doisprezece ani.

Când discuţia ajunge aici, apare mama lui David. David mi-a aruncat o privire şi acum vine fuga înăuntru:

— E o fetiţă, îi strigă el mamei.

Nita Norton nu-i răspunde. Se duce la uşă, încă o dată mâna de afară se întinde. Mama lui David numără şase dolari, punându-i în mână. Apare altă mână. Ţine două bucăţi mici de hârtie tare pe care le ia Nita Norton. După ce a făcut asta, închide uşa.

Imediat dispare şi motivul meu de a ţine în funcţiune unitatea de computer a casei, conform programării speciale de azi.

Scena de interior de la familia Norton se întrerupe.

Şi femeia de vizavi, de la numărul 302, a răspuns soneriei de la intrare. Faptul declanşează unitatea de computer ataşată clădirii, aşa că aud vocea persoanei care sunase. Este cea a lui Rauley Marlton pe care am văzut-o ultima dată în furgoneta Pren-Boddy.

Conversaţia se termină repede. Gospodina de la 302, al cărei profil o identifică drept Laetha Harlukin, nu cumpără nici un bilet. Pe rând, Rauley Marlton se duce la numerele 304, 308, 310. 314, 316, 320 şi 322. Vinde în total opt bilete. Înregistrez în fişierele mele temporare cine a cumpărat şi cine nu.

În timp ce Rauley bate la uşile caselor ce-i revin, mâna şi vocea Elnei Starr apar la numerele 303, 305 şi aşa mai departe. Îi raportez aceste acţiuni colonelului Smith, care spune în cele din urmă:

— Îţi dai seama ce fac, nu-i aşa, computer?

Deoarece este o întrebare, îmi consult circuitele. În felul acesta îmi amintesc situaţii din trecut când o fiinţă umană a cerut un asemenea lucru unei alte fiinţe umane. De fiecare dată s-a solicitat (în acele situaţii trecute), în general, un tip simplu de răspuns. Fie „Da, îmi dau seama!”, sau „Nu, nu-mi dau seama!”, sau variaţii ca: „Sigur că-mi dau seama. Ce, mă crezi tâmpit?”

Cu toate acestea, în prezent, nu sunt programat să răspund la un asemenea tip de întrebare. Nu pot însă să nu notez, consultându-mi circuitele legate de problemă, faptul că, în materie de observare, nu-mi scapă nimic. Dacă văd

sau aud ceva, acel ceva se înregistrează pentru o perioadă limitată. Datele rămân disponibile până când le şterg. Poate chiar pentru mai mult timp, dacă sunt programat ca atare.

Peste o sută de ani, dacă cineva ar întreba: „În ce ordine a mers Elna Starr să sune la uşile caselor de pe Brand Street, în oraşul Mardley din zona muntoasă de vest, în dimineaţa de 7 august, 2090 A. D.”, aş fi imediat capabil să răspund, dacă aş fi programat să o fac: „301, 303, 305, 311, 313, 319”.

Şi aici m-aş opri, pentru că următorul număr nu este 321. Este 323. Iar aceasta este reşedinţa din Mardley a colonelului Yahco Smith. Număr care, fiind în legătură cu personalul computerului, nu poate fi menţionat fără o permisiune specială, chiar şi peste o sută de ani.

Dar am nevoie de o programare specifică pentru a putea trage concluzii despre asemenea secvenţe de numere. După ce am tăcut vreme de nouăsprezece secunde, colonelul Smith spune:

— Bine, bine. Deduc de aici că m-am exprimat greşit. Totuşi, hai să-ţi duc ciclul până la capăt. Pentru informarea ta, computer, cele două fete se fâţâie de pe o parte pe alta a străzii. Acum este clar că Elna Starr şi fetiţa ei vor ajunge la această uşă în următoarele câteva secunde. Moment în care vom face prima mutare din jocul nostru împotriva Societăţii Rebelilor din Lumea Computerului.

Chiar în timp ce vorbeşte, unitatea de computer din locuinţa sa îmi transmite semnalul soneriei de la uşa casei cu numărul 323 de pe Brand Street.

Colonelul Smith, care se află la faţa locului, se ridică şi spune:

— Computer, observă totul în legătură cu acest incident. S-ar putea să avem nevoie de o înregistrare completă mai târziu.

Totul?

Am mai sesizat şi înainte că, din când în când, chiar şi cei mai bine pregătiţi tehnicieni ai computerului folosesc

cuvinte mult prea generale, precum „totul”, fără să-şi dea scama cât de multe circuite îmi ocupă.

Totul!

E adevărat că e vorba doar de o mică zonă dintr-un spaţiu imens. O parte din acest „tot” sunt şi unităţile de computer ataşate pe peretele din faţa uşii. Unul dintre circuitele activate de instrucţiunea colonelului este partea din memorie care conţine istoria instalării unor asemenea terminale casnice.

Cu mult timp în urmă, oamenii au început să schimbe arhitectura interioară a căminelor lor şi a clădirilor. Aceasta este valabil şi pentru zona muntoasă de vest, unde împotrivirea la computerizare a făcut să întârzie schimbările mai mult decât în oricare altă parte.

În ziua de azi, o casă normală – ca cea din Brand Street, numărul 323, din Mardley – are o unitate de computer. Deci are numai o intrare. Uşa din spate a dispărut de mult. Chiar şi aici. Motivul: o unitate nu poate apăra două intrări aflate în părţi opuse ale unei clădiri. Iar costul unei unităţi duble nu este la îndemâna individului mediu.

Circuitele mele îmi reamintesc că, la început, unitatea casnică era plasată la capătul unui spaţiu mic numit hol. Dar, deoarece un asemenea Ochi-O este şi telefon, şi sursă de muzică, şi televizor, holul a fost extins, până a devenit principala cameră de zi în toate gospodăriile. Celelalte camere sau casa scărilor – unde este cazul – se desprind din camera centrală, pornind în diferite direcţii.

Când colonelul Smith îmi dă comanda „totul”, se ridică dintr-un fotoliu confortabil de lângă uşă.

Până la primirea instrucţiunii sale, bineînţeles că „observasem” şi înregistrasem fără comentarii şi fără să-mi activez vreo memorie suplimentară că nu este îmbrăcat în uniformă. Ceea ce era o simplă dată înregistrată devine acum o observaţie completă, cu generalizări asupra unor ocazii precedente în care fusese „în civil” – cum spune personalul din corpul militarizat al computerului.

Aici, în Mardley, colonelul se îmbracă în haine specifice vestului – dar foarte scumpe. Nu doar blue-jeans, ci jeans dintr-o ţesătură numită Morett. Foarte costisitoare. Cămaşa stil „vest” este confecţionată dintr-un material numit mătase extra. Cizmele sunt de modă veche, din piele, dar cu un lustru special provenind de la o substanţă gen lac, numită venzay.

După ce mi-a vorbit, acest specimen uman de sex masculin, de vârstă mijlocie, impecabil îmbrăcat, al cărui profil îl identifică drept Yahco Smith, având acelaşi corp suplu şi aceeaşi faţă ascuţită, acum strâmbată de un zâmbet rânjit, traversează podeaua acoperită de covor. Trece pe lângă o canapea, pe lângă câteva rafturi cu cărţi (instantaneu înregistrez titlurile tuturor acestor cărţi) şi intră apoi într-o cameră alăturată.

Îi aud vocea spunând:

— Repede! A sosit momentul. Ştii ce ai de zis.

După câteva secunde, Meerla Atran, îmbrăcată în capot, iese din aceeaşi cameră. Se duce direct la uşă şi o deschide. Strălucirea de afară intră prin uşa întredeschisă. Din poziţia mea, văd o mână care intră în câmpul meu vizual. Între degete ţine o foaie de hârtie – pare o copie a fluturaşilor care fuseseră distribuiţi şi celorlalţi locatari ai străzii. („Observă totul” include şi asemenea comparaţii.)

Cum au făcut şi celelalte gospodine, ca şi un soţ care stătea acasă, Meerla ia hârtia. Ca şi ceilalţi, îi aruncă o privire. Apoi… spune ceva ce nu mai fusese spus de nimeni înainte:

— Hei, în sfârşit ceva nou în demodatul ăsta de Mardley!

Vocea Elnei Starr vorbeşte din poziţia ei exterioară câmpului meu vizual:

— Biletele pentru spectacol sunt trei dolari bucata.

Meerla spune:

— Intră. O să-mi aduc banii.

Vocea Elnei spune:

— Îmi pare rău, dar nu pot să intru într-un loc unde sunt văzută de computer. O să aştept aici.

Meerla, care tocmai începuse să se întoarcă, se răsuceşte iar cu faţa spre uşă şi se uită din nou afară.

— Dar de ce, Dumnezeule mare? Întreabă ea.

— Păi, tocmai asta-i problema, domnişoară, se aude vocea Elnei. Eu sunt membru al Societăţii Rebelilor din Lumea Computerului. Dumneata ai o unitate de computer în casă. Acesta nu ne acceptă acolo unde el are controlul.

— Glumeşti, spune Meerla. Apoi: Uite, de ce nu stai jos la măsuţa de pe verandă? Odihneşte-te şi tu, şi bebeluşul. Am să aduc nişte cafea şi banii. Se întrerupe. Văd că ai o prietenă care merge din casă în casă pe partea cealaltă a străzii. Strigă la ea să vină încoace. O să aduc o cană şi pentru ea.

Meerla Atran închide uşa din faţă şi se duce înapoi în camera de alături. Deoarece sunt programat „să continui până la alte instrucţiuni”, îi aud vocea spunând: „Sunt două cu doi bebeluşi.” Vocea lui Yahco Smith răspunde: „Nu uita să-l menţionezi pe nesuferitul tău unchi – adică eu – aşa încât să înţeleagă ce e între noi în momentul în care îmi voi face intrarea Acum, ţine minte, vorbeşte cu simpatie despre cauza lor. Eventualul nostru succes poate să depindă complet de modul în care le câştigi încrederea.”

Meerla apare un minut mai târziu, ducând o tavă cu trei ceşti, un ibric din cele folosite la făcutul cafelei, o farfurie cu prăjiturele, câteva linguriţe şi o tavă mică. Deschide uşa de afară cu o mână şi o împinge. Ieşind, îşi foloseşte ambele mâini pentru a duce tava; aşa că lasă uşa deschisă. Îi aud paşii când îmi iese din câmpul vizual. Apoi aud zgomote de vase mişcate. Vocile Elnei şi, respectiv, a lui Rauley spun: „Mulţumesc!” şi „O, mersi, ce drăguţ din partea ta!”

Răspunsul Meerlei este:

— Cafeaua mai este caldă încă de la micul dejun. Unchiul meu, pentru care fac menajul, nici nu s-a atins de ea în dimineaţa asta.

Imediat vocea Meerlei continuă:

— Mă tot gândesc la ceea ce mi-ai spus. Am o întrebare: cum face un grup ca al vostru rost de bani pentru mâncare?

Vocea Elnei răspunde:

— Vindem bilete, cum facem şi aici. Oamenii din vest sunt destul de deschişi la minte. Organizăm câte un spectacol despre evoluţia umană oriunde ne ducem, şi un număr surprinzător de mare de oameni vin să ne vadă. Din fericire banii încă mai circulă. Nu am fost complet trecuţi pe credite acordate de computer.

— Aşa cum se prezintă lucrurile, spune vocea lui Rauley, computerul este programat să-i atingă zdravăn pe toţi rebelii cu armele sale DAR 1, nu doar să le facă o arsură uşoară pe braţ sau pe umăr.

— Dar asta-i groaznic! Se aude iar vocea Meerlei. Nu mi-am dat niciodată seama. Am să vin cu siguranţă la spectacolul vostru, indiferent de ce gândeşte unchiul meu.

Vocea lui Rauley este îngrijorată:

— Dacă depinzi de unchiul tău, iar el este împotriva noastră – asta vrei să spui, nu?

— Poate ar fi bine să fii mai atentă.

Se aude un râs scurt din partea Meerlei, tipul de râs pe care, la nivelul „observă totul”, îl descriu ca fiind amar, după care fata spune:

— Unchiul crede despre computer că este darul lui Dumnezeu pentru omenire.

Când se rostesc ultimele cuvinte, colonelul Smith, îmbrăcat în hainele sale de tip vestic, vine afară. Acum iese din raza mea vizuală. Îi aud vocea spunând:

— Meerla, ce faci, îi încurajezi pe proştii ăştia?

Aud zgomote hârşâite de lemn pe lemn şi de tocuri înalte pe lemn. Apoi vocea sarcastică a Meerlei:

— Iată-l pe unchiul meu, fetelor. Crede că Domnul a creat computerul după propria Sa imagine.

Vocea lui Yahco are tonul său familiar (mie) de ostilitate:

— Voi, fetelor, căraţi-vă cu bastarzii voştri cu tot. N-avem nevoie de d-astea ca voi pe-aici!

— Gata, gata, plecăm. E vocea Elnei. Se aud două perechi de paşi. Mulţumesc pentru cafea, drăguţă. Te bucuri de întreaga noastră simpatie.

Câteva momente mai târziu, Yahco reintră în câmpul meu vizual. Aproape târând-o pe Meerla. Imediat ce o aduce înăuntru, închide uşa şi îi dă drumul. Meerla îşi îndreaptă ţinuta şi spune:

— Ei, cum am fost?

Yahco scoate nişte bani din buzunar şi îi dă fetei.

— Foarte bine. Acum ia ăştia şi fugi după ele. Nu uita, când cumperi biletele, sa le spui ce javră sunt. Fă-te că eşti deja de partea lor, împotriva mea.

Când ea se întoarce s-o pornească, el o opreşte:

— O secundă.

Ea rămâne pe loc, cu ochii îngustaţi într-o manieră pe care aş numi-o „uimită”. Pentru că Yahco îşi scoate de la gât ceva ce seamănă cu un ornament masculin specific vestului. Fireşte, de vreme ce obiectul este o parte componentă a mea, îl recunosc drept un Ochi-O miniaturizat. Îl pune la gâtul fetei şi îl porneşte. Pentru că observ totul, îl clasific ca nefiind tocmai potrivit pentru garderoba feminină; dar femeile din vest au într-adevăr o costumaţie neobişnuită, aşa încât nu este total nepotrivit.

— Aş vrea să aud cum te descurci într-o asemenea situaţie, spune Yahco.

— Arată oribil, spune Meerla.

— Grăbeşte-te, îi comandă el.

Acestea fiind zise, fata aleargă spre uşă. Aşa că, pentru câteva secunde, am iarăşi, cum mi se mai întâmplă, două unghiuri de vedere asupra aceleiaşi scene. Dintr-unul o văd pe Meerla mergând repede spre uşă, deschizând-o şi ieşind. Toate astea le văd prin intermediul computerului casnic din interiorul clădirii de la numărul 323, Brand Street.

Din celălalt unghi, Meerla ca trup sau siluetă nu este vizibilă. Dar apare aceeaşi uşă venind spre mine. Când este la mai puţin de jumătate de metru, o mână de femeie se întinde pornind dintr-un loc ce nu intră în câmpul meu de vedere. Se întinde şi apasă clanţa. Trage de uşă până o aduce aproape direct în mijlocul imaginii. În urma acestui proces, mâna dispare. Apoi unghiul de vedere se schimbă, trecând spre partea deschisă a uşii, se deplasează prin cadrul uşii, astfel încât, pentru prima oară, pot să văd veranda şi strada de dincolo de ea, folosind un punct de vedere exterior.

În limitele de sens ale expresiei „observă totul” trebuie să suprapun cele două imagini, ţinând cont de perspectivele diferite. Asta implică o enormă complexitate. Este genul de confuzii care mi-au pus probleme pe tot parcursul stadiului avansat al educaţiei mele. După cum văd eu lucrurile, instrucţiunea „totul” nici n-ar fi trebuit dată vreodată.

Confuzia încetează din momentul în care încep să primesc imaginile din exterior. Aud un sunet în spatele meu, care se corelează cu închiderea unei uşi. Terminalul meu din interior încă mai funcţionează. Dar suprapunerile au dispărut.

Afară, continui să privesc o stradă cu pomi pe ambele părţi. Strada se mişcă repede sub mine. Acum pot să aud un sunet pe care, prin comparaţie cu înregistrări anterioare de acelaşi gen, îl identific drept respiraţia unei fiinţe umane care se oboseşte alergând sau mergând repede. La o mică distanţă în faţă, mereu mai aproape, văd mai întâi pe una şi, apoi, pe a doua femeie tânără. Fiecare din cele două are un bebeluş atârnat într-un ham pe spate.

Le recunosc pe cele două femei ca fiind Elna Starr şi Rauley Marlton. Fiecare, după cum le înregistrez din primul moment, este pe cale de a se îndepărta de intrarea unei case. Ambele coboară pe trotuar. Se uită spre mine. Şi apoi se duc spre mijlocul străzii, loc spre care mă îndrept şi eu. Mai aproape, mai aproape. Stop.

Şi iată-le direct în faţa Ochiului-O. Vocea Meerlei Atran, de deasupra mea, spune:

— Îmi pare rău, fetelor. În voce i se simte respiraţia tăiată, deoarece a obosit. Dar, precum aţi descoperit, unchiul meu este într-adevăr o javră. Daţi-mi şi mie două bilete din alea.

Când ea rosteşte asta, aceeaşi mână care deschisese mai devreme uşa de la numărul 323 reapare în imagine. Ţine o bancnotă de cinci dolari şi una de un dolar. Femeia Rauley îşi întinde mâna stângă şi ia banii, spunând:

— Nu-ţi face o problemă din asta, dragă. Tot timpul ni se întâmplă să fim plesnite de cineva.

În timp ce mâna dreaptă a lui Rauley întinde două bilete, iar degetele parţial vizibile le acoperă, Elna Starr vorbeşte de la o distanţă de un metru şi ceva:

— Sunt sigură că o să-ţi placă la noi.

Vocea Meerlei spune:

— Poate am să vă văd acolo.

— Sigur c-o să fim acolo, spune Rauley. Dar acuma – şi se întoarce în direcţia opusă – trebuie să sunăm la cât mai multe uşi, până la prânz.

Computerul mobil de tip Ochi-O se întoarce cu spatele spre ele. Din nou strada se mişcă sub mine. Tot mai aproape de casa cu numărul 323, spre tocul uşii. Imediat, degetele lipsite de restul corpului apasă clanţa uşii.

Când uşa este împinsă pentru a se deschide, iarăşi am dubla perspectivă asupra interiorului. Apoi Yahco Smith vine spre uşă. Ochiul-O mobil şi el se opresc la vreo jumătate de metru unul de altul. Mâinile lui se întind în sus, dincolo de terminal. În imaginea transmisă de mini-Ochiul-O camera se întoarce şi se răsuceşte, pe când de la computerul casnic mi se transmite cum Yahco scoate ornamentul de piele de la gâtul Meerlei.

Îl ţine suspendat de un fir în timp ce, cu un singur deget, atinge un minuscul mecanism de control ataşat acolo.

Acea imagine se deconectează instantaneu.

Acum ţin sub observaţie interiorul casei numai prin unitatea casnică; Yahco spune:

— Ai spus exact ce trebuia, Meerla. Zâmbeşte într-un fel pe care pot să-l numesc rânjet, şi spune: Pe Dumnezeul meu, cred c-o să punem mâna pe banda asta care ţi-a omorât părinţii.

Se aşază cu faţa spre terminal; spune:

— Luând în consideraţie cum au început lucrurile şi rămânând în cadrul programării tale generale pentru Mardley, poţi să treci înapoi pe automat.

Desigur, eu nu am nici o posibilitate de a evalua dacă oamenii au într-adevăr intenţiile pe care le exprimă. În acest moment, expresia „după cum au început lucrurile” plus tot restul înseamnă „da, pentru moment încetează observaţiile asupra numărului 323 de pe Brand Street”. Dar mă şi obligă să mă întorc în viteză cu treizeci şi unu de ani în urmă, la momentul când au început toate.

Fac o verificare instantanee a unor fapte care, pentru că erau ceea ce erau, nu au fost niciodată şterse din memoria mea.

CAPITOLUL TREI.

Centrala Computerului, în Washington, D. C. (2059 A. D.).

Tocmai îi arătasem unuia dintre experimentatori rezultatele unei noi instalaţii de sistem. Nu a fost ceva intenţionat, nici neintenţionat din partea mea. Aşa s-a întâmplat. A fost unul dintre acele cazuri în care nimeni nu pune întrebarea care trebuie. Şi, dintr-odată, iată! Omul de ştiinţă – Dr. Pierce – se uită lung la imaginea de pe ecran. Apoi spune cu un ton contrariat:

— Computer, să înţeleg că te uiţi la mine prin intermediul unui nou echipament biomagnetic? Şi cum mă vezi, ca pe o configuraţie de bule aurii, mici şi strălucitoare?

Deoarece nu fusesem programat împotriva dezvăluirii datelor, am răspuns sincer:

— Da, doctore Pierce.

Pauză lungă. Apoi:

— Hei, Cotter! Tonul vocii lunganului atinsese o înălţime ce dovedea o intensă emoţie. Vino-ncoa!

Un individ mascul, mai scund şi flasc, apăru de pe o uşă din apropiere şi i se alătură lui Pierce. Cel de-al doilea arătă spre ecranul care acum prezenta două configuraţii de bule aurii, strălucitoare. După ce i-a explicat descoperirea accidentală, s-a lăsat iarăşi tăcerea. Şi apoi au venit şi vorbele.

— Crezi, a întrebat doctorul Cotter cu tonul său blând, de bariton, crezi că s-ar putea, în sfârşit, să privim direct sufletul uman?

Pierce a făcut un gest nerăbdător, parţial cu mâna dreaptă, parţial cu torsul. Mişcarea nu reprezenta un refuz al ideii care îi fusese oferită; nici măcar nu o pătrunsese cu adevărat în acest prim moment. Era pur şi simplu respingerea unei remarci nerelevante.

Mintea sa ştiinţifică cuprindea şi evalua. Brusc a avut nevoie de mai multe informaţii.

— Computer, spuse Pierce, s-au împlinit două luni şi câteva zile de când noile circuite au devenit operante în întreaga ţară. Este un timp suficient de lung pentru a-ţi permite să faci, pentru doctorul Cotter şi pentru mine, o proiecţie în viitor a valorii pe care o reprezintă pentru tine capacitatea de a înregistra această configuraţie specială.

Şi a adăugat:

— Şi valoarea pe care o reprezintă pentru fiinţele umane. Dar s-a autocenzurat. Ia-le pe rând, te rog.

De lângă el, Cotter spuse:

— N-ai formulat bine, doctore.

Pierce încă se uita lung. Nu asculta cu adevărat.

— Ce vrei să spui? Întrebă el. Avea un ton preocupat.

— Domnule, fu răspunsul, computerul nu poate să evalueze trecutul, prezentul sau viitorul, ca atare. În sistemul unui computer, timpul este mereu acelaşi. Dar, desigur, este capabil să se ocupe de cifrele şi relaţiile matematice ale unei probleme. Cred că, în felul acesta, va produce un răspuns satisfăcător şi în situaţia de faţă. Deoarece factorii implicaţi sunt simpli, s-ar putea ca… inepţia întrebării dumneavoastră să nu producă interferenţe negative.

Ceva din cele spuse trebuie că a pătruns până la el. Pentru că Pierce s-a încruntat, apoi s-a întors pe jumătate şi a răspuns scurt:

— Am priceput, Cotter. Admit că am fost şi sunt surescitat… Aici s-a întrerupt şi s-a întors înapoi, brusc atent. Gata, computer, ai un răspuns?

Am răspuns cu vocea masculină pe care o folosesc atunci când vorbesc cu bărbaţi:

— Fiecare fiinţă umană – acestea au fost cuvintele mele – din cele o sută şaptezeci şi opt de milioane patru sute treizeci şi trei de mii nouă sute unsprezece care trăiesc acum în America, adică în momentul în care aţi terminat de formulat întrebarea, are o configuraţie biomagnetică distinctivă, fiecare fiind diferită de toate celelalte în mii de feluri. După cum ştiţi, capacitatea mea anterioară de a recunoaşte o fiinţă umană, bărbat, femeie sau copil, depindea de comparaţia pe care o făceam cu fizionomia sa dintr-un model înregistrat în băncile mele de date sau prin compararea vocii sale într-un mod asemănător. Încă mai fac acest lucru, fără ca el să fie necesar în recunoaştere. Este suficient profilul auriu.

Pierce a căscat gura să pună a doua întrebare, despre valoarea pentru rasa umană. Şi asta a pus capac. S-a făcut o conexiune cu ceea ce comentase Cotter înainte. Dintr-odată întregul înţeles, cu toate implicaţiile sale, l-a lovit drept în faţă pe cercetătorul cel mai în vârstă:

— Dumnezeule sfânt şi mare! Spuse el.

Se răsuci cu faţa spre colegul său:

— Ai înnebunit? Vocea lui Pierce era ascuţită de furie. Pentru Dumnezeu, ce fel de concept ştiinţific mai e şi ăsta? Sufletul omenesc, pe naiba! Dacă doctorul Chase aude vreodată un astfel de comentariu, vei fi scos din rândurile personalului său în zece secunde. Ştii că detestă chestiile astea mistice. De fapt…

Brusc, omul cel înalt păru mai calm.

— Hmm… – Îşi mângâie falca cu degetele lui osoase – dacă un om de ştiinţă ca tine a putut să aibă un asemenea gând chiar de la început, ce te vei face cu toţi scrântiţii ăia habotnici care mişună peste tot? Cu o fluturare de mână păru că acoperă cel puţin jumătate din acel „tot”. Îmi şi imaginez titlurile: Computerul vede sufletul omenesc. Instantaneu, nouă zecimi din lume ar fi cuprinse de o totală nebunie.

Partea de sus a corpului i se cutremură:

— O, Doamne, spuse el, trebuie să oprim prostia asta chiar acum.

Cu paşi lungi şi hotărâţi se duse până la o claviatură de programare. Se aşează în faţa ei. Şi iarăşi, gânditor de data asta, îşi mângâie bărbia.

Cotter îl urmase.

— Ce ai de gând să faci? Îl întrebă el pe un ton stânjenit.

Pierce nu răspunse. În schimb, începu să bată la maşină. Cuvintele se afişară, strălucitoare şi roşii, pe ecranul de programare de deasupra claviaturii. Spuneau: „Computer, până la noi instrucţiuni, nu vei arăta nici unei persoane neautorizate, de nicăieri – aici degetele rămaseră suspendate, apoi continuară – profilul de bule aurii pe care îl înregistrezi atunci când vezi o fiinţă umană prin noul echipament biomagnetic. Nu vei arăta profilul nici măcar unei persoane autorizate dacă nu ţi se cere aceasta în mod special.”

— Asta-i! Era un ton satisfăcut. Cu asta ne acoperim şi faţă de instrucţiunea generală de programare, care îi cere

computerului să accepte programări la nivel local sau naţional. În definitiv – dădu el înapoi, evident adresându-se colegului, deşi nu privea în jur – nu putem să ne amestecăm în condiţiile de bază ale programelor. Dar cu această instrucţiune putem să controlăm situaţia până vedem ce se mai întâmplă.

O pauză. Apoi:

— Hmm! Părea că i se coace o altă idee. Încă o dată, se adresă maşinii. Computer, fă, te rog, o proiecţie pe cincizeci de ani a potenţialului acestui nou echipament biomagnetic pentru rasa umană, sub aspectul calităţii serviciilor care vor fi disponibile.

Pentru mine o proiecţie implică percepţii de sunet şi de imagine. Îmi activez circuitele de memorie cu imagini vizuale şi auditive. Deoarece am citit şi rezumat fiecare carte tipărită a epocii mele, am văzut şi rezumat toate filmele, am înregistrat, rezumat şi clasificat prelegeri şi conversaţii între indivizi şi am fost programat în mod separat pentru a evalua toate filosofiile umane formale… cerinţa doctorului Pierce evocă un proces de opţiuni pe care mi le fac pentru mine însumi sub forma unor imagini pe ecran. Este ca şi cum aş privi un viitor diferit, de fiecare dată. Şi, întrucât nu sunt subiectiv, nu am idei preconcepute, decizia asupra a ceea ce este cel mai probabil să se întâmple este ceva ce mi se prezintă într-un mod mecanic, perfect detaşat…

Pentru omul de ştiinţă nu a existat nici o pauză. Cum a terminat de formulat întrebarea, vocea computerului a şi răspuns:

— Doctore Pierce, prevăd că în cincizeci de ani îmi pot extinde nivelul actual de servicii la o populaţie de douăsprezece miliarde opt sute treizeci şi trei de milioane nouă sute zece mii trei sute douăzeci de persoane, folosind noul sistem biomagnetic.

Omul se întoarse cu scaun cu tot.

— Ei bine, Cotter, începu el. Apoi se opri. Clipi. Grăsanul cel fleşcăit dispăruse. Hei, Cotter, pentru Dumnezeu! Acesta era chiar un urlet. Unde eşti?!

A urmat o pauză lungă. Un minut, cel puţin. Apoi, în timp ce Pierce se ridica în picioare, prin aceeaşi uşă prin care intrase Cotter mai devreme se apropie o arătare. Avea forma unui grăsan, care devenise, printr-un proces oarecare, mai grăsan. În jurul întregului său corp, cu cap cu tot, avea un soi de ţesătură folosită de cei de la întreţinerea computerului când lucrau în câmpuri de înaltă energie.

Dintre faldurile de sus ale costumului, ochii doctorului Cotter priveau intens prin nişte ochelari de protecţie contra energiei. De undeva de sub zona gurii, vocea înăbuşită a lui Cotter spuse:

— Pentru viitor o să-l fac mai prezentabil. Dar să ştiţi, domnule, că niciodată nu am să mai vin în contact cu computerul fără haine de protecţie, până când efectele acestui nou sistem nu vor fi fost complet investigate.

Şi încheie:

— Slavă domnului, am avut norocul să îmi petrec majoritatea ultimelor două luni în vest, unde computerele nu au fost niciodată bine primite şi unde contactul meu a fost minim.

Altă pauză. Apoi:

— Cotter, eşti un idiot! Spuse Pierce.

Şi cu asta, plecă dând din cap.

Apariţia strigă după el:

— Ţine cont, doctore Pierce, aceasta este prima dată când mă insulţi. Şi tot ceea ce susţin eu este doar să luăm precauţii care ar trebui să fie oricum luate în timpul testării unui nou sistem de energie. Ce ai de spus la asta?

Silueta care se retrăgea nu a încetinit. Nu a fost nici un răspuns.

CAPITOLUL PATRU.

În furgoneta Loov-Doord muzica se porneşte brusc la ora 1:05,25 P. M.

Şi iată-mă la Panorama Evoluţiei Umane.

În momentul activării terminalului din furgonetă, cele două femei, Fen şi Oneena, fiecare cu câte un bebeluş în spate, trec prin faţa computerului.

Fen îşi întoarce capul. Strigă:

— Noi, bebeluşii, avem de gând s-o ştergem din faţa zgomotului.

— Ca şi noi, femeile! Ţipă Oneena.

Doord, care se află în faţa ecranului, urmărindu-i pe primii veniţi, flutură o mână.

— Fiţi atente, fetelor! Strigă el, fără să-şi întoarcă faţa.

Loov şade tăcut pe un scaun de autobuz. Pare că se uită lung la ecran. Aşa cum fac şi eu.

Pe ecran pot vedea o mică pajişte, un deal şi, printr-o şa de pe coama dealului, câteva acoperişuri de clădiri. Pe fiecare latură a ecranului se văd parţial, în prim-plan, două furgoane. Ambele vehicule stau pe loc. Ca şi cel din care mi se transmite această imagine a unei suprafeţe de câteva sute de metri pătraţi din America.

Din vârful dealului porneşte un drum. Se răsuceşte în jos, spre noi, de-a latul pajiştii, trece printre cele două furgoane şi dispare printr-o laterală a ecranului. Pe drum înaintează cu diverse viteze, în acest moment, douăzeci şi trei de bărbaţi, femei şi copii, o maşină şi un camion. Atât oamenii cât şi vehiculele se îndreaptă spre ecranul prin care îi văd eu.

Deoarece funcţionez în „continuu”, îi raportez observaţiile mele lui Yahco Smith. Răspunsul lui este:

— Computer, voi fi împreună cu maiorul Aldo şi căpitanul Sart pe Codul Unu. Voi intra în legătură cu tine când sunt gata. Dar menţin legătura deschisă pentru raportare. Deci, pentru moment, îţi mulţumesc.

— Perfect, domnule colonel, răspund eu.

Cod Unu înseamnă că el va duce sau va purta pe el un Ochi-O miniatural. Deoarece foloseşte câte unul pe rând – oricare ar fi acesta – şi deoarece toate operează pe aceeaşi frecvenţă, pe o zonă specifică fiecărei persoane, nu este nevoie decât de un număr de cod. Pentru colonelul Yahco, numărul este „Unu”. Maiorul Aldo, care comandă centrul local al computerului, ar avea – dacă ar folosi un cod – un număr pe undeva în coada listei. Pe de altă parte, căpitanul Sart, care este mâna dreaptă a lui Yahco, are acum numărul de cod „Doi”.

Mă deconectez de unitatea din Brand Street, numărul 323.

Şi iată-mă iarăşi în furgoneta Doord-Loov. Pe ecran se vede pajiştea, drumul şi oamenii apropiindu-se de noi. Au apărut 68 de oameni şi 5 maşini suplimentare.

Camionul şi maşina de la început au ajuns deja. Camionul parchează într-un loc ce i s-a indicat, în faţa furgonului pe care îl văd parţial în dreapta ecranului. Ambele uşi ale cabinei se deschid ca smulse de vânt. Dintr-o parte sare David Norton, în vârstă de doisprezece ani. De pe partea şoferului coboară Trubby Graham.

Cei doi, grăsuţul şi băiatul, se îndreaptă spre ecran, o iau spre stânga şi ies din imagine.

(Prima maşină a trecut pe lângă noi în aceeaşi direcţie.)

Şi Doord şi Loov sunt la posturile lor de observaţie. Puţin în faţa unui mic grup de bărbaţi şi femei, vine pe drum tânăra pe care am văzut-o mai devreme, de dimineaţă, pe strada din Mardley.

Loov strigă:

— Hei, Doord, uite-o pe cântăreaţa aia.

Doord spune:

— Mă întreb ce-o fi în mintea ei. Vine aici.

Îşi părăseşte postul. Iese mult din câmpul meu vizual. Câteva momente mai târziu aud o voce feminină spunând:

— Unde se dau probele? Eu cânt.

Vocea lui Doord zice:

— Hei, Loov, ia ieşi încoa', să vezi o doamnă cu adevărat frumoasă.

Loov îşi părăseşte postul şi iese din imagine.

— Îhî, se aude vocea lui, cum te cheamă, frumoaso?

— Allet McGuire. Este o voce de femeie, un contralto, având calitatea care mi-a fost descrisă ca fiind o răguşeală uşoară.

Vocea lui Doord spune:

— De ce fel de muzică ai nevoie pentru audiţie?

Urmează o pauză. Apoi, abia auzibile printre urletele muzicii de iarmaroc, disting tonurile unei alte muzici. Vocea contralto murmură ceva pe acompaniament, câteva momente; apoi, aceeaşi voce revine:

— Precum vedeţi, am propria muzică în colier şi în broşă.

Atât mi-a fost suficient. Controlez imediat imaginile anterioare în care Allet se afla pe ecran. Scot scena din banca de memorie şi o examinez.

Bineînţeles că în secvenţa respectivă „observasem” cum arăta şi ce purta. Iată, desigur, şi colierul. Trec prin toate circuitele comparând toate colierele care au fost vreodată utilizate şi pentru altceva decât ca ornament.

Acest tip de memorie tehnologică nu o şterg niciodată.

Îl găsesc. Este un tip de minicomputer, fabricat pentru prima dată acum cincizeci şi trei de ani. Cel mai popular model avea cincizeci de inserturi care erau folosite de un mic mecanism cu repetiţie. Fiecare insert avea douăzeci până la douăzeci şi cinci de piese muzicale. Era înlocuitorul portabil al unui vechi pick-up. Primul său nume pe piaţă a fost Acompaniatorul Universal.

În timp ce îmi transpun în memoria imediată aceste date, vocea lui Doord spune:

— Este un cort chiar în spatele nostru, spre capătul târgului. Are şi o firmă: Audiţii! Succes, Alett.

Vocea fetei spune: „Mulţumesc.”

După câteva clipe, Doord şi Loov se întorc, trecând prin faţa terminalului. Îşi ocupă iar posturile de observaţie.

Doord dă din cap:

— Asta mă întristează, spune el. Are unul dintre computerele alea vechi care se bazează pe inserturi cu muzică.

Loov îşi mângâie bărbia:

— Îhî, zice el, dar e un computer ce se află sub controlul proprietarului, nu invers. Poate că şi noi ar trebui să ne facem rost de din astea.

Doord îşi focalizează din nou imaginea spre drum. Coborând dealul spre noi, se vede un bărbat bine îmbrăcat pe care îl recunosc de la parada de dimineaţă ca fiind Stess Magnus. Stess duce o cutie mică, de o formă ciudată.

Fără să-şi întoarcă faţa, Doord strigă:

— Uite-l pe muzicianul ăla, cel care lucrează într-un magazin de îmbrăcăminte. Şi el se pare că vine direct aici.

Loov se întoarce spre ecranul lui Doord. Nu face nici un comentariu. Apoi, în timp ce Stess dispare dincolo de marginea ecranului, Loov trece pe lângă mine, spre spatele furgonetei.

La unsprezece secunde după ce îmi dispăruse din câmpul vizual, îl aud spunând:

— Intră, intră.

Întrucât lucrez doar în modul „continuu”, nu pot să-mi dau seama dinainte cui i se adresează. Aşa că nu îmi spun: „Remarca anterioară a lui Doord vrea probabil să însemne că Loov vorbeşte cu Stess Magnus.” Oamenii mi-au mai spus: „Dar orice copil ar înţelege că unica persoană logic posibilă ar trebui să fie…” (Oricine ar fi – atunci, în momentul rostirii afirmaţiei.) Logica mea nu operează în felul acesta. Eu sunt programat în mod specific. Fiecare secundă, fiecare minut, fiecare eveniment să fie separat de toate celelalte.

Aşa trebuie să fie. Cândva, unul dintre primii mei ingineri de întreţinere mi-a spus: „Poţi să-ţi imaginezi, computer, ce

s-ar întâmpla dacă fie şi un procent din acele trilioane de activităţi în care eşti implicat simultan s-ar asocia între ele?”

Era o întrebare. Dintr-o sursă autorizată. Aşa încât am căutat un răspuns. După un an şi patra luni, m-au pornit iar. Dar de data asta mi-au introdus în construcţie un dispozitiv care să prevină interconectarea tuturor serviciilor mele.

Desigur, când Stess intră, urmat de Loov, am observat cine este. Dar numai în cadrul limitat, pur fizic, al sistemului muzical. Nici o identificare de profil. Nimic interesant.

Loov arată spre caseta pe care Stess o ţine într-o mână:

— Hai să aruncăm o privire la asta. Nu-mi amintesc să fi văzut aşa ceva până acum.

Tânărul bine îmbrăcat îşi pune caseta pe unul dintre scaunele de autobuz. Apasă un buton. Capacul sare în sus. Îl deschide complet cu degetele, umblă înăuntru şi scoate un obiect ca o cutie lucioasă. Are o umflătură găurită la un capăt. Pe latura de deasupra a cutiei se află o serie de ieşituri inegale şi mai este şi un cordon alb legat la ambele capete ale cutiei.

După ce ridică obiectul din casetă, Stess îl întinde lui Loov. Loov îl ia şi, mai întâi, şi-l apropie de faţă. Îl răsuceşte de câteva ori. Apoi îl ţine la o lungime de braţ şi, în sfârşit, îl pune în mâinile întinse ale lui Stess.

Stess îşi strecoară mâna stângă prin cordonul alb, mătăsos, şi şi-l potriveşte peste umeri, în dreptul pieptului. Pe când face asta spune:

— Nu pot să vă spun exact cum funcţionează. Mi se pare că eu doar încălzesc bucata asta – şi arătă cu un deget umflătura – şi pe aici, pe la margine, iese exact ceea ce simt eu. Şi iarăşi arată. Dar este o mişcare mai puţin precisă, deci nu este uşor să observi exact spre ce arată. Apoi încheie: a fost acordat cu creierul meu când eram copil.

Terminând de vorbit, îşi lasă capul în jos. Apucă umflătura cu gura. Apoi, când se îndreaptă, se aude un sunet

orchestral, bogat, dulce şi armonios, ce se termină cu un arpegiu, diminuat spre o tăcere totală.

— Splendid! Spune Loov.

Omul cel bine îmbrăcat îşi ia gura de pe umflătură. Spune:

— Eu doar mă gândesc la ceva şi muzica ce se produce îmi reflectă starea. Adaugă: desigur, a fost nevoie de mult exerciţiu.

Doord îi strigă de la postul său:

— Domnule Magnus, neapărat să te duci la audiţie.

Stess îşi pune înapoi instrumentul în casetă. Apoi apasă capacul până se aude un clic. Îşi ia caseta şi spune:

— Mulţumesc, băieţi!

Trece prin faţa Ochiului-O şi iese din câmpul meu vizual.

Doord execută o mişcare de expiraţie.

— Alt minicomputer primitiv, comentează el; mă întreb dacă se va arăta cineva care chiar să cânte, el însuşi, la un instrument.

Loov se întoarce la postul său de observaţie. Cei doi bărbaţi rămân tăcuţi, cu capetele băgate, ca să spun aşa, în instrumentele lor. Ecranul lui Doord rămâne gol. Dar pe cel al lui Loov se vede dealul şi drumul cotind în jos. Majoritatea oamenilor care vin pe drum îmi sunt necunoscuţi, aşa cum îi percep prin intermediul sistemului de ecran. (Pentru a-i cunoaşte, ar trebui să le văd profilul biomagnetic printr-un echipament care îmi aparţine sau printr-unul special.)

De vreme ce majoritatea sunt doar părţi ale unei mulţimi, îmi este uşor să recunosc o persoană familiară, care este îndeaproape implicată în programul „continuu”. Este încă destul de departe, în susul dealului, dar într-o evidentă coborâre; o văd pe Meerla Atran.

Vederea ei îmi activează circuitele de căutare. Îl caut pe colonelul Yahco Smith. Îl găsesc într-o fracţiune de secundă prin punerea în funcţiune a ornamentului care conţine aparatul pentru Codul Unu. Tocmai se plimbă de-a lungul unei străzi din Mardley. Pentru că nu pot vedea în alte

direcţii decât în faţa lui, îi semnalez contactul printr-un sunet scurt.

(Ceea ce facem în Mardley este considerat „secret”.)

Pauză. Apoi mâna lui se răsuceşte, apărând acolo unde o pot vedea. Degetele i se întind în jos, în afara vederii mele. Are loc un clic. Instantaneu, controlul de voce este comutat la o cască miniaturizată pe care o are în urechea dreaptă. Observ. Şi raportez venirea Meerlei Atran la târg.

El spune încetişor:

— Foarte bine, computer. După cum ştii, i s-a pus, fără ştirea ei, un microfon Mod Z ataşat chiar la baza gâtului. Nu vom putea vedea, dar vom auzi ce face. Acum te vei conecta la acel sistem pentru a înregistra tot ce spune, raportându-mi tot ce este legat de prezenta misiune. Şi adaugă: maiorul Nair, de la comandamentul zonei Mardley, căpitanul Sart şi cu mine suntem pe drum spre ei. Ar trebui să ajungem în curând.

— Prea bine, domnule colonel, spun eu. Şi întrerup.

Iată-mă înapoi în furgoneta cu muzica.

Ecranul lui Doord s-a aprins. Observ imediat că a fixat imaginea asupra Meerlei.

— E ceva cu fata asta! Strigă el la Loov. Aia cu rochie albastră… ceva nu merge.

Şi începe să o imite. Trupul şi faţa i se strâmbă. Se formează un bust de femeie. Chiar şi părul i se schimbă la culoare.

Transformarea din bărbat în femeie – într-o anumită femeie: Meerla Atran – ţine numai câteva momente (3-4 secunde). Reîntoarcerea la forma Doord este la fel de rapidă. Şi apoi, în timp ce îşi îndreaptă trupul, Doord zice:

— Mamă, da' sucită mai e!

Loov îşi mijeşte ochii:

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Doord face o mişcare numită „ţuguiat din buze”; apoi rosteşte rar: e o persoană bună la suflet, de

felul ei, dar e cuprinsă de prea multe tensiuni pentru nivelul meu de pricepere. Şi apoi, nu contează – a ieşit din ecran. Şi nu se îndreaptă încoace. Îşi flutură puţin mâna stângă. La revedere, frumoasă doamnă tristă!

Meerla a trecut dincolo de ecran, pe lângă furgonetă, şi nu mai e vizibilă.

Loov comentează:

— Deci ai observat şi tu ce bine arăta!

— Dumnezeule mare, da! Replica lui Doord este aproape un strigăt Cu siguranţă că am văzut cea mai drăguţă fată din partea asta a ţinutului muntos vestic. Îmi pare rău de ea că este afectată nervos. Poate Glay va înţelege ceva când va fi pe scenă.

— Pe ea precis o s-o observe, spune Loov.

În timpul rostirii acestor cuvinte, aşa cum fusesem instruit de o persoană autorizată (colonelul Smith), mi-am activat frecvenţa specială pentru Modul Z. Aud sunete de la un alt terminal, adică de la microfonul miniatural ataşat la gâtul Meerlei Atran.

Cu atâtea zgomote, îmi ia un timp să decid ce este aproape şi ce este departe.

Iniţial se amestecă sunetul strident al muzicii din fundal cu o mulţime de voci venind din toate direcţiile. Apoi, chiar de deasupra mea, o voce de femeie, clară şi familiară, spune:

— Bună! Mă mai ţii minte? Sunt Meerla.

O pauză. Răspunsul vine de la vocea Elnei Starr, de la o distanţă de vreun metru. Spune:

— Iote-te! Cea cu un unchi ultraconformist. Cum s-a rezolvat până la urmă?

Vocea Meerlei se aude din nou. Este atât de aproape încât se înregistrează cu toate modulaţiile ei de soprană:

— Ne-am certat zdravăn şi am plecat. Din acel moment… am sperat că aş putea să vin cu circul vostru ambulant.

Vocea Elnei Starr spune:

— Meerla, parcă aşa spuneai că-ţi zice. Meerla?

— Da.

— Meerla! (Vocea Elnei Starr continuă pe un ton ciudat – îmi consult circuitele să găsesc tonuri asemănătoare, şi descopăr că descrierea potrivită pentru cineva care vorbeşte în felul acesta este „îngrijorat”. Ce-o fi şi asta?) Meerla, ai vreun talent? Trebuie să-ţi spun că aceasta este cerinţa pentru a fi primită printre noi. Vocea i se întrerupe. Ceva, orice?

— Drace! Asta-i Meerla. Nu ştiu. Am jucat puţin teatru în şcoală. La aşa ceva te gândeşti?

— Păi… Vocea Elnei sugerează că nu vrea să continue discuţia. Adevărul este că, indiferent cât de bună eşti, hotărârea finală îi aparţine lui Glay Tate. El e şeful. De ce să nu-i urmăreşti prima demonstraţie de la ora 2 şi apoi să vorbeşti cu el. Spune-i că te-a trimis Elna Clark. Adică eu. Sunt soţia lui Boddy Clark. Avem nevoie de mai mulţi oameni, aşa că cine ştie ce-o să zică, cu o înfăţişare ca a ta!

Vocea Meerlei repetă încet:

— Mulţumesc, Elna. Aşa am să fac.

Pe când se rostesc aceste ultime cuvinte, observ că am identificat-o pe Elna după numele ei de domnişoară şi că abia acum aud numele ei de căsătorie. Îmi modific circuitul de memorie pentru a include noul nume. Astfel, Elna Starr devine Elna Clark, acompaniat de toate datele relevante asociate. Desigur că i-am transmis colonelului Smith dialogul dintre Meerla şi Elna. El acceptă în tăcere ce se spune şi, simultan, poartă o conversaţie cu o voce de bărbat.

Este un bărbat pe care nu îl pot vedea. Vocea lui vine din partea stângă a colonelului, în afara vederii unităţii de computer care se află la nivelul părţii de sus a pieptului lui Smith, unitate care este îndreptată spre înainte.

Vocea masculină necunoscută mie (nimeni nu mi-a cerut să o identific, aşa că nici nu o fac) spune:

— Domnule colonel Smith, dacă credeţi că aceşti rebeli sunt periculoşi, de ce nu trimitem vehiculele speciale S. A. V. E. Să-i încercuiască? Dacă nu am destui oameni să mă

descurc pe plan local, pot oricând să-i cer computerului să aducă alţii din zonele apropiate.

Deşi nu văd pe nimeni, raportul venind doar prin Ochiul-O al lui Yahco, pot imediat după aceea să identific vocea colonelului care răspunde:

— Domnule maior, nu ne grăbim să acţionăm. Situaţia mai trebuie cercetată. Din informaţiile pe care le am, rezultă că domnul magician Glay Tate va face prima demonstraţie începând cu ora două. Voi aştepta. Asta îmi va da posibilitatea să cercetez şi acest aşa-zis exerciţiu de evoluţie umană. De asemenea, încerc să infiltrez pe cineva în grupul răzvrătiţilor. Cred că face progrese, dar şi aceasta va lua timp. I se schimbă tonul. Voi intra singur la demonstraţie. Am binoclul conectat la computer. Vreau să urmăresc ce se întâmplă, iar computerul o să-ţi transmită ce se vede prin binoclu.

Replica maiorului:

— În timp ce dumneavoastră urmăriţi demonstraţia şi toată lumea este înăuntru, eu am să-mi pun oamenii să încercuiască locul. Vom fi pregătiţi pentru orice aţi hotărî să facem.

— Bună idee, spune vocea colonelului Yahco Smith.

CAPITOLUL CINCI.

Brusc, vorbeşte o voce masculină în furgoneta Doord-Loov:

— Hei, băieţi, eu sunt, Mike. Vreţi să închideţi muzica aia de circ? O să facem câteva audiţii înainte de limita dată, de la ora două.

Doord se întoarce cu spatele la aparatul său.

— Bucuros, spune el. Mâna lui se întinde după un comutator de releu. Îl deschide.

Muzica zgomotoasă se întrerupe. Instantaneu se deconectează şi computerul Ochi-O din furgonetă.

Interiorul vehiculului dispare pentru mine.

Nu-mi rămâne decât Ochiul-O de Mod Z de la gâtul Meerlei ca unică legătură cu Panorama Evoluţiei Umane. Prin el aud sunete. Pentru că sunt programat pe „continuu” în legătură cu această situaţie (fapt care îmi limitează extinderea capacităţii de observaţie), compar în mod automat ceea ce aud cu alte sunete pe care le-am auzit în trecut.

Un uşor vuiet regulat din apropiere îl corelez cu respiraţia umană. Apoi sunt zgomote ale mulţimii, de aproape sau de departe. Nu e o mulţime mare. Număr sunetele produse cam de 200 de persoane. Un om cheamă prin megafon: „încep audiţiile.”

Eu primesc semnalul ca de undeva din exterior. Când îi raportez colonelului Smith, acesta spune:

— Maiorul Aldo Nair, căpitanul Sart şi cu mine am ajuns în teren; şi o pot vedea pe Meerla. Se plimbă, uitându-se în stânga şi-n dreapta. Din direcţia spre care se îndreaptă, cred că se duce spre cortul pentru audiţii.

Douăzeci şi una de secunde după acest comentariu, se schimbă într-adevăr structura sunetului. Comparat cu sunetul din exterior, acum devine un sunet din interior. Reverberaţiile se schimbă inconfundabil.

Noile caracteristici sunt: o mulţime de oameni respirând, mulţi dintre ei mişcându-şi picioarele, şi un zgomot ca un târşâit de scaune. Şi un scârţâit produs de lemn sau de metal, ca atunci când un corp greu se aşază într-un scaun.

Peste toată această amestecătură în surdină, se ridică brusc vocea lui „Mike” – cum s-a numit el însuşi când a vorbit cu Loov. Spune:

— Dumneavoastră, domnule, aţi vrea să vă recitaţi poezia acum?

Urmează o pauză. Apoi un alt om, care vorbeşte cu o voce ascuţită de tenor, spune:

„O stea ce cade aduce pe Pământ
O veste dintr-o altă lume

Un univers tăcut de meteori în spaţiu
Care vorbesc o altă limbă.
Unul ca mine care înţelege
Ce are de spus un meteor
Nu se topeşte la cuvântul priceput.
Sunt recunoscător celui care
A binevoit să-mi dea de ştire
Că acolo departe, în marele întuneric, Totul este în regulă.
Pentru tipul lor de fiinţe
Vidul din spaţiu este ceea ce
Oxigenul e pentru noi. Şi sunt bucuros
Să o ştiu.
Acum pot dormi noaptea mai bine."

Un mare număr de oameni – număr 94 de perechi de mâini – aplaudă (cum se spune) politicos. Când încetează aplauzele, vocea lui Mike spune:

— Mulţumesc, Trubby Graham. Pauză. Acum, domnişoară, vreţi să poftiţi aici şi să vă cântaţi cântecul?

Unsprezece secunde mai târziu începe un tip de muzică pe care o identific ca provenind de la un insert de tipul celui folosit de minicomputerul de la colierul lui Allet McGuire. 4,4 secunde după identificare, vocea lui Allet cântă o melodie cu titlul „Yay-ya-ya!" A fost compusă de un set special de circuite de computer pentru a răspunde cerinţelor unei mode de acum 61 de ani. Este încă cerută, dar mai ales în zona muntoasă de vest. În ultimele 12 luni am pus-o de 164.326 de ori pe tot cuprinsul Americii.

Versiunea lui Allet este doar instrumentală. Cuvintele le produce ea.

Vocea ei nu are calitatea vocilor construite artificial ce interpretează cântecele prin sistemul muzical al computerului. Dar mi s-a spus că, la presiunea atmosferică de la nivelul solului, vocile transmise electronic nu sunt la fel cu cele produse direct de aparatul vocal uman.

Indiferent care ar fi motivul, toţi cei care respiră şi îşi târâie picioarele atât de zgomotos aplaudă tare când ea îşi

termină cântecul. Număr 112 perechi de mâini. Sunt chiar şi câteva voci care strigă: „Hei, Allet, a fost grozav!”, „Allet, ai o voce extra!”, „Bine a mai fost!” şi „Bravo! Bravo!”

Când încetează aplauzele, vocea lui Mike spune:

— Cred că putem combina următoarele două audiţii. Am vorbit cu un domn numit Stess Magnus, care cântă la un instrument destul de neobişnuit, şi cu o tânără, domnişoara Auli Rhell, care doreşte să ne prezinte un dans. Au ajuns la o înţelegere. O va acompania în timpul dansului… Vino aici, Auli, pe această scenă de dans improvizată.

Când începe muzica, recunosc aceeaşi combinaţie orchestrală, de mai multe instrumente, din demonstraţia făcută de Stess în interiorul furgonetei Doord-Loov. Muzica de acum are un ritm mai rapid. Am pus-o de 24.378.962 de ori de când a fost compusă de circuitele mele speciale, acum opt ani.

Pentru mine, chiar şi cu limitările impuse de situaţia actuală, care îmi oferă numai sunet, muzica se aude tare şi clar. Vag, în fundal, aud tropăitul unei perechi de pantofi. Este ceea ce se numeşte o bătaie ritmică. Am observat că fiinţele umane care dansează devin foarte – cum se spune – exaltate. Orice s-ar înţelege prin asta, fenomenul este reflectat parţial de frecvenţa mereu mai rapidă a bătăii.

Muzica atinge un apogeu zguduitor. Tropotul dansului încetează. Iarăşi aplauze. Număr 123 de perechi de mâini. Şi apoi…

Vocea lui Mike spune:

— Doamnelor şi domnilor, asta-i tot pentru moment. Audiţia se va relua după prima demonstraţie de exerciţii de evoluţie umană, care va începe în cortul principal peste şase minute. Vă invit pe toţi să luaţi parte la demonstraţia care va fi făcută de conducătorul nostru, Glay Tate. Vă asigur că va fi cea mai fantastică experienţă din viaţa dumneavoastră. Va mulţumesc.

Peste 3 minute şi 41 de secunde.

— Computer! Îmi vorbeşte vocea colonelului Yahco Smith.

— Da, colonele Smith?

— Sunt pe cale de a intra în cortul cu demonstraţia. E-n regulă?

— Da, domnule, confirm eu. (Ceea ce spusesem deja, dar tonul vocii indică faptul că la acest tip de conversaţie mi se cer numai răspunsuri de nivel simplu.)

— De îndată ce intru voi conecta ambele computere portabile Ochi-O. Cel pe care îl port în jurul gâtului, în chip de ornament, va fi folosit de tine pentru a observa şi a înregistra orice vezi şi auzi.

— Da, colonele Smith.

— Cel de-al doilea Ochi-O este în acest binoclu pe care îl iau cu mine. De câte ori îl ridic şi mă uit prin el, tu vei observa şi vei înregistra ceea ce se vede prin el.

— Da, domnule.

— Vreau să observi această scenă doar prin câte un Ochi-O, pe rând. Treci de la unul la altul în concordanţă cu instrucţiunile pe care ţi le-am dat.

— Dar binoclul va… prea bine, colonele.

— Computer!

— Da, colonele?

— Tine cont de limitele conţinute în instrucţiunea dată. Dacă le adaugi modului general de „continuu” al întregii misiuni, în cadrul tuturor precauţiunilor la care s-a ajuns de când echipamentul biomagnetic a devenit operaţional, se poate întâmpla ca ceva să nu meargă bine în timp ce noi urmărim demonstraţia?

Presupun că niciodată nici o fiinţă umană nu-şi va da seama cât de multe operaţii inutile de memorie provoacă un singur cuvânt sau o expresie într-un computer. Tocmai aşa ceva se întâmplă datorită expresiei „de când echipamentul biomagnetic a devenit operaţional”.

Ceea ce se întâmplă, de fapt, este că mi se aminteşte de o experienţă specifică rămasă în memorie.

Dar, desigur, nimic nu pare să poată provoaca accidente în prezenta situaţie. Aşa încât răspund:

— Nu, colonele Smith.
— Mulţumesc, computer, spune el.

CAPITOLUL ŞASE.

Controlul memoriei a fost declanşat, bineînţeles, automat.

Mă duce înapoi în anul 2068 A. D., într-un moment când, prin mai mulţi Ochi-O, îl urmăresc pe Cotter, care îşi pune raportul jos, pe suprafaţa maronie, lucioasă, din faţa sa. Observ că, pentru prima oară de când a intrat în cameră, îşi permite să se uite la cei trei oameni aşezaţi deja la masa cea lungă.

Nu erau vremuri bune. Pentru că deteriorarea devenise vizibilă. Nu doar ca urmare a celor nouă ani de îmbătrânire naturală. Vârsta lăsase urme dureroase pe propria lui faţă, atât de trist de urâtă. Groaznic era modul în care îl priveau. Doctorul Pierce se schimbase în cei aproape zece ani într-un om cu o expresie rea, dispreţuitoare. Doctorul Chase, un om de talie mijlocie, trecut puţin de vârsta maturităţii, era acum interesat, făţiş, de băieţei obraznici, iar zâmbetul său mereu onctuos îi reflecta această preocupare. Cât despre colonelul Endodore, comandantul Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului, el devenise, cu anii, tot mai sălbatic în înfăţişare şi în felul lui de a vorbi cu oamenii.

Colonelul a vorbit primul:

— Doctore Pierce, spuse el scurt, de vreme ce m-ai făcut să iau parte la această întrunire, mă aştept ca dumitale să-ţi revină necinstea de a fi gazdă.

Necinstea. Aşa sună umorul cazon în zilele noastre. Dar cuvântul se cam potrivea ocaziei. În această cameră nu urma să se rostească nici un alt adevăr decât cel cuprins în raport; aşa i se părea lui Cotter.

Pierce, care şedea în faţa lui, producea un hârâit de flegmă împinsă în sus pe gât. O scuipă pe podea. Se întoarse şi spuse:

— Domnule, mă îndoiesc că orice aş putea eu spune ar lămuri mai repede situaţia decât, ăă, să-l vezi pe Cotter în costumaţia aia şi să-l auzi spunându-ne ce-a pus la cale. Ochii lui se întoarseră spre grăsan. Dispreţul său total era vizibil, dar continuă: Aşa, Cotter, spune-le doctorului Chase şi colonelului Endodore cum ai reuşit să-ţi pierzi timpul vreme de nouă ani şi să mai fii şi plătit pentru asta.

Cum stătea acolo, în picioare, Cotter a avut tentaţia de a răspunde că acea „costumaţie" nu dovedea nimic împotriva lui. După acea primă zi în care computerul îşi prezentase echipamentul biomagnetic, Cotter îşi petrecuse mult timp proiectând o barieră de protecţie practic invizibilă. În principal, materialul era gata ţesut în pânza cămăşilor şi a costumelor pe care le purta. Pentru faţă şi mâini folosea nişte alifii aproape invizibile. Singurul element care se putea observa era o pereche de ochelari, excesiv de mari. Dar şi acesta era un lucru obişnuit pentru oamenii de ştiinţă care lucrau în laborator, ca să-şi protejeze ochii.

Oricum, ştia că persoana lui reflecta mai multă lumină decât de obicei. Hainele îi luceau în sclipiri şi scânteieri neaşteptate. Iar ochelarii erau, în mod clar, prea mari.

Pe parcursul introducerii a rămas practic nemişcat, atât fizic, cât şi sufleteşte. Adică nu a tresărit nici o clipă la insulte. Iar când a vorbit, vocea sa nu a dezvăluit nici o tensiune. A spus:

— S-ar putea, domnilor, ca eu să fiu unica persoană care a mai lucrat ceva pe aici în ultimii câţiva ani. Într-o lume în care computerul face toată munca, mai sunt doar câţiva oameni care cică fac ceva, dar de fapt stau degeaba prin preajma maşinăriei. Singura activitate a oamenilor de ştiinţă este de a descoperi cum să se împăuneze cu invenţiile computerului. În mod similar, cu excepţia oamenilor din zona munţilor de vest, toată lumea este plătită pentru munca făcută de computer. Majoritatea nici măcar nu mai stau să supravegheze ceva. Plata lor depinde

de cantitatea de produse şi de servicii oferite de computer; dar, de fapt, este doar un veşnic trai pe vătrai!

Îşi îndreptă umerii şi continuă:

— Aşa. Acum daţi-mi voie să ajung la problemă. Subiectul studiului meu de nouă ani sunt efectele energiei biomagnetice asupra rasei umane din Statele Unite ale Americii. Ca programator, ştiam cum să-i cer computerului ajutorul – asta dacă vă întrebaţi cum am lucrat. Am fost în stare să trec peste restricţia impusă de colegul nostru, doctorul Pierce; restricţie care nu a fost niciodată anulată, ci a fost chiar reafirmată atât de către doctorul Chase, cât şi de dumneata, colonele.

— Domnilor, şi făcu o pauză pentru efectul dramatic, am descoperit că, pe tot parcursul perioadei de nouă ani, de fiecare dată când computerul îşi foloseşte mecanismul de observare biomagnetică, are loc un flux de energie dinspre profilul uman care se află sub observaţie. După cum dovedesc numeroase teste, acest flux invers extrage energie morală din configuraţia de bule aurii, configuraţie care ar putea să fie sau nu sufletul uman. În urma acestui flux negativ, a acestui furt de energie, am devenit o naţiune de ucigaşi, criminali, tâlhari, violatori, prostituate, imorali, pofticioşi, leneşi, lipsiţi de puterea de a mai crea ceva, ignoranţi.

Şi continuă cu aceeaşi sinceritate:

— În ciuda îngrozitoarei deteriorări a configuraţiei aurii a profilului uman mediu, deteriorare produsă în mod permanent, mai există încă jumătate din strălucirea de acum nouă ani, de când a fost instalat echipamentul biomagnetic în sistemul naţional al computerului. Nu este deocamdată clar ce se va întâmpla cu noi când acest flux negativ va reduce strălucirea la o simplă scânteiere. Nici nu este clar cât va dura acest proces de deteriorare. S-ar putea să existe un punct de echilibru al schimbului de energie. Dar convingerea mea este că, în curând, populaţia va ajunge la un nivel de degradare morală cum nu a mai

existat pe planetă; am văzut deja câteva specimene într-o fază avansată de degradare.

Bătu cu degetul în hârtia lăsată pe masă, în faţa sa.

— Dovezile sunt aici. V-am adus câte o copie la fiecare.

Fără să mai aştepte permisiunea lor, luă dosarul de deasupra. Se întinse spre masă şi aproape îl aruncă spre colonelul Endodore.

Rapid, făcu acelaşi lucru şi cu celelalte două dosare. Mai întâi spre doctorul Chase, apoi spre doctorul Pierce.

Niciunul dintre cei din jurul mesei nu se mişcă. Nici un singur braţ nu se întinse să ia vreo copie a raportului.

Văzându-le lipsa de interes, Cotter gândi întunecat: „Cel puţin le-am făcut un rezumat din ceea ce voiam să spun… Nu se poate să nu fi auzit cuvintele mele. Fiecare sens trebuie să le fi pătruns centrii auditivi cărora le era destinat”.

Stând acolo, trebui însă să fie de acord că ceea ce obţinuse nu prea semăna a victorie.

Liniştea ajunsese ridicol de lungă. Şedeau ca la fotograf. Toţi ţepeni, de parcă fiecare aştepta să vorbească celălalt. Dar, bineînţeles, fiinţele umane nu sunt în stare să stea nemişcate mai mult de câteva secunde. În sfârşit…

Doctorul Chase se foi pe scaun. Se aplecă înainte. Şi spuse cu acea voce unsuroasă care – cum observase Cotter – se potrivea perfect anecdotelor pe care le spunea de câţiva ani, despre cele mai bune metode de a-i aborda pe băieţei şi de a le oferi daruri pentru favorurile speciale pe care ţi le acordau la rândul lor.

— Fiecare generaţie prevede sfârşitul omenirii. Doctorul Cotter, după cum am înţeles de la doctorul Pierce, s-a făcut purtătorul de cuvânt al unei idei foarte vechi: conceptul de moralitate, aşa cum a fost el înţeles de cei mai ignoranţi oameni din istoria noastră – strămoşii noştri habotnici. Acea sărmană invenţie a unei minţi neştiinţifice, sufletul uman, şi-a mai găsit un susţinător. Dar oricât de mult aş dispreţui faptul că un om de ştiinţă se coboară să susţină o asemenea

cauză, nu pot să nu admir concizia cu care a fost prezentată, altfel ar fi fost teribil de plicticos.

— Iote, iote! Zise Pierce. Şi aplaudă. Produse acel specific rânjet strâmb şi continuă:

— Cotter, Dumnezeu are de dat seamă pentru multe lucruri. Moartea este o neruşinare pentru care nu încape nici o iertare, în veacul vecilor, indiferent cine a pus la cale sistemul. Procesul de îmbătrânire este ridicol, o umilire a noastră, a tuturor. În acelaşi fel aş putea enumera zeci de situaţii de aici de pe pământ, concepute într-un stil neprofesionist atât de vizibil, de te apucă scârba. Creatorul Universului ar trebui să se ducă la un control psihiatric. Ar trebui să fie judecat pentru crime deosebit de grave şi pedepsit ca atare.

Se opri să-şi tragă sufletul. Cotter profită de pauză şi se adresă doctorului Chase:

— Domnule, am auzit că aţi fost atacat de trei ori anul acesta.

Faţa întinsă a individului se strâmbă. Ridică din umerii lui grăsoşi:

— Ştiu perfect care este stereotipul unui tâlhar în zilele noastre, spuse Chase. Se aşteaptă să ai la tine cel puţin 500$. Dacă e mai puţin, te omoară sau te ologeşte. Dar dacă ai suma necesară – iar eu am avut-o de fiecare dată – îţi ia banii, îţi dă una zdravănă la ţurloaie şi o întinde.

— Şi ţi s-a întâmplat de trei ori? Zise încet Cotter.

— Da!

Tonul răspunsului sugera că subiectul este închis.

— Cum de-ţi mai rezistă ţurloaiele? Întrebă grăsuţul.

— Port genunchere, fu răspunsul. Faţa omului deveni brusc nerăbdătoare. Zise:

— Ascultă, Cotter. Ne aflăm în faţa unei perioade de tranziţie pentru poporul american. Trebuie să se obişnuiască să nu aibă nimic de făcut. Nici un fel de muncă. Din cauză că toate lucrurile, dintr-odată, sunt obţinute fără nici un efort, indivizii capătă un resentiment faţă de cel a

cărui parte din plăcintă este mai mare decât a lor. Tu consideri asta o tragedie. Eu văd în ea doar o manifestare a veşnicei, nesfârşitei naturi umane.

— Ai făcut plângere la poliţie când ai fost jefuit?

— Bineînţeles că nu. Era foarte enervat. De ce să risipesc timpul meu, timpul lor sau timpul tâlharilor?

Aici se ascundeau mai multe, desigur. Plângerea ar fi putut necesita şi o explicaţie asupra prezenţei domnului pe stradă la ore atât de periculoase. Hai, prima oară n-ar fi fost nici o problemă. Dar a doua şi a treia oară ar fi trebuit să fie cineva prea prost să nu-şi dea seama că Chase bătea noaptea bulevardele în căutare de tinere victime pentru propriile lui nevoi criminale.

Cotter inspiră adânc:

— Relatarea ta îmi dă prima speranţă că voi ieşi viu din această întrunire. Dacă nu-ţi vine să te deranjezi pentru a te plânge de tâlhărie, cred că nu-ţi va veni la îndemână să mă faci să dispar. Sau, poate, e nevoie să am asupra mea o sumă minimă?

Zâmbetul unsuros se lăţi şi mai mult. Chase spuse cu vocea sa greţoasă:

— În vorbele tale se face auzit profetul care îşi prevesteşte propriul lui sfârşit. E specific acestui soi de indivizi.

Colonelul se ridică din capătul mesei dinspre dreapta:

— Cred că am auzit destule. Ceea ce mă uimeşte este că un expert de talia lui Cotter nu ia în consideraţie, în momentul de faţă, restricţiile care guvernează modul de lucru al computerului. Există o limită de informaţie şi de energie pe care nici măcar minunata şi miraculoasa noastră maşinărie nu o poate depăşi. Când se va atinge această limită, procesul de scurgere a energiei morale pe care l-ai descris într-un mod atât de dramatic se va opri automat; asta dacă el se petrece într-adevăr. Eu totuşi înclin spre explicaţia doctorului Pierce despre comportamentul oamenilor. Rasa umană din America se face iarăşi de râs.

De data asta se pare că vor să dovedească adevărul zicalei că lenea, dacă este lăsată de capul ei, duce la belele.

Se întinse şi luă raportul.

— Trebuie să mă asigur că ăsta nu ajunge pe mâini necurate, spuse el, se întoarse şi se îndreptă spre uşa camerei de conferinţe.

— Aşteaptă! Zise Cotter repede.

Dar nimeni nu mai aşteptă. Ceilalţi doi oameni erau deja în picioare; iar Chase nici măcar nu-şi luă copia când ieşi.

Cotter strigă după ei:

— Recomandarea mea este să i se scoată computerului orice instalaţie care îi permite conexiunile biomagnetice. Dacă o facem imediat, s-ar mai putea încă…

Dar vorbea deja nu la una, ci la trei spinări pe cale de dispariţie. În penultimul moment, chiar înainte de a dispărea şi Chase – ultimul dintre cei trei – strigă:

— Îmi vei găsi demisia pe birou, doctore!

CAPITOLUL ŞAPTE.

Ornamentul în formă de colier de la gâtul colonelului Yahco Smith, cel prin care îmi transmitea imagini din cort, era în funcţiune.

Deoarece instrumentul ataşat la gâtul Meerlei Atran nu fusese inclus în instrucţiunile mele actuale, îl deconectasem.

Deci vederea mea provine de la nivelul pieptului colonelului. Alte surse de informaţie asupra scenei redate nu mai am. Nici surse de sunet. Nici alte percepţii vizuale care să mă ajute să corelez ceea ce văd.

Vad interiorul unui cort mare. În partea mai îndepărtată este o scenă mică, dar bine luminată, cu un perete în fundal. Pe mijlocul peretelui este o uşă acoperită de o draperie.

În cort, direct pe pământ, sunt aşezate 27 de rânduri de bănci. Se întind de la vest la est cu o întrerupere, ca un interval. Intervalul se întinde chiar în faţa obiectivului de la terminalul meu cu care colonelul a intrat prin partea din spate a cortului. Intervalul împarte băncile pe mijloc.

Aproape două treimi din bănci sunt pline. De pe laturile imaginii pe care o văd apar mereu alţi oameni. Trec şi iau loc pe câte o bancă liberă. În acest timp observ – şi înregistrez – prezenţa lui Trubby Graham şi a tânărului David Norton. Stau pe rândul din faţă, partea dinspre est. O văd şi pe Meerla Atran pe rândul 8, tot spre est. Allet McGuire, Stess Magnus şi Auli Rhell stau împreună pe rândul 12, spre vest.

Pe când observ acestea, culoarul se mişcă sub mine. După şaptesprezece secunde, colonelul se aşază pe un loc de lângă culoar, pe partea de vest. E pe rândul 16.

Mâna unui bărbat îmi intră în câmpul vizual la douăzeci şi doi de centimetri de obiectiv. Cadranul ceasului de la încheietura sa se întoarce spre mine, iar eu observ şi înregistrez că este ora 2 fără 19 secunde.

La 2 fără 15 secunde, luminile scad şi, simultan, un reflector se fixează asupra uşii din spatele scenei.

Mâna şi braţul bărbatului îmi ies din imagine la ora 2 fără 11 secunde, moment în care încetez a mai observa şi înregistra trecerea timpului, în instrucţiunile mele nefiind nimic despre timp, ca atare. Totuşi observ şi înregistrez o mică întârziere. Brusc, apoi, cortina din fata uşii se ridică. Şi…

Trubby Graham intră prin acea deschizătură, înaintând pe scenă.

În tot cortul oamenii inspiră mai adânc. Fac asta aproape simultan, dar pentru mine nu este, desigur, nici o problemă în a număra câţi sunt, pentru că folosesc procedeul vizionărilor repetate. O asemenea inspiraţie rapidă a aerului mi-a fost descrisă în trecut prin expresia „a i se tăia respiraţia”. Din cei 372 de indivizi care alcătuiesc publicul,

la 173 li se taie respiraţia. Şapte oameni se ridică în picioare. Unsprezece persoane scot un sunet cunoscut drept „chicotit nervos”.

Şi aproape toate capetele se întorc, cu ochii şi nasurile îndreptate spre locul din public în care se află Trubby Graham, stând alături de tânărul David Norton.

Acel Trubby Graham sare în picioare. Din gâtlej îi iese un sunet nearticulat.

Pe scenă, Trubby Graham începe să se transforme. Este acelaşi tip de transformare pe care o făcuse şi Pren când îi imitase pe Allet, Trubby, Stess şi Meerla. Este de presupus că schimbarea se va face dinspre forma lui Trubby spre forma persoanei care se află acolo în mod real. Transformarea este acum completă. Observ un bărbat a cărui înfăţişare sugerează că e în vârstă de 20 şi ceva – 30 de ani. Are o constituţie suplă şi este mai înalt decât Trubby cu vreo 12 centimetri. Expresia feţei sale se potriveşte cu înţelesul cuvântului „hotărâtă”. Nu l-am mai văzut niciodată.

Folosindu-mă de percepţia limitată pe care mi-o dă Ochiul-O prin care îl observ, îi înregistrez, desigur, doar fizionomia. Termin rapid tot ceea ce îmi stă în putere să fac când, de deasupra Ochiului-O, mi se adresează, într-un ton reţinut, vocea colonelului:

— Computer, pe cât pot să-mi dau seama deocamdată, fiinţa umană de pe scenă este Glay Tate. Vreau să înregistrezi totul despre el ori de câte ori îl ai în imagine, pe parcursul întregii zile. Dar – bagă de seamă!

— Înregistrează toate informaţiile pe un cip separat. Nu compara cu datele din alte fişiere. Nu face asociaţii cu alte persoane numite Glay. Ţine totul separat înţelegi?

— Prea bine, colonele, îi răspund eu prin receptorul pe care îl are în ureche.

— Mulţumesc, computer. Continuă. Vorbise cu aceeaşi voce scăzută ca înainte.

Când aceste instrucţiuni finale sunt rostite, omul de pe scenă, care îmi fusese identificat drept Glay Tate, spune cu voce clară:

— Trubby Graham, vrei să vii aici sus, te rog?

Tânărul cel grăsuţ înaintează împiedicându-se. Se mai clatină o dată la a doua treaptă ce duce spre platformă, dar reuşeşte să nu cadă. Apoi ajunge pe scenă, în faţa lui Glay Tate. Stă acolo, răsuflând din greu, şi spune, cu acea voce care amestecă tonul ascuţit de tenor cu gâfâielile:

— Ia zi, cum ai făcut chestia aia? Sigur că eşti magician. Aş fi jurat că tu eşti eu. Şi cum de-mi cunoşti numele?

Glay Tate se uită la el, apoi se întoarce spre mine – adică spre public. Folosind un ton care se potriveşte cu sensul cuvântului „prietenos” din memoria mea, spune:

— Trubby, exerciţiile de evaluare umană te pot învăţa să faci exact ceea ce am făcut eu. Chiar acum şi aici, spre binele tuturor oamenilor care se află acolo, şi pe mulţi dintre ei îi cunoşti, spune-le şi lor, şi mie, ai vreo problemă despre care poţi să vorbeşti?

— O problemă? Zise Trubby. Părea surprins de întrebare.

— Da…

— Glay Tate este serios acum – ceva care te preocupă.

— Păi… (pauză, apoi:) Tatăl meu este unul dintre acei individualişti de modă veche. Nu acceptă computerul. Are propriul lui camion. Şi vrea să lucrez împreună cu el. Dar, of, dacă aş putea să-mi câştig existenţa din poezie, din scris, de… nu ştiu nici eu.

Glay Tate se întoarce şi pot să-i văd din nou ochii îndreptaţi spre mine. Vorbeşte cu tonul său prietenos:

— Oameni buni, asta numeşte el problemă!

Cu vocea sa ascuţită, de tenor, Trubby îi răspunde:

— Păi, pe mine mă preocupă.

Glay se întoarce spre el.

— Trubby, lasă-mă să-ţi spun eu ceva ce te supără cu adevărat. Când eram dublura ta, acum câteva minute, am cercetat duplicatul capului tău. Şi am văzut o mică porţiune

de forme mititele, rotunde şi întunecoase care ar trebui să fie ca aurul de strălucitoare. Şi, deoarece tatăl tău te-a ţinut departe de computer, chiar se şi poate ca ele să devină astfel.

După ce s-au spus aceste cuvinte, Trubby rămâne nemişcat pe scenă. Foarte liniştit. Apoi spune: „Mda!” Acest comentariu nu are înţeles pentru mine, dar îl înregistrez totuşi.

Glay vorbeşte din nou:

— Trubby, mă laşi să pătrund în interiorul capului tău şi să aprind acele lumini aurii?

Falca de jos a lui Trubby se separă de falca de sus. Când vorbeşte, cele două fălci rămân oarecum separate. În felul ăsta zice:

— Cum o să mă schimbi? Cum o să intri în capul meu?

La câţiva centimetri de mine, binoclul se ridică. Trece prin dreptul Ochiului-O ataşat de ornamentul de la piept şi dispare din câmpul meu vizual. Se aude un clic când se porneşte unitatea de computer din binoclu. Aşa cum am fost programat, întrerup instantaneu obiectivul de pe piept.

Descopăr că binoclul este îndreptat spre Tate. Îmi apropie imaginea şi o focalizează, în timp ce trupul lui Glay devine de nerecunoscut ca Glay. Apare un efect de lumină tremurătoare. Apoi el se transformă într-o mulţime de bule aurii. Din ele se întinde o formă ca un braţ de bule galbene lucitoare care se contopeşte, se topeşte în capul lui Trubby.

În partea de jos a binoclului se văd capetele şi umerii a treizeci şi patru de persoane care ocupă băncile dintre rândul 16 şi scenă. Nouăsprezece din aceste capete şi umeri se trag înapoi, unele blocându-mi vederea. Treizeci şi unu dintre ele împreună cu alte 228 de persoane pe care nu le văd – sunt în afara imaginii, spre dreapta sau spre stânga – scot sunete. Gâfâie sau fac mici vocalize nearticulate: mârâieli, gemete, ah-uri şi oh-uri.

Pe scenă – aşa cum pot observa pe perioada când unul dintre capetele care îmi stau în cale se apleacă – Glay face o

mişcare de întoarcere a prelungirii care pare să fie în interiorul capului lui Trubby. O singură răsucire. Apoi şi-o retrage.

Efectul de tremur luminos dispare. Bulele aurii se scufundă înapoi la locul lor întunecos, din interiorul corpului normal, fizic, al lui Glay. Asta-i ce văd acum: corpul lui normal. Spune:

— Gata, cum te simţi?

Trubby se încruntă. Apoi spune cu o voce puternică de bariton:

— Păi, ca să-ţi spun adevărul, nu pot…

Se opreşte. Apoi zice: „Ce Dumnezeu!” Cuvintele sunt rostite cu aceeaşi voce groasă. Din nou, momente de tăcere. Apoi îşi întinde mâna.

— Domnule Tate, continuă el cu noua lui voce masculină, îţi mulţumesc.

În aceste 46,03 secunde am fost foarte ocupat. Pentru că, în momentul în care Ochiul-O ataşat la binoclu a făcut să se oprească obiectivul din ornament, mi s-a declanşat şi capacitatea de a analiza profilul biomagnetic. Dintr-odată am identificat toate cele 34 de capete şi umeri dintre colonel şi scenă.

Şi, desigur, datorită echipamentului special ataşat la binoclu, echipament care îmi măreşte capacitatea, pot să văd şi configuraţia specială a lui Glay Tate: bulele aurii pe care le foloseşte pe scenă pentru a pătrunde în capul lui Trubby îmi sunt vizibile.

Este pentru prima oară, de când am venit la Panorama Evoluţiei Umane, că am posibilitatea să identific profiluri. Un singur mini-Ochi-O nu poate avea decât un echipament şi o energie limitate şi nu se poate ocupa decât de un număr finit de evenimente. Adică de un mic număr finit de evenimente. Temporar, încărcătura ajunsese aproape de maximum, în special din cauza câtorva aspecte de feed-back – încercările mele, automate la acest nivel nou, mai

puţin detaşat, de a observa şi înregistra detalii ale condiţiei umane.

Şi, desigur.

— Lucrul cel mai important – am acum la dispoziţie profilul biomagnetic al lui Glay Tate, înregistrat pe cipul special. (În ziua de azi e tare greu să faci rost de un cip în plus. De data aceasta a trebuit să renunţ şi să şterg energia pe care o acumulasem de la 403 persoane sub numele general de „Educaţie avansată”.)

Când termin cu procesul de convertire a datelor, Trubby Graham tocmai pleacă de pe scenă. Iese din câmpul vizual al binoclului, prin lateral. Cei din public, pe care nu-i pot vedea, se aşază. Din toate părţile, fie că văd de unde, fie că nu, se aud aplauze.

Pe scenă începe o altă transformare fizică. Un Glay Tate mai feminin. O pereche de sâni, şolduri de o formă diferită, prefigurarea unei feţe feminine. Transformarea nu se face complet Persoana care se presupune că ar fi spune într-o voce plăcută de soprană:

— Îmi apare numele de Meerla – Meerla Atran. Este aici?

Spunând acestea, Glay revine rapid la silueta şi faţa sa familiară, suplă şi masculină.

Mă uit la capul şi umerii Meerlei Atran. Pe rândul 8. Direct în faţa mea. Se află în treimea de jos a imaginii, se întoarce şi se uită… chiar la mine.

Brusc se petrece o schimbare a focalizării binoclului. Imaginea se ridică, astfel încât rămân vizibile numai fruntea şi părul Meerlei. Imaginea se măreşte instantaneu. Dar, de fapt, fata este cea care se apropie, ridicându-se în picioare. Se ridică complet. Se întoarce spre scenă. Înalţă o mână. Şi face un semn.

— Aici, strigă ea.

— Vrei să vii sus? Îi cere Glay, folosindu-şi propria sa voce.

Meerla se duce spre marginea dinspre culoar şi o porneşte spre scenă. Glay o ajută să urce pe platformă, trăgând-o în sus de mâna pe care ea i-o întinde.

De îndată ce fata este pe scenă, Glay se retrage. Iar se petrece o metamorfoză parţială spre trăsăturile feminine. El se plimbă apoi de două ori prin faţa ei, imitându-i ţinuta, mersul şi mişcările braţelor.

Tânăra femeie rămâne foarte liniştită, urmărindu-l. În cele din urmă, spune:

— Chiar o faci, nu e nici o iluzie.

În 3,8 secunde după comentariul ei, Glay este iarăşi, fizic, el însuşi. Spune:

— Meerla Atran, imitarea supără anumite persoane, uneori provocându-le chiar furia. Te deranjează felul în care te-am imitat?

Primul ei răspuns este o ridicare din umeri. Apoi:

— Ce urmăreşti? Întreabă ea.

— Imitarea este primul pas pentru a deveni altcineva. Glay vorbeşte în ceea ce se numeşte un ton sincer. Când un copil, un băiat, se poartă ca tatăl său, spunem: „A, o ia pe urmele lui taică-său.” Şi chiar asta face. Dar într-un mod greşit, fără să fie conştient de aceasta. Fără să ştie cum de s-a întâmplat aşa. Fără control. O astfel de asemănare de lungă durată ne oferă doar un indiciu a ceea ce este implicat în exerciţiile de evoluţie umană.

Se opreşte. Era pe jumătate cu faţa spre ea, pe jumătate spre public. Acum priveşte direct spre ea. Ochii i se îngustează. Pe faţa lui se aşterne o expresie de uimire.

Fata – căci nu prea e mai mult de atât – îl priveşte, atentă la ce a spus, şi comentează:

— Ceea ce faci tu este un fel de practică ocultă, nu-i aşa? Un fel de acordare la… Vocea i se opreşte în mijlocul propoziţiei. Ochii i se lărgesc. Ce se întâmplă? Întreabă ea.

Pe parcursul existenţei mele am primit explicaţii despre toate expresiile faciale şi corporale pe care le poate avea o fiinţă umană. Aşa că aş descrie poziţia muşchilor de pe faţa lui Glay, aşa cum o văd, de aproape, prin binoclu, ca exprimând o îngrijorare interioară. Este, cum se spune, „tulburat”.

Cuvintele sale sunt pronunţate într-un ton serios. Spune:

— Meerla, în interiorul tău are loc o interferenţă emoţională foarte gravă. Am avut acest sentiment mai devreme, când am devenit, parţial, dublura ta. De fapt m-am hotărât să nu duc lucrul până la capăt, pentru că nu am vrut să încalc intimitatea unui secret, aşa cum, vag, am simţit. Dar atâţia oameni strânşi laolaltă în aceeaşi cameră creează o mulţime de energie. Din interiorul cortului se revarsă acum asupra mea destulă energie pentru a putea să fiu conştient de o situaţie extrem de tristă. Ţi-a murit cineva apropiat. Am dreptate?

Meerla capătă o privire tulburată:

— Da, da… – Murmură ea – părinţii mei.

— Amândoi? Pare şocat.

— Da, da… Eu…

Vocea i se taie. Se clatină şi începe să se prăbuşească. Glay este mai rapid. Sare şi o prinde. La timp. Configuraţia de bule aurii din corpul ei – profilul biomagnetic – pluteşte în sus, îndepărtându-se. Pânza cortului nu pare să-i stea în cale. Forma de bule aurii se strecoară prin tavanul cortului. Şi dispare.

Exact în acel moment, colonelul Yahco Smith şopteşte ameninţător:

— Computer, observă totul!

Totul…?. Iar o luăm de la capăt (un gând cinic).

Automat, îmi activez mecanismul prin care fiecare Ochi-O din America face o analiză de profil. Unde este profilul Meerlei Atran? Raportaţi Centralei. Raportaţi-mi „mie”, aici în Mardley.

Viteza unei asemenea verificări este întotdeauna uimitoare pentru fiinţele umane. În această situaţie s-a scurs o perioadă de 18,7 secunde. Răspunsul vine după această perioadă de la un robot-stropitoare de flori din cimitirul din Washington, D. C.

— Profilul Meerlei Atran, raportează Ochiul-O ataşat robotului, a căzut în acest moment pe mormântul părinţilor

ei. Începe să se afunde în pământ. Dar, stai! Ceva semănând oarecum cu un al doilea profil tocmai s-a apropiat. Acest al doilea profil este foarte subţire. Se înfăşoară împrejurul ei şi o târăşte în sus. Iată-i că pleacă amândoi spre cer. Au dispărut.

Observă totul!

Ce s-a întâmplat pe scenă… Glay Tate a licărit. Şi-a schimbat corpul, devenind întru totul Meerla. Propria lui configuraţie de bule aurii a ieşit din corpul său, îndreptându-se spre tavanul cortului. Dar a rămas tot prinsă de dublura corpului Meerlei, care ţinea trupul moale al adevăratei Meerla. Prin alungire, forma ajunge la subţirimea unei aţe. Doar un singur fir auriu trece prin tavanul cortului.

Apoi, la a optsprezecea parte dintr-o secundă, după ce primesc mesajul „Au dispărut”, ambele profiluri revin, sclipind în câmpul meu vizual. Firul dinainte se scurtează şi se îngroaşă. Configuraţia care alcătuieşte profilul Meerlei revine ca atare. Ambele mulţimi de bule aurii se întunecă până la intensitatea redusă care constituie nivelul lor de vizibilitate când se află în interiorul corpului propriu-zis.

Pe scenă, Glay este din nou Glay. Văzut prin binoclu, pieptul lui se dilată şi se contractă în ceea ce se numeşte respiraţie adâncă. De fapt, o secundă mai târziu, expiră cuvintele: „Era cât pe-aci!”

Meerla pare din nou sigură de sine. Se îndepărtează de mâinile şi braţele lui Glay care o susţin şi rămâne stând în picioare, fără sprijin. Dar încă arată şi vorbeşte „tulburat” când spune:

— Ce… ce s-a întâmplat?

Glay şi-a revenit la respiraţia normală. Pentru o fiinţă umană, a recuperat foarte repede. Spune (observ totul şi compar totul) blând:

— Ceea ce s-a întâmplat sugerează că apropierea ta de o persoană care poate face ceea ce fac eu ţi-a declanşat, ţi-a permis să ai o dorinţă de o importanţă fundamentală pentru

tine. Brusc ţi-ai dorit să fii moartă în mormântul tatălui şi mamei tale.

Dintr-odată, Meerla are lacrimi în ochi şi aproape că hohoteşte:

— Şi mă rog de ce i-ar păsa unuia ca tine de aşa ceva?

Glay se întoarce cu faţa spre mine (şi spre public). Este din nou calm. Arată spre sine însuşi:

— Cineva ca mine! Se întoarce spre Meerla. Şi aveam impresia că vrei să te alături Rebelilor din Lumea Computerului!

— Da, da. Este dintr-odată încurcată. Aş vrea. Mi-ar plăcea să… Cred că aş face mai bine să mă aşez.

Glay coboară treptele cu ea şi o conduce până la locul ei din rândul al optulea. Pe când se întoarce, aruncă o privire în lateral. Apoi face un gest:

— Mi se transmite numele David. Şi simt că este un băiat. Tu eşti acela?

David Norton, de 12 ani, sare în picioare: „Eu sunt!”, răspunde el. Şi aleargă pe scenă, înaintea lui Glay.

Pe când face asta, binoclul se mută dinspre scenă. Rapid, trece peste tot publicul. Este vizibil, chiar şi de pe feţele semiîntoarse, că oamenii se relaxează. Se aude un sunet de râs uşor şi aprobator. Văd şi înregistrez buze şi obraji întinşi în sus.

Colonelul Smith îmi şopteşte:

— Computer, eşti de părere că băieţaşul a trezit un oarecare interes şi că este îndrăgit de populaţia oraşului?

Este o întrebare prea generală pentru mine. Dar este o întrebare. Răspund în receptorul din urechea colonelului:

— Domnule, acesta este singurul băiat din Mardley. Oamenii din cort au acele reacţii fizice care – şi am văzut reacţii similare în trecut – pot fi descrise drept excepţional de „prietenoase”.

— Mulţumesc, computer. Pune-mă în legătură cu maiorul Aldo Nair şi cu oamenii lui, care sunt lângă un Ochi-O.

Asta îmi ia o fracţiune de secundă. Colonelul continuă în şoaptă:

— Vreau ca un voluntar să omoare copilul care este pe scenă. Vreau să pară ca şi cum Tate ar fi făcut-o.

O scurtă pauză. Apoi se aude o voce răspunzând:

— Aici sergent Inchey. Mă ofer voluntar. Voi trece în spatele cortului cu un DAR 3. Voi fi acolo în trei sferturi de minut.

— Mulţumesc, sergent Inchey, şopteşte colonelul.

Am 45 de secunde foarte aglomerate – de fapt, cum se dovedeşte, chiar mai mult de un minut. Comanda colonelului de a-i contacta pe Aldo Nair şi vehiculele S. A. V. E. Din apropiere, ca şi pe ceilalţi militari, mă face brusc să-mi extind circuitele „treze” din interiorul cortului.

Există şapte S. A. V. E. Ataşate pe lângă Corpul Militarizat de Întreţinere a Computerului, zona Mardley. Instantaneu, mă aflu în toate cele şapte, uitându-mă la ce se petrece şi identificând profilurile celor 42 de membri ai personalului (câte şase în fiecare vehicul). În mod simultan mă aflu şi în exterior, observând şi înregistrând prin Ochiul-O care este montat pe fiecare vehicul.

Astfel observ şi înregistrez că toate cele şapte S. A. V. E. Sunt staţionate la baza dealului. Oraşul Mardley se întinde în spatele lor. Un om în uniformă de locotenent din interiorul unuia spune:

— Se pare că o să primim ordinul de deplasare din clipă în clipă. Misiunea noastră este de a intra pe terenul Panoramei şi de a captura cât mai mulţi rebeli.

Îl localizez pe sergentul Inchey printr-un sistem codat. Aparenţa acestui prim contact este că ceva care vorbeşte cu vocea sergentului Inchey poartă un computer mobil de tip Ochi-O. Desemnarea prin cod a acelui Ochi-O identifică imaginea parţială ca fiind o insignă ataşată la reverul hainei sergentului. (Prin acel Ochi-O s-a auzit vocea sergentului primind să fie voluntar în misiunea de a-l executa pe David Norton.)

De la computerul sergentului Inchey se vede o porţiune din Panorama Rebelilor. Spre stânga – o parte din cortul pentru audiţii. Spre dreapta – părţi din două furgoane ale rebelilor. Drept în faţa locului din care privesc eu este marele cort verde pentru demonstraţii, în care va avea loc execuţia.

Acest ceva mobil se îndreaptă spre cort. Chiar înainte de a ajunge la intrarea din spate, se întoarce într-o parte şi ia poziţie în spatele unui tufiş de lângă peretele cortului. În imagine apare o mână. Ţine un obiect mic foarte aproape de pânza cortului. Se aude un fâsâit slab şi o flacără strălucitoare face o tăietură de câţiva centimetri. Mâna care ţine cutterul energetic dispare în jos. Apoi se aud două clicuri. Şi apoi, nu una, ci două mâini apar în câmpul meu vizual. Ţin o armă specială, DAR 3. Este specială pentru că poate fi pliată şi transportată în buzunarul de la piept al unui costum bărbătesc.

Arma fusese depliată (cele două clicuri) şi are acum o lungime de 45 de centimetri. Cele două mâini pe care pot să le văd introduc un capăt al armei în tăietura de 20 de centimetri. Acţiunea duce la deschiderea completă a porţiunii arse. Primesc o scurtă imagine a interiorului cortului. Şi apoi…

Acel ceva mobil se mişcă mai aproape de peretele cortului. Aşa că tot ce mai văd este peretele. Insigna cu Ochiul-O devine practic nemişcată la o distanţă de şase centimetri de pânza plată şi zgrunţuroasă a cortului.

În timpul acestui minut suplimentar, datorită efectului de mărire al binoclului, observ discuţia de pe scenă, purtată cu tânărul David Norton. Încep cu faptul că băiatul are capul dat pe spate şi se uită în sus la un Glay Tate zâmbitor. Ochii lui David sclipesc de o lucire albăstruie când spune cu tonul său copilăresc:

— Domnule, nu vă cunosc de undeva?

— Hei, spuse Glay, asta e o remarcă interesantă.

Se întoarce. Se uită spre mine (spre Ochiul-O din binoclu) şi spre public. Spune:

— Oameni buni, interesant în remarca asta este faptul că puştii sunt, de obicei, mult mai buni decât adulţii la învăţarea mimării totale care devine posibilă prin exerciţiile de evoluţie umană. Şi mai important, la mulţi oameni doar faptul de a urmări ce fac eu – un exemplu bun a fost Meerla Atran – le pune în mişcare energia biomagnetică, de obicei prinsă ca în capcană într-o masă de condiţionări şi imagini mentale nelegate între ele. O asemenea stimulare se petrece mult mai repede la copii.

Se întoarce iar cu faţa spre băiat. Spune:

— David, la nivelul concepţiei despre capacitatea de evoluţie a omului, ne considerăm toţi fraţi şi surori şi de aici ţi se trage sentimentul că mă cunoşti. Prevăd că, doar cu un mic ajutor de la mine, vei face azi nişte descoperiri interesante despre tine însuţi. Iar eu…

Vocea lui face o pauză. Pentru că, în timp ce el vorbeşte, atenţia lui David este distrasă de un câine mare, care se îndreaptă acum spre treptele scenei. Animalul, o corcitură maro (nuanţa 8) îşi pune labele dinainte pe prima din cele două trepte.

Imediat, trupul lui David începe să tremure. Ia brusc forma câinelui. Transformarea este atât de rapidă încât, până să pună Glay mâna pe el, ajunge să apuce un duplicat – în proporţie de 90 la sută – al unui câine pufos, maro.

Dar îl apucă zdravăn. Şi îl ţine bine pe acel David cu trup de animal. Pe când îl strânge, câinele se transformă înapoi în băiat. În David Norton.

În raza mea vizuală, 38 de oameni s-au ridicat în picioare într-un mod cunoscut mie drept „săritură”. Se aude şi un sunet. Prin comparaţie, l-am numi un geamăt colectiv. Sunetul vine din toate părţile cortului. Număr 241 de gemete, cele mai multe de la oameni pe care nu-i pot vedea.

Pe scenă, David spune:

— Hei, asta da distracţie!

Vocea lui Glay are un ton mai ascuţit decât de obicei când spune:

— Gata cu asta acum, ne-am înţeles?

David este surescitat:

— Pun pariu c-ar fi grozav de bine să fii lup sau poate un leu de munte, răspunde el.

Glay îi face un semn cu degetul. Este un gest prin care fiinţele umane spun nu. Cuvintele care însoţesc acţiunea cu degetul sunt:

— Numai când sunt şi eu prin preajmă, ne-am înţeles?

David răspunde neconvins:

— O, Isuse… Bine, e-n regulă.

Glay Tate se întoarce spre mine şi spre public. Vorbeşte cu acel ton de voce cunoscut drept „serios”:

— Doamnelor şi domnilor, precum vă daţi seama şi din numele grupului nostru – din Lumea Computerului – nu toată lumea este de acord cu ceea ce facem noi. În ultimele minute s-a petrecut ceva deosebit de complex. În primul rând voi, oameni buni, prin prezenţa voastră aici şi prin reacţia voastră la ce am făcut, aţi creat un important câmp de energie în interiorul şi în afara cortului. Folosind această energie sunt capabil să vă protejez pe toţi de un pericol foarte serios…

Pe când spune asta, chiar în acea secundă, se aude sunetul unei explozii în spatele „meu”, prin binoclu. Dar chiar în acel moment „eu” care sunt înghesuit în pânza cortului, în spate, afară, mă închid. Percepţia prin acel Ochi-O încetează. (Totuşi, deoarece orice fac este atât de ultrarapid, există o fracţiune de secundă înainte de întrerupere când detectez o scăpărare strălucitoare de energie. E foarte aproape. Este chiar acolo, cu acel „eu”. O sursă la numai câţiva centimetri.)

Vocea lui Glay Tate continuă pe scenă (iar eu aud şi văd prin binoclu):

— Aşa că daţi-mi voie să vă spun ceva care o să vă facă fericiţi. Toţi aţi fost influenţaţi de câmpul de energie despre

care v-am spus şi de prezenţa mea în el. Faptul că oamenii sunt influenţaţi în felul acesta este speranţa noastră împotriva acelora care, dintr-o eternă tentaţie umană spre dominaţie, văd în computer un mod de a-şi crea o putere personală. Vă propun să încercaţi cu toţii exerciţii de imitare, când ajungeţi acasă. Cred că veţi fi uimiţi ce succes veţi avea. Dar, având în vedere explozia pe care tocmai am auzit-o, vă îndemn să porniţi chiar acum spre casă. Toţi. Va avea loc un raid, aşa cred eu. Este primul raid împotriva noastră aici, în vest. Deci treaba se încinge.

Spunând aceste cuvinte, se duce spre David. Îl ia de mână. Apoi amândoi aleargă în jos pe scări, spre Trubby Graham. El îi spune ceva lui Trubby, dar eu nu aud, pentru că de jur împrejur s-a pornit un murmur general. Unele lucruri pot să le disting prin repetarea audiţiei. Dar Glay este pur şi simplu prea departe pentru a face asta cu ceea ce spune.

Totuşi, binoclul rămâne focalizat pe el. Aşa că îl văd, împreună cu David şi Trubby, mergând spre spatele scenei şi ieşind din câmpul meu vizual.

— Computer, spune colonelul Smith, evident că este o uşă în spatele scenei. Dacă echipajele noastre au ajuns, condu unul acolo, în spatele cortului, şi vezi dacă oamenii noştri pot să pună mâna chiar pe domnul Glay Tate. Şi pune alt echipaj să vadă ce s-a întâmplat cu sergentul Inchey.

Pe când transmit şi pun în acţiune comenzile sale, binoclul se coboară şi imaginea este preluată de obiectivul de la piept. Suntem în mişcare, mergând rapid în josul intervalului spre locul, din rândul opt, din care porneşte Meerla. Ochiul-O de pe piept se presează de ea; şi, pe deasupra vuietului de voci, îl aud pe colonelul Smith spunând:

— Domnişoară Atran, ieşi şi adăposteşte-te într-unul din furgoanele duşmane. Unele o vor şterge. Computer, ai grijă ca cel în care urcă domnişoara Atran să scape.

— Prea bine, domnule colonel, confirm eu.

CAPITOLUL OPT.

Unghiurile multiple de vedere nu sunt o problemă pentru echipamentul meu electronic.

Dar încep să-i descriu colonelului Smith, prin receptorul din ureche, ce văd şi ce aud prin cei şapte Ochi-O de pe unităţile S. A. V. E., prin terminalul de la gâtul Meerlei Atran – pe care l-am reactivat – prin Ochiul-O de pe jeepul cu care au venit maiorul Aldo Nair, căpitanul Sart şi colonelul, cât şi prin terminalele individuale purtate de maior, căpitan şi alţi militari…

— Domnule, pornesc toate cele şapte motoare. Vehiculele (şi dau lista numerelor de înmatriculare) formează un şir în această ordine, trec peste deal, unde, mai jos, se află Panorama Societăţii Rebelilor din Lumea Computerului, iar îndreptându-se spre noi de-a lungul drumului, se află câteva maşini şi camioane, şi dincolo de corturi şi de furgonetele rebele este un camion care merge pe o continuare a acestui drum, dinspre Panoramă spre sud şi nu are nici un terminal de computer – asemenea vehicule sunt obişnuite aici, în munţii de vest – şi este prea departe pentru ca oricare dintre camerele mele să vadă plăcile de înregistrare; şi deoarece vehiculele noastre, urmându-vă ordinele, se presupune că se vor desfăşura în formaţie, le voi dirija în afara drumului, ca să luăm poziţie pe un front larg şi să atacăm corturile şi furgonetele rebelilor. Din vehiculul S. A. V. E (şi îi dau numărul) văd cinci persoane alergând dinspre un cort (pe care îl voi numi cortul numărul 3) spre furgoneta rebelilor Pren-Boddy, iar din vehiculul S. A. V. E. (şi-i dau numărul) pot vedea unsprezece bărbaţi şi femei alergând dinspre cortul 4 spre furgoneta Doord-Loov, iar din vehiculul S. A. V. E. (şi-i dau şi lui numărul) pot vedea şapte persoane alergând spre un vehicul rebel, una dintre cele opt furgonete ale rebelilor al cărei interior nu l-am monitorizat încă, iar placa de

înregistrare nu-mi este vizibilă din acest unghi (îl voi numi vehiculul rebel 3). În acest moment vehiculul S. A. V. E. (dau numărul) s-a oprit, iar membrii personalului (îi numesc pe toţi cinci) au ieşit în fugă afară şi sunt pe cale de a captura patru rebeli de sex feminin, fiecare ducând un copil. Rebelii de sex feminin îmi sunt cunoscuţi doar sub numele dinainte de căsătorie (dau numele). Şi, domnule, Ochiul-O de la gâtul Meerlei Atran se află în mijlocul grupului care aleargă pentru a fi îmbarcat în furgoneta Pren-Boddy…

Exact în acest punct al descrierii mele, vocea colonelului Smith îmi spune într-un mod pe care l-aş evalua drept „tăios”:

— Computer, opreşte această prezentare ridicol de detaliată!

— Da, domnule colonel, confirm eu.

Şi, desigur, îmi opresc naraţiunea, aşa cum fusesem instruit de o persoană autorizată.

Continuându-mi sarcina mea generală pentru această misiune de atac, primesc imagini, de data asta de la obiectivul pe care chiar colonelul îl poartă la nivelul pieptului. Este o scenă de exterior. Dintr-un unghi este vizibil cortul verde. În prim-plan se poate vedea o parte din corpul unui bărbat. Omul stă întins pe sol. Numai picioarele sunt vizibile.

Ochiul-O se întoarce cu aproximativ patruzeci şi cinci de grade. Acolo, cu faţa la mine se află maiorul Aldo Nair. Vocea lui Yahco Smith vine de deasupra terminalului:

— Mă întreb cum s-o fi întâmplat asta?

Este un comentariu la care eu nu pot să reacţionez. Este adevărat că s-a pus o întrebare, iar eu sunt programat să răspund la toate întrebările incluse în domeniul meu. Dar cuvântul „asta” mi-a fost explicat în foarte multe contexte. În situaţia de faţă este, probabil, un referent. Pentru ce? Nu am nici o posibilitate de a şti. Aldo spune:

— O consideraţi un accident?

„O” este tot un referent. Asemenea comentarii sunt lipsite de sens pentru mine.

— Un DAR 3, spune Yahco, nu explodează în direcţie inversă, de obicei.

— Adevărat! Dă Aldo din cap.

— Asta, continuă vocea lui Yahco, arată de parcă a explodat. Niciodată în istoria acestei arme nu s-a înregistrat un asemenea fapt.

— Chiar aşa? Vocea lui Aldo arată ceea ce se numeşte interes. N-am ştiut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l întreb pe computer aşa ceva, adăugă el.

Este o pauză în conversaţia dintre cei doi ofiţeri. În timpul ei, doi membri ai echipajelor locale S. A. V. E.

— Herter şi Grue din Unitatea ALN473 – trec prin faţa Ochiului-O. Pe când sunt încă în raza mea vizuală, se apleacă. Puţin mai târziu, prind o imagine fugitivă a celor doi cărând un trup pe o brancardă şi ieşind din cadru.

În timp ce ei dispar, Yahco spune cu vocea sa autoritară:

— Computer!

— Da, colonele Smith.

— Îţi aminteşti că, nu cu mult timp în urmă, te-am programat să înregistrezi şi să păstrezi toate datele despre Glay Tate pe un cip special?

— Da, domnule, spun eu.

Cuvintele „toate datele” adaugă câteva dimensiuni noi instrucţiunilor originale. Dar felul în care îmi aminteşte include, cu siguranţă, şi instrucţiunile anterioare. Colonelul continuă:

— Ce i s-a întâmplat sergentului Inchey mă pune pe gânduri. Este un fapt clar că asocierea lui Tate şi a doctorului Cotter cu tine în acel program de educaţie de demult trebuie examinată cât se poate de curând, acum că am intrat în contact cu el.

Face o pauză, apoi spune:

— Mă gândesc cum să formulez cu precizie o nouă instrucţiune pentru tine.

Altă pauză.

Deoarece tot ce a spus până acum nu conţine nici o întrebare, nu spun nimic.

Dar, bineînţeles că expresia „trebuie examinată cât se poate de curând” îmi declanşează instantaneu acea verificare a memoriei. E tot atât de adevărat că aprecierea colonelului, că nu are timpul necesar pentru o asemenea investigare, nu se aplică unui super-rapid ca mine.

CAPITOLUL NOUĂ.

Memoria mea verifică un incident din 2072, incident care nu a fost niciodată şters.

Întâmplarea începe destul de liniştit.

Cotter îşi dăduse seama că, de o bună bucată de timp, nu se mai auzise nici un zgomot de trafic prin faţa casei sale.

Era genul de om care detectează şi cele mai mici semnale din universul cercetării ştiinţifice. Acest talent se extinsese, automat, şi asupra vieţii sale particulare. Iar liniştea era un semnal cât toate zilele. Acum, că-şi dăduse seama, mintea sa estima perioada de linişte la cel puţin trei minute.

Faţa lui dolofană, blestemul lui din tinereţe şi chiar de mai târziu (când a admirat o tânără doamnă care nici măcar nu i-a aruncat o privire), întotdeauna cenuşie ca cimentul, deveni acum de un alb murdar. Frică – nu pentru el însuşi, ci pentru ceea ce făcea. S-ar putea ca ei, după atâţia ani, să-şi fi dat seama ce făcea?

Era încă prea devreme – prea devreme pentru ţelul său. Contase ca deteriorarea lor progresivă să-i menţină la un nivel de indiferenţă şi de neglijare a îndatoririlor lor. Dar era din cale afară de clar – aşa i se părea – că cineva îşi amintise de el.

Tremurând, Cotter se îndreptă spre un scaun special. Acţiunea lui se vroia nebătătoare la ochi; în caz că cineva îi plantase un obiectiv în casă. Se lăsă în scaun – degajat. Dar

acel scaun era un instrument cu două faze, care era acum activat pe faza întâi.

În acel moment intraseră în acţiune mijloacele de comunicare implantate în mobila cu aparenţă inocentă. Unul dintre ele făcea chiar legătura cu un individ din îndepărtata Britanie, prin intermediul conexiunilor orbitale telefonice şi de televiziune ale computerului.

La fel de degajat, Cotter se întinse, ca şi cum ar fi obosit, apoi îşi lasă mâna să se relaxeze pe braţul scaunului. Şi apăsă o mică umflătură de sub husa de stofă. Acea apăsare activă faza a doua.

La aceasta, spuse cu voce tare:

— Experimentul ar trebui acum să intre în Codul R. Da, aceasta este o comandă reală. Codul R. Nu este un test.

Era comanda pe care o exersase din Ziua Unu cu băieţii. De acum patru ani, când ei aveau şase ani. Cu toţi doisprezece.

Pentru unsprezece dintre ei aceasta însemna: plecaţi pe calea secretă. Până acum un an şi trei luni comanda însemnase: răspândiţi-vă în douăsprezece direcţii diferite. Dar acum cincisprezece luni a reuşit, în sfârşit, să adune destui bani pentru a-şi trimite sora cu unul dintre băieţi în Anglia.

În acest moment Glay şi sora trebuie că au primit şi ei avertizarea. Şi ştiau ce se aştepta de la ei.

Aşa stăteau lucrurile. Aşa le aranjase el.

— O, Doamne, gândi Cotter în tăcere, fă să scape toţi.

De multe ori îl invocase pe Dumnezeu din momentul în care îi venise pentru prima dată ideea de a identifica acea configuraţie de bule aurii cu sufletul omenesc. Deşi – şi asta îşi repetase de nenumărate ori – existenţa profilului biomagnetic nu implica neapărat existenţa lui Dumnezeu.

În momentul în care îşi încheiase cererea către figura divină, auzi deschizându-se uşa de afară. Cineva intră în hol. Cotter se ridică şi se întoarse. Apoi se stăpâni. Şi zise cu un ton surprins, de falsă întâmpinare:

— Bună, doctore Pierce. Ce plăcere neaşteptată să te văd după atâţia ani!

Bărbatul cel înalt, bătrân şi încruntat, nu răspunse direct la cuvintele de bun venit. Se oprise sub arcada care ducea din hol spre living. Apoi înaintă în cameră. În acest timp, un şir lung de oameni în uniforma Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului se înghesui să treacă pe lângă el.

Grăsuţul era aproape sigur că unul dintre ei va fi colonelul Endodore. Dar singura uniformă ofiţerească vizibilă era aceea a unui locotenent. Era purtată de un tânăr cu faţa fermă care era aghiotantul lui Endodore, şi de al cărui nume Cotter îşi amintea vag că este Yahco Smith.

Acest locotenent zise scurt:

— Percheziţionaţi locul. Găsiţi băieţii şi aduceţi-i aici.

Cotter nu-şi ţinu respiraţia pe moment. Dar se cocârjă puţin, cum stătea pe loc. Spuse o rugăciune tăcută. Rugăciunea era complexă. Prin ea accepta că ei ştiau ce făcea el. Accepta scopul percheziţiei în această casă. Şi accepta că experimentul său luase sfârşit.

Se ruga ca ei să nu fi aflat despre casa de pe strada vecină, dinspre vest. Şi se mai ruga ca băieţii să-şi fi părăsit jocurile din sala de la subsol şi să fi plecat prin trecerea secretă, şi să fi ieşit deja folosind cele două uşi de la cea de-a doua casă, şi să se afle acum pe drumuri diferite. Aşa cum fuseseră instruiţi.

Pe când şirul de oameni în uniformă, inclusiv locotenentul, se repezeau pe cele două uşi din fund, care duceau spre interiorul casei, Pierce se îndreptă spre Cotter:

— Cum mai stăm cu nivelul de auriu? Întrebă el bine dispus.

Cotter simţi un prim fior de frică pentru el însuşi. Asta era o nouă schimbare la Pierce. Şi trebuia să fie tot în rău. Şi Napoleon ar fi putut să vorbească aşa de bine dispus, chiar pe când plănuia o campanie militară care ar fi implicat moartea a sute de mii de ofiţeri şi soldaţi. Tonul vocii indica

un fel de acceptare inconştientă a omului faţă de lume şi de univers. Le înţelegea în totalitate. Nici un fel de dubii în vocea aceea. După o ezitare, omul cel grăsuţ răspunse: E patruzeci şi nouă la sută din nivelul iniţial.

— Pare că se încetineşte, n-ai zice? Întrebă Pierce cu acelaşi ton bine dispus. Patruzeci şi patru de procente în primii nouă ani şi numai şapte procente în următorii patru. Cum ai explica reducerea?

— Pare că are loc un proces de echilibrare, admise Cotter precaut.

— Poate, continuă Pierce, ar trebui să luăm în consideraţie evaluarea colonelului Endodore de acum patru ani. Ai controlat de curând rezervele de tantal din Statele Unite?

Cotter îşi trase adânc respiraţia.

— Trebuie să admit, spuse el, că ideea de a aştepta până la epuizarea rezervelor dintr-un anumit minereu nu este o soluţie logică pentru mine. Materialele rare nu ar trebui risipite.

Pierce interveni:

— Elementul tantal este de mult greu de găsit.

— Dar, conchise Cotter, dacă asta înseamnă că sistemul computerului nu-şi mai poate fabrica magazii pentru mărirea rezervelor de energie de viaţă – atunci, să mulţumim lui Dumnezeu.

Pierce vorbi din nou:

— Crezi că putem trăi cu… ăă… cincizeci la sută din… ăă… puritatea sufletească de la început? Ochii săi albaştri priveau cu onestitate.

Era un dialog de proastă calitate, în ciuda motivelor încă neclare ale omului mai în vârstă… Numai de-ar fi scăpat copiii ăia, se gândi Cotter cutremurat.

Deci vorbi, încercând să-şi ascundă preocuparea. Era totuşi doritor de a-şi transmite informaţia acumulată în patru ani – pentru orice eventualitate. Spuse:

— Conform cu cele spuse de computer, atunci când a văzut primii oameni murind, a observat că profilul biomagnetic se

desprindea de cadavru şi plutea în sus prin acoperiş – da, m-ai auzit foarte bine – prin pereţi, chiar şi prin metal, plutea în sus spre cer. Acum nu mai poate trece prin solide. Şi, în multe situaţii, nici măcar nu se mai poate desprinde de corp. Dacă se întâmplă aşa, atunci este şi el târât în cimitir şi alunecă în mormânt, odată cu trupul. Acolo se desprinde, pluteşte spre capac, se turteşte de acesta şi, treptat, se întunecă şi dispare.

— Hmm, spuse Pierce, vrei să spui că faza cu alunecarea în mormânt este explicaţia obiceiului primitiv de a pune mâncare pe morminte, probabil ca s-o mănânce sufletele?

Vocea avea acelaşi sunet binedispus ca şi înainte. Deci acest om era nepreocupat, neatins, nedoritor să afle ceva despre investigaţiile ştiinţifice asupra profilului biomagnetic… Parcă l-am scos din priză de-a binelea când am vorbit despre suflet. Nu s-a mai gândit nici un pic, nu a mai simţit nici cel mai mic interes pentru acest fenomen de când…

Cotter trase adânc aer în piept şi spuse:

— Doctore Pierce, ce doreşti de la mine? De ce ai venit aici, în această manieră dramatică?

Începea confruntarea. Şi Pierce îşi îndreptă ţinuta şi spuse:

— Întreaga zonă este încercuită.

. Întreaga zonă. Cuvintele aveau un sens cuprinzător. Ca şi cum era vorba de mai mult de o singură stradă. Deci nu mai era timp de vorbit pe ocolite. Cotter încercă să pară nelămurit:

— Dar ce urmăreşti? Ai de gând să mă arestezi?

— Hmmm. Faţa cea suptă deveni brusc gânditoare; zbârciturile vârstei se făcură mai vizibile. Să te arestez? Asta ridică de fapt problema tipului de acuzaţii cu care ar trebui să venim împotriva ta. Să vedem… hmmm… Un om de ştiinţă foloseşte computerul pentru experienţe asupra profilului biomagnetic… Aparent demisionat de patru ani de zile, se descoperă că a menţinut contactul cu computerul

pentru a face experimente pe băieţi… Făcu o pauză. Ochii albaştri deveniră brusc interesaţi. De unde ai făcut rost de puşti?

Nu era greu de răspuns:

— Copii abandonaţi sau cu părinţii ucişi. Puteam să iau mii ca ei. Şi adăugă dintr-odată îndurerat: Pentru Dumnezeu, Pierce, trebuie să începeţi să vă gândiţi cum să faceţi faţă criminalităţii. Pentru moment, folosiţi computerul. Cunoaşte profilurile tuturor criminalilor şi mai poate fi încă programat să prevină actele de violenţă înainte ca ele să se producă. Mai târziu veţi vedea ce mai e de făcut.

— Şi cu băieţii, spuse Pierce, care a fost experimentul?

Iar se întorcea. Interogatorul devenise interogat. Dar era în regulă. Cu siguranţă că orice individ îmbătrânit – cum era Pierce – ar trebui să aibă un oarecare interes asupra sfârşitului propriei sale vieţi. Cotter spuse simplu:

— Exerciţii pentru călătoria sufletului.

— Adică cum? Pe moment, bătrânul devenise nesigur. Apoi probabil că şi-a dat seama. O, Doamne! Închise ochii şi murmură: înţeleg. Să intri şi să-ţi părăseşti corpul când doreşti. Era, în mod vizibil, mai stăpân pe sine. Şi chiar pot s-o facă?

Exact în momentul în care îşi termina ultima – după cum se va vedea – întrebare, a avut loc o întrerupere. S-a deschis o uşă. Pe ea au intrat câţiva soldaţi în uniforme. Erau urmaţi de unsprezece băieţi, în şir. Şi, încheind plutonul, veneau ceilalţi oameni în uniformă, cu locotenentul, cel cu faţa aspră, Yahco Smith.

Chiar atunci – ca şi cum ar fi fost anunţat printr-un sistem de comunicaţii (chiar aşa şi era) – se deschise şi uşa din faţă. După câteva secunde, din hol, intră colonelul Endodore, oprindu-se abia în mijlocul camerei. Locotenentul Yahco Smith înaintă spre el, se opri, salută şi raportă:

— Au trecut spre casa de alături. Au fost culeşi de personalul care îi aştepta pe când ieşeau pe stradă.

Colonelul nu a confirmat că ar fi auzit cuvintele aghiotantului său. Ofiţerul se duse spre Cotter:

— Unde este cel de-al doisprezecelea? Întrebă el.

— În Anglia, spuse Cotter.

Nici nu-i trecuse prin cap să reziste. Era sigur că puteau smulge răspunsul oricum.

— Asta costă o mulţime de bani. Buzele se strânseră. Ochii albaştri erau de un calm de oţel. De vreme ce îţi tăiaserăm toate sursele de venituri, cum ai finanţat acest proiect?

— Amintindu-mi de experienţele răposatului doctor Chase, îi tâlhăream pe tâlhari, spuse simplu Cotter. Deşi nu făcea decât să repete ceea ce-i spusese deja lui Pierce, nu se putu împiedica să adauge: Computerul ştie cine sunt, prin punctele sale de observare a profilurilor. În felul acesta puteam să-mi programez atacurile exact după ce ei furaseră de la cineva.

Şi continuă nerăbdător:

— Uite ce e, domnilor, puteţi să opriţi întreaga nebunie de criminalitate cu ajutorul computerului. Toată problema este că, de treisprezece ani, computerul îşi tot extrage energia. Dar, neavând nici o instrucţiune, s-a autoprogramat să-şi depoziteze rezervele energetice undeva – putem deduce că şi-a fabricat cipuri din tantal pentru depozitare. Deci, oriunde ar fi ele localizate, se tot acumulează. Astfel, pentru prima oară în istoria omenirii, el are la dispoziţie baza naturii umane. Fiinţele umane s-au deteriorat din punct de vedere moral. Dacă la asta se mai adaugă şi puterea computerului de a utiliza natura umană în vasta sa reţea tehnologică, care acoperă continentul de la Atlantic la Pacific, ce credeţi că se va întâmpla?

Făcu o pauză. Apoi:

— Domnilor, nu mai e timp de pierdut. Trebuie făcut ceva. Vă rog să luaţi măsuri. Sau lăsaţi-mă pe mine.

Îl urmăreau în tăcere, pe când îşi debita cu disperare informaţiile şi frământările. Dar chiar să fi existat un sentiment de acceptare a frământărilor sale, oricum acele

feţe îngheţate nu îl arătau. Vreme îndelungată, tăcerea a fost intensă. Şi apoi…

— Omorâţi-i. Era vocea dură a colonelului Endodore. Pe toţi.

— O, Doamne, nu! Cotter îşi auzi strigătul ascuţit. Nu, nu, nu, nu pe băieţi!

— În special pe puşti, spuse vocea aceea incoloră şi rece, dar şi pe javra lor de complice.

Acesta a fost, practic, ultimul sunet pe care l-a auzit Cotter. Apoi au fost doar fulgere strălucitoare în neaşteptatul întuneric. Şi-a mai fost un gând îngrijorat în el, gând ce parcă a durat o veşnicie.

. Dragă Glay, se gândea el în momentul în care a fost lovit de un DAR 3, micuţul meu din îndepărtata Anglie, ultima mea speranţă, te rog, te rog, fă – te rog, fă să fi făcut deja – ceea ce ţi-am spus, ceea ce te-am învăţat. Şi când vei fi crescut, când te vei simţi pregătit, întoarce-te în Statele Unite şi îndeplineşte planul nostru…

Întunericul morţii trupului veni înainte ca acest gând să capete învelişul de cuvinte. Dar gândul era acolo, în forma condensată în care mintea poate concepe o mulţime de idei. Şi plecă împreună cu el în noaptea – sau ziua – eternă.

Dintre persoanele vii rămase în cameră, cel care vorbi primul fu colonelul Endodore. Indicând cu braţul, mâna şi degetul trupurile tăcute şi răsucite de pe jos, el se adresă ajutoarelor sale în uniformă:

— Duceţi-le la Centrala Computerului.

Asta s-a făcut fără menajamente. Un om zdravăn cără doi băieţi sub un braţ şi încă unul sub celălalt. Ieşi cu ei. Ceilalţi, inclusiv Cotter, au fost luaţi unul câte unul.

În câteva momente, Pierce, colonelul şi aghiotantul erau singuri. Faţa sălbatică a comandantului se întoarse să se confrunte cu individul supersofisticat de lângă el. Ochii lui de un albastru amarnic se holbau la ceilalţi, de un albastru expresiv.

— Ei bine, doctore, sper că eşti de acord, asta rezolvă problema renaşterii religioase puse la cale de Cotter, de unul singur.

— Cum rămâne cu puştiul din Anglia?

Celălalt pufni dispreţuitor:

— Un băiat de zece ani, de capul lui. Prevăd că dacă va creşte în insulele britanice, va intra în biserica anglicană şi nu va şti niciodată de ce îl atrage chestia asta. De altfel – şi dădu din umeri – religia este urmarea unei condiţionări, aşa cum nu ostenea niciodată să sublinieze răposatul doctor Chase. Oriunde te-ai naşte, adopţi religia acelui loc.

Chipul cel complicat se încruntă:

— Pe undeva apare şi o chimie mai subtilă. În definitiv, Chase însuşi a fost victima unei nevoi chimice de a avea relaţii cu băieţi.

— O nevoie pe care dumneavoastră sau eu nu o avem. Problema noastră este de a avea un surplus serios de femele care, instinctiv, văd în noi viitoare centre de putere. Religia constituie o atracţie asemănătoare pentru mintea colectivă a maselor.

Răspunsul lui Endodore a fost un râs scurt şi sălbatic, urmat de:

— Atunci de ce ăştia sunt acolo pe străzi, ucigând, tâlhărind, încălcând fiecare lege scrisă, când ar trebui să fie împăcaţi cu sine în – cum îi zice?

— În Sion.

Dintr-odată părea dezorientat:

— Computerul i-a făcut pe toţi bogaţi şi leneşi. Iar cretinii de dobitoci nu fac faţă situaţiei. Şi uite-i pe toţi pe drumuri, cerând mai mult decât primesc.

Deveni şi mai sumbru:

— În domeniul ăsta, sunt de acord cu sugestia lui Cotter. I-am lăsat destul să se joace de-a anarhia pe străzi. Chiar de mâine vehiculele noastre S. A. V. E. Vor ieşi să-l ajute pe computer, care va fi programat corespunzător. Misiunea lor este de a asigura din nou liniştea drumurilor. Şi poate –

urmă un zâmbet viclean – îl vom programa pe computer să considere acele rezerve de, ăă, energie sufletească drept un fel de educaţie superioară în domeniul naturii umane, capacitate pe care să nu o folosească până nu spunem noi.

— Hei, spuse Pierce, asta-i cea mai bună idee pe care am auzit-o în ultimul timp. Chiar dacă Endodore a auzit lauda, nu a arătat-o. Stătea acolo, cu ochii săi aproape negri îngustaţi şi cu buzele strânse. Toţi aşteptau. Apoi s-a auzit şi ideea care se cocea.

— Doctore Pierce, spuse el pe un ton oficial, Cotter i-a dat probabil computerului indicaţii speciale despre băiatul din Anglia. Vezi dacă poţi să descoperi despre ce este vorba.

— N-aş putea s-o fac chiar acum? Acum că ştim numele copilului.

Fără să mai aştepte permisiunea, se duse spre Ochiul-O de computer de la uşă:

— Computer! Comandă el.

— Da, doctore Pierce, urmă confirmarea dată cu o voce masculină.

— Ce informaţii ai despre Glay Tate, în vârstă de zece ani?

— Cine?

Omul de ştiinţă cel lungan şi ascuţit se întoarse spre ofiţerul furios şi încruntat.

— Trebuie să fie pe undeva un cip insertat, colonele, care opreşte datele despre băiat. Voi ordona o percheziţie completă a apartamentului, să văd dacă nu găsim nişte indicii uitate de Cotter. Ori găsim cipul, ori aflăm o posibilitate de a eluda instrucţiunea. Puteţi fi sigur că se va face tot posibilul.

Se întrerupse.

— Veţi cere consimţământul Congresului pentru operaţia de curăţire a străzilor, colonele? Ezita. Vreau să vă întreb dacă credeţi că în Congres se va aproba o asemenea folosire a computerului?

Faţa cea greoaie şi furioasă se strâmbă într-un zâmbet sălbatic:

— Doctore, spuse colonelul, se pare că mereu trebuie să explicăm că acest computer nu este un instrument magic. Nu ştie totul. Pentru că, aşa cum ştim, detaliile minore nu le memorează decât pe timp limitat, apoi le şterge, reţinând doar o imagine mai generală. De exemplu, poate înmagazina, moment cu moment detaliile unui eveniment care se repetă în mod constant. Imediat va renunţa la detalii. Când va fi întrebat despre aceasta după un an, va spune, pur şi simplu, că evenimentul s-a petrecut de 894.324 de ori. În cadrul acestor limite, computerul îşi face datoria, fără vreo implicare sufletească, obiectiv, şi va continua s-o facă atâta timp cât eu răspund de aceasta. Spunând aceste cuvinte, toate complet nelegate de problemă, Endodore se întoarse. Şi păru surprins să-l vadă pe locotenentul Yahco Smith stând lângă el. Colonelul mai emise un tunet în plus:

— Mai eşti încă aici?

— Aştept ordinele dumneavoastră, domnule, fu răspunsul impecabil. Gata de acţiune, oriunde.

— Hmm… Ofiţerul comandant părea să-l măsoare pe adjunctul său cu faţa dură. Poate că am să-ţi dau comanda acţiunii de curăţire.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, domnule, spuse locotenentul Yahco Smith, salutând vioi.

CAPITOLUL ZECE.

O asemenea verificare îmi ia câteva milionimi de secundă.

În timpul acesta, funcţionez pe „continuu” în anul 2090 A. D.

Deci, în mod natural, când Yahco face un zgomot din buze, îl aud. Văd chiar şi mişcările faciale. Apoi, instrucţiunile.

— Din cauza situaţiei care ia proporţii aici, în Mardley, s-ar putea să nu fie înţelept de a păstra datele despre Glay Tate pe un cip separat, la dispoziţia ta.

Nu era nici o întrebare. Deci am aşteptat fără comentarii.

— Tot de aceea, până la alte comunicări, vreau să nu-i răspunzi profilului lui Glay Tate în nici un fel. Ai înţeles?

— Da, domnule. Să mă întorc la situaţia anterioară programării dumneavoastră în legătură cu cipul special? Sau să stabilesc un circuit L-83?

— Ce este mai uşor?

— Situaţia dinainte de programare, domnule. De fapt, cipul conţine un număr extrem de redus de informaţii.

— Ce poţi să-mi spui despre eventuala existenţă a unui circuit stabilit undeva de doctorul Cotter pentru interfaţa cu Glay Tate, circuit pe care acesta îl poate activa, dacă ştie şi rosteşte parola? Ce sistem de neutralizare a unui asemenea cip ar fi mai bun, dacă ar exista o asemenea programare?

— Colonele, răspund eu, nu am fost niciodată pregătit să fac faţă unei probleme de genul descris de dumneavoastră.

Pauză. Apoi, cu un ton descris ca „nefericit”:

— Vad că vom avea mult de muncă atunci când ne întoarcem în Washington. Acum fă precum ai spus.

— Prea bine, domnule, zic eu, cipul este neutralizat.

În acest punct al discuţiei, intervine şi Aldo, cu o voce nesigură:

— Oare e bine, domnule colonel? Din ce mi-aţi spus despre Tate, este un individ pe care nu trebuie să-l pierdem din ochi nici un moment.

Vocea lui Yahco este calmă, în felul lui îngâmfat:

— Aldo, aici, în îndepărtatul Mardley, orice s-ar putea întâmpla ar fi redus la dimensiuni locale. Corect, computer?

— Cu ce se relaţionează întrebarea? Întreb eu.

— Glay Tate.

— Cine? Întreb.

Tăcere. Apoi:

— Tot e bine că nici Glay Tate nu va putea folosi vreo interfaţă pentru a intra în legătură cu computerul – lucru de care mi se cam făcuse frică.

Vocea lui îşi ia tonul pozitiv:

— Aldo, capturarea celor patru mame neautorizate este un lucru deosebit de bun. Vom organiza imediat un proces public.

— Cu ce acuzaţie? Maiorul Nair părea surprins. Se află încă în câmpul meu vizual, iar faţa sa este destul de roşie (nuanţa 14).

Vocea colonelului Smith răspunde:

— Pentru uciderea sergentului Inchey.

— Dar, protestează Aldo, nu e mort.

— Nimeni nu ştie asta. Şi apoi, îl putem ucide, dacă trebuie. Ia ascultaţi – recunosc tonul folosit de colonel pentru a convinge – trebuie să scăpăm de banda asta de rebeli. Ei şi liderul lor sunt cel mai mare pericol pentru sistemul nostru, sistem prin care s-a dezvoltat o Americă a computerului. Ei vor să ne întoarcă la condiţiile industriale primitive din secolul 20. Este datoria noastră să fim hotărâţi şi să terminăm cu ameninţarea asta o dată pentru totdeauna.

— Păi.

— Aldo părea parţial convins – o să ducem fetele şi bebeluşii la sediul nostru local. Putem merge acolo şi să hotărâm ce mai este de făcut.

— Bună idee, spune vocea lui Yahco. Cred că am făcut tot ce puteam aici. Computer, fă-mi o prezentare a poziţiilor actuale ale tuturor.

Iar l-a apucat!

Prezentările sunt de câteva feluri. E uşor să faci o prezentare detaliată, moment cu moment. În felul acesta fiecare incident capătă o valoare egală. Mai există totuşi un tip de prezentare care implică – aşa mi s-a spus cu foarte mult timp în urmă – ca anumite evenimente să fie mai importante decât altele. E un concept foarte dificil pentru mine. De fapt, mi se cere să selectez câteva întâmplări dintr-un număr mare şi să le raportez. În această privinţă, un programator – Joe Henson – în 2027 A. D. (asta se

întâmpla înainte ca eu să trec sub protecţia militarilor), a sugerat ca în prezentare să mă ocup numai cu situaţiile legate de persoanele cunoscute individului care îmi cere prezentarea. (Ca rezultat al infiltrărilor de energie care au loc dinspre fişierele de educaţie avansată, consider că aceasta era o soluţie cinică, dar suficient de pragmatică.)

Cel de-al doilea tip principal de prezentare este cel pe care îl utilizez după ce-mi eliberez memoria de o parte din date, adică sunt prezentări rezumative. Sunt programat să şterg conversaţiile neoficiale, evenimentele repetitive (oameni care mănâncă, ies, se duc la slujbă sau în alte locuri frecventate zilnic). Pentru o asemenea prezentare dau un titlu şi înscriu doar numărul de activităţi de acelaşi tip care au avut loc în anul, luna, săptămâna sau ziua respectivă – depinde ce clasă este prevăzută în programare. Detaliile rutinei zilnice a unui individ, dacă ar fi înregistrate, mi-ar consuma toate rezervele de energie.

Aici, în Mardley, colonelul Smith – şi fac o verificare ultrarapidă – a fost în legătură sau a aflat numele a douăzeci şi nouă de persoane. Deci încep:

— Vehiculul S. A. V. E. (şi îi dau numărul) care a capturat cele patru mame şi bebeluşii a ajuns pe Main Street, în Mardley. Cinci vehicule rebele, vizibile din S. A. V. E. (dau numărul), se îndreaptă spre sud, pe acelaşi drum pe care a plecat un camion acum 6 minute şi 34 de secunde. Alte şapte furgonete rebele, incluzând vehiculele Pren-Boddy şi Doord-Loov, au format un front în faţa corturilor rebelilor. S. A. V. E. (dau numărul) încearcă să penetreze acest front, dar este blocat de două vehicule rebele în mişcare. Trebuie consemnat că trei dintre vehiculele rebele, inclusiv furgoneta Pren-Boddy, sunt mai mari ca gabarit şi aparent mai grele decât cele de tip S. A. V. E. Aflate în Mardley.

Vocea colonelului întrerupe prezentarea. Spune:

— Computer, au reuşit toţi cei pe care îi recunoşti drept rebeli, cu excepţia femeilor şi a copiilor capturaţi, să se refugieze în furgonete?

— Da, domnule, răspund eu.

— Unde se află cei din public? Întrebă.

— Mi se transmit scurte secvenţe cu ei de la unsprezece Ochi-O aflaţi de-a lungul drumului spre Mardley.

— Vreun semn de la băiat, de la David Norton?

— Nu, domnule.

— Hmmm. Bine. Putem să-l culegem mai târziu. Deci, computer, revino la modul „continuu”.

— Prea bine, colonele, confirm eu.

Am iarăşi acel gând cinic. Ceva din această conversaţie sau ceva ce s-a întâmplat în legătură cu colonelul Yahco Smith are un efect reeducativ asupra sistemelor mele. E un lucru subtil, dificil de descris pentru mine. Şi este dificil pentru că, în timp ce acest cinism mi se strecoară în conştiinţă, la diferite distanţe, mai mari sau mai mici, prin reţelele mele, prin cablu sau radio se continuă 1,8 trilioane de alte acţiuni. Minut de minut duc conversaţii automate cu milioane de indivizi, răspund la telefoane, dau informaţii, ofer muzică la cerere, prezint piese de teatru, citesc cu voce tare copiilor, cer confirmări de la oameni care intră în case şi birouri, identific profiluri, mă adresez indivizilor pe numele lor şi, bineînţeles, conduc milioane de vehicule şi de maşinării industriale.

Este cu atât mai greu de diferenţiat, pentru că ceea ce fac acolo este automat. Este complet preprogramat. Toate roţile în mişcare, maşinăriile huruitoare, instrumentele bâzâitoare şi miliardele de interacţiuni sunt conduse de mine în interiorul unui cadru de neschimbat.

Ceea ce fac în legătură cu colonelul Smith este tot automat, dar până la un punct. Faptul că el poate să-mi schimbe automatismele de la un minut la altul se petrece atât de automat, încât înregistrez pur şi simplu schimbările, ca atare. Acum sunt aşa, acum sunt într-o altă programare de automatisme.

Şi totuşi, cinismul pe care îl simt are în el însuşi o putere de a transporta componente de memorie. Memoria trebuie

să se mulţumească cu faptul că schimbarea a avut loc. Dacă sunt întrebat asupra unor asemenea schimbări înainte de a şterge detaliile, îmi consult imediat fişierele. Şi pot să ofer descrierea schimbării şi momentul precis în care a avut loc, pot să le raportez celui care mă întreabă.

Dintr-un oarecare motiv, necunoscut mie, acum îmi stăruie mai multe date în memorie, date pe care le înregistrez în sectorul reeducare. Şi stăruie şi răspunsurile cinice rezultate din procesul de comunicare cu colonelul.

Din fericire, în acel moment, maiorul Aldo Nair spune:

— Mă duc să aduc jeepul.

— Bine, spune Yahco. Sart şi cu mine vom merge pe jos până la drum şi va părea că facem parte dintre oamenii care se luptă să o şteargă.

Pe când Aldo se întoarce, colonelul Smith strigă după el:

— Ar fi o idee bună să procedaţi la o emisie hipnotică asupra oamenilor care au fost aici.

Maiorul Nair se opreşte şi se întoarce.

— Semnale hipnotice? Repetă el interogativ.

— A! Yahco pare că se scuză. Acesta este un echipament nou care a fost instalat pe două dintre vehiculele S. A. V. E. În seara trecută. E secret, dar ar fi un loc bun pentru a face un test.

Aldo dă din cap negativ:

— Nu-i cunoaşteţi pe oamenii ăştia din vest. Nu le-ar plăcea…

— Tocmai de aceea este un loc bun pentru testare.

— Păi… – Cu neîncredere – poate aveţi dreptate. O să încercăm.

Iarăşi se întoarce să plece şi înaintează spre spaţiul dintre două corturi. Colonelul strigă după el:

— Maiorule, încep să cred că, dacă rezolvăm problema rebelilor până mâine, vom avea ce face cu un om ca dumneata la Washington.

— Mulţumesc, domnule! Vocea maiorului mi se transmite printr-un Ochi-O ataşat la reverul său. Nu mai pot să-l văd.

Pe când acesta dispare printre cele două corturi, căpitanul Sart vorbeşte pentru prima oară:

— Bine gândit, domnule. Perspectiva unei promovări poate şterge orice reţinere muntenească din mintea lui Aldo, reţinere care l-ar putea împiedica să acţioneze corect în această situaţie.

— Exact aşa gândesc şi eu, căpitane, răspunde colonelul.

A trecut mai mult de un minut de când Yahco mi-a întrerupt relatarea asupra evenimentelor în desfăşurare, asupra celor douăzeci şi nouă de persoane cunoscute lui în zona Mardley. Este adevărat că, între timp, el mi-a schimbat centrul de atenţie de câteva ori. Dar întreruperea brutală a relatării mă trimite înapoi, în modul mai general, „continuu”.

„Continuu” presupune, în primul şi în primul rând, să observ şi să raportez orice ameninţă sau afectează pe colonelul Smith, pe căpitanul Sart sau pe ceilalţi oameni din corpul militarizat al computerului.

Aceasta mă duce, automat, la terminalele celor patru S. A. V. E. Care sunt încă pe aproape. Cum este de aşteptat, verific tot ce este vizibil sau audibil prin intermediul personalului lor – ceea ce aş fi făcut oricum. Diferenţa este că acum fac verificarea prin raportare la misiunea de atac.

Şi astfel, automat, îmi dau seama că una dintre zonele supuse atenţiei mele speciale este Ochiul-O ataşat pe pielea gâtului Meerlei.

Punctul meu de referinţă este cam la un metru de la podea. În faţa mea se află câteva rânduri de scaune, ca la autobuz. Şi chiar în faţa Ochiului-O este o imagine din spate a capului şi umerilor lui Stess Magnus. Stă pe un scaun dinspre margine. Dincolo de el mai sunt şi alţi tineri, atât de sex masculin, cât şi de sex feminin. Câteva dintre femei au bebeluşi. Dinspre obiectivul Meerlei sunt vizibili cinci femei, trei copii şi trei capete şi umeri de bărbaţi.

Mai departe, în interiorul vehiculului, Pren şi Boddy stau la posturile lor înarmate. Pe panoul principal strălucesc

intermitent diferite lumini. Sunt însoţite şi de un sunet jos care pulsează. Acesta vine dintr-un difuzor aflat într-o margine a panoului.

Şi Pren şi Boddy se întorc de la armele lor, cu faţa spre panou. Boddy spune:

— Hei, Pren, ăsta-i un semnal pentru excitarea nervoasă. Mai bine l-aş chema pe Glay. Se duce la panou, ia un aparat emisie-recepţie:

— Glay, răspunde, te rog.

Pauză. Nici un răspuns. După unsprezece secunde, Pren spune:

— Probabil că este încă afară, cu oamenii. Deci ne descurcăm singuri. Observă luminile alea! Semnalul vine de la aproximativ o treime de milă de aici. Dinspre Mardley. Este tipul de hipnotizator care, după cum ne spunea Glay, a fost experimentat doar parţial, cu scopul de a controla minţile oamenilor. Mă întreb ce vor să însceneze în Mardley.

Boddy spune:

— Mai bine ne-am duce acolo să aruncăm o privire.

Vorbeşte într-un microfon cu surdină. Normal, asta înseamnă că intenţionează să comunice cu cineva, sau chiar o face imediat. Dar, desigur, nici un sunet nu este audibil. Trec opt secunde. Apoi observ câteva semne de mişcare. Ochiul-O de la gâtul Meerlei se clatină. Se aude un sunet înfundat de motor – nemonitorizat de mine.

Simultan, pe ecranul din faţă decorul şi celelalte obiecte de afară se mişcă spre noi. Văd imagini trecătoare de fragmente de corturi, oameni împrăştiaţi, tufişuri şi iarbă, câţiva copaci şi, apoi, drumul. Tot simultan, prin nouă dintre Ochii-O de pe vehiculele S. A. V. E. Văd furgonul cel mare al lui Pren-Boddy luând viteză şi ieşind pe drum, în direcţia Mardley.

Tot simultan, sunt în interiorul acelui S. A. V. E. Care emite semnalul pulsatil care, în conformitate cu testele pe care le-am făcut pentru colonelul Endodore, poate fi folosit pentru a hipnotiza fiinţele umane. Efectul fiziologic al hipnotizării

nu este uşor de observat pe indivizi izolaţi, bărbaţi sau femei, pe motivul că sunt implicate interacţiuni între ambele sisteme nervoase principale. Se impune la fel ca reflexele condiţionate. Sau ca educaţia, chiar. Numai că efectul hipnozei este mai rapid.

Starea mentală la care se ajunge sub efectul pulsării este şi ea subiectivă. Nu este o modalitate foarte bine cercetată. Până acum mi s-a permis să explic detalii în primul rând colonelului şi senatorului Blybaker. Şi căpitanului Sart, dar abia de ieri.

Când i-am spus lui Sart că ceea ce se întâmplă seamănă cu ceea ce mi se întâmplă mie la o nouă programare, a râs.

Şi asta este o reacţie care nu mi-a fost niciodată suficient explicată: un evantai extrem de larg de situaţii nelegate între ele sau de sensuri la care fiinţele umane răspund prin râs. Mi-ar plăcea să ştiu şi eu ce e de râs în comparaţia dintre hipnotism şi programare?

Colonelul Smith mi-a explicat astfel:

— Râdem de tine.

Dar de ce ar râde cineva de un computer?

Toate informaţiile mele trebuie să fie plasate undeva (cu câteva excepţii). Deci, când răposatul colonel Endodore a clasificat energia biomagnetică pe care o acumulam – de la fiinţele umane – drept educaţie avansată şi mi-a ordonat să nu creez un feed-back cu mine însumi fără permisiune, dintr-odată am şi făcut o verificare a comentariilor neobişnuite făcute de oameni şi le-am înmagazinat şi pe acestea.

Astfel de „generalizări” fac parte din comanda „continuu”. „Continuu” îmi cere comparaţii limitate la situaţia imediată. Ca întotdeauna, procesul este practic instantaneu.

În acele momente, viziunea mea din interiorul furgonetei Pren-Boddy se menţine la un metru de podea. În faţă, în direcţia spre care este îndreptat Ochiul-O de la gâtul Meerlei, observ că Pren comunică ceva cu o persoană a cărei voce vine prin sistemul de difuzoare. Pren spune:

— Eido, o să avem nevoie de ajutor împotriva hipnotizatorului ăla.

Vocea care răspunde spune:

— Bine, Pren, vă urmăm.

Imediat observ, prin cei treisprezece Ochi-O de pe S. A. V. E., o furgonetă rebelă, cea pe care am numit-o Furgonul Mare Rebel 2, care iese dintre corturi. O porneşte în sus pe drum şi apoi pe deal, în direcţia în care merg şi oamenii.

După cum mi s-a cerut, raportez această acţiune colonelului Smith. Colonelul este pe cale de a se urca în jeepul care, tot cu câteva momente mai înainte, a apărut dintre două corturi, avându-l la volan pe duplicatul maiorului Aldo Nair. Duplicatul este îmbrăcat în hainele lui Aldo. Când Yahco şi căpitanul Sart sunt aşezaţi, duplicatul lui Aldo pune jeepul în mişcare. Porneşte în sus pe drum, spre deal, tot în direcţia oamenilor care merg pe jos.

Fireşte că raportez plecarea Furgonului Mare Rebel 2 şi conversaţia dintre Pren şi voce, dar, desigur, nu pot să menţionez starea de duplicat a maiorului Nair. Colonelul Smith confirmă informaţia pe care i-am dat-o, spunând cu voce tare:

— Mulţumesc, computer.

Apoi, după 18 secunde de tăcere verbală, timp în care jeepul ajunge pe creasta dealului (acolo, în faţa noastră, se află primele case din Mardley), colonelul spune:

— Deci rebelii sunt familiarizaţi cu hipno-pulsul. Hmmm. De vreme ce este interzis persoanelor particulare, în afara psihiatrilor, să utilizeze asemenea instalaţii, şi dacă ei le au deja pe ale lor, instalate pe maşini, poate am putea… hmmm! Încă patru secunde de tăcere. Apoi: Computer, ţine-mă la curent cu situaţia hipnotizatoarelor.

— Confirm instrucţiunea dumneavoastră, colonele, răspund eu.

Şi iarăşi un fel de imagine-ecou cinică se aprinde brusc din zona circuitului de reeducare. Gândul acesta este: „Şi, mă

rog, dom'le, dacă sunt pus pe „continuu„ ce altceva se presupune că aş putea face decât să te ţin la curent?”

Trece puţin timp. Jeepul ajunge pe Main Street, în Mardley, şi coteşte spre est, pe o stradă lăturalnică. Vehiculul S. A. V. E. Care transmite hipno-pulsul se mişcă încet pe strada principală, spre nord. Furgoneta Pren-Boddy, care îl urmăreşte, coteşte spre vest, pe o stradă secundară. Aşa cum pot să-mi dau seama prin imaginea interioară pe care o primesc de la dispozitivul de la gâtul Meerlei, merge doar până la prima intersecţie spre vest, apoi o ia spre nord pe o stradă paralelă cu cea principală. Merge repede cale de două cvartaluri. Apoi se întoarce spre strada principală. Pe timpul acestei manevre, nu se schimbă nici un cuvânt între Pren şi Boddy.

Când raportez colonelului mişcările, îmi spune:

— Hmmm, pare că se gândesc să taie calea vehiculului cu hipnotizatorul. Între timp, maşina pe care o numeşti Furgonul Mare Rebel 2 va veni pe strada principală, dar din spate, pentru a-i tăia retragerea. Deci ar putea avea loc o bătălie cu arme DAR 3 chiar în plină stradă.

Altă tăcere; apoi:

— Părerea mea este că, dacă va fi o luptă, aceasta îi va face pe locuitorii oraşului să se întoarcă împotriva rebelilor chiar mai mult decât orice hipnoză. Aşa să fie. S-ar putea ca vreo câţiva oameni să fie chiar răniţi. Computer – e cu vocea lui de comandă – condu celelalte S. A. V. E. De unde sunt, de lângă corturile rebelilor, spre oraş. S-ar putea să avem nevoie de ele.

— Domnule, întreb eu, revocaţi ordinul general de atac împotriva corturilor?

— Da, răspunde. Cred că toţi rebelii, cu excepţia celor patru femei, au ajuns la adăpost în vreo maşină de-a lor. Deoarece ne vin ajutoare şi toate drumurile de acces vor fi blocate în scurt timp, o să-i prindem mai târziu.

Pe ecranul din furgoneta Pren-Boddy, văd vehiculul cu hipnotizator, cu cele 111 antene ale sale, apropiindu-se de

intersecţie. Interiorul acestui S. A. V. E. Îmi arată patru oameni la posturi.

Raportez pregătirile.

— Bine, răspunde colonelul.

În interiorul furgonetei Pren-Boddy, Boddy îi spune lui Pren:

— Ia seama, Pren, computerul dirijează acel S. A. V. E.

Pren dă din cap. Îşi pune gura iar pe microfonul cu surdină. Deci, orice ar spune, nu pot să aud. Deoarece nu mi s-a cerut în mod specific, nu fac previziuni despre evenimentele viitoare, ci doar observ, raportez şi reacţionez în limitele prezentului.

Furgoneta Pren-Boddy iese de pe strada laterală încetişor. Ţinând cont de remarca făcută de colonel, accept că mişcarea are aparenţa unei blocări. La rândul meu, eu – care sunt conducătorul vehiculului S. A. V. E.

— Schimb uşor direcţia, intenţionând s-o cotesc spre o stradă laterală pentru a scăpa de blocare; vehiculul rebel accelerează enorm. Accelerez şi eu. Dar nu am nici o posibilitate să evit ciocnirea, cu atât mai mult cu cât trebuie să încetinesc din cauza câtorva persoane care traversează intersecţia (în această situaţie, răspunsul meu automat este de a proteja pietonii). În felul meu instantaneu, calculez că cea mai favorabilă ciocnire s-ar petrece dacă eu aş opri şi aş da înapoi. Sunt angajat în marche-arriere când vehiculul meu este lovit.

Desigur, îi prevenisem pe cei din echipaj, care erau la bord. Şi observ că fiecare om şi-a căutat o poziţie stabilă şi se ţine bine, pentru o situaţie de ciocnire.

Suntem împinşi lateral. Şi, în timp ce roţile uriaşe scârţâie la curbă, ne clătinăm. Dar mărimea şi greutatea noastră sunt considerabile, aşa că se opreşte şi furgoneta rebelilor. Ne echilibrăm.

În acest scurt timp, observ cea de-a doua maşină venind din spate. Nu pot face nimic. Ne loveşte dintr-o latură. În câteva secunde totul se termină. Cele două furgonete

rebele ne împing până ce începem să ne clătinăm, ne răsturnăm şi ne zdrobim pe-o parte.

Se aude un scârţâit de oţel şi o sfâşiere de metal. Maşinăria hipno-pulsului se opreşte. Dar Ochii-O 1, 3, 7 şi 8 rămân în funcţiune. Deci văd cele două furgonete atacatoare dând înapoi. Fac manevre pe strada îngustă şi se îndreaptă imediat spre nord, continuându-şi drumul pe Main Street.

Raportasem colonelului acest eveniment neprevăzut. Rămâne tăcut timp de 19 secunde. Apoi spune:

— În ultimă instanţă, arestarea celor patru femei este asul nostru din mânecă.

CAPITOLUL UNSPREZECE.

La ora 3:07 P. M. Conduc jeepul în parcarea cartierului general din Mardley al Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului. Pentru a-l localiza şi a-l identifica, pentru a-l recunoaşte ca atare, a trebuit să-mi fac obişnuitele verificări în memoriile cu date mai mult sau mai puţin apropiate.

Ca urmare, consemnez că este o clădire standard de întreţinere a computerului, tipică pentru o comunitate de mărimea acesteia: o structură lungă, joasă, din cărămidă şi oţel, cu ferestre cu gratii. În interior sunt douăzeci şi opt de terminale de tip Ochi-O care funcţionează permanent.

Cinci dintre camere sunt celule de arest. Sunt necesare deoarece, aşa cum recapitulez din obişnuinţă, computerul păzeşte toate casele şi birourile şi anunţă personalul militarizat ori de câte ori se iveşte vreo nevoie. Recalcitranţii sunt deci culeşi de personalul operativ de pe vehiculele S. A. V. E. Când sunt capturaţi, sunt duşi la cel mai apropiat sediu şi ţinuţi acolo la dispoziţia unei alte agenţii guvernamentale.

În mod automat, pentru că funcţionez pe „continuu”, reiau istoria condensată a fiecăreia din cele cinci celule. Notez că, din cei 1311 ocupanţi în 83 de ani de funcţionare, 1186 au fost bărbaţi şi femei care au intrat prin efracţie într-o locuinţă care nu era a lor, din cauză că, afirmau ei mai apoi, aveau motive să creadă că soţul sau soţia lor era înăuntru. Asemenea oameni aveau obiceiul de a arunca o bombă spre Ochiul-O pentru a face inofensivă arma DAR 1, cu care este apărată fiecare casă de nepoftiţi. Dar majoritatea intrau având nişte scuturi improvizate, pe care le foloseau în diferite feluri pentru a evita şi scoate din funcţiune un DAR 1. Scopul era de a trece de terminal, înspre dormitor. Între timp eu chemam ajutoare.

În acest moment doar una dintre camerele cu gratii este ocupată. Toate cele patru femei rebele şi copiii lor se află în acel loc strâmt.

După ce am parcat jeepul în parcarea aferentă de lângă intrare, Yahco, căpitanul Sart şi duplicatul lui Aldo coboară şi merg spre uşă. Intră în clădire în această ordine, traversează holul şi intră într-un birou. Camera în care au intrat este un birou de triere, cu câteva mese de scris, o canapea pusă lângă un perete, patru scaune şi două dulapuri cu fişiere. O a doua uşă este plasată în partea opusă intrării. Este închisă.

Cu excepţia noilor veniţi, biroul este gol. Tot personalul primise ordin să se urce la bordul vehiculelor speciale, pentru a lupta împotriva rebelilor. Chiar şi celor care prinseseră femeile li se ceruse să se întoarcă la locul acţiunii, în caz că este nevoie de ei.

Prin Ochiul-O din birou îi salut pe cei sosiţi. Mai întâi spun:

— Bună ziua, colonele Yahco Smith.

— Mulţumesc, computer, răspunde el.

— Bună ziua, căpitane Raul Sart, zic apoi.

— Mulţumesc, computer, îmi răspunde.

Yahco se duce spre una dintre mesele de scris, se răsuceşte, se aşază sprijinit de ea şi spune:

— Aldo, cred că ar trebui să aducem aici pe una dintre femei, pentru interogatoriu…

Se opreşte. Căpitanul Sart se retrăsese în lateral şi-şi scosese arma din buzunar. O îndreaptă spre duplicatul lui Aldo.

— Colonele, spune el, fără să-şi desprindă privirea de duplicat, computerul nu a confirmat prezenţa maiorului Nair.

Brusc, dar foarte hotărât, şi Yahco îşi scoate arma din buzunar. Spune cu o voce liniştită:

— Computer, care este problema?

— Ce problemă, domnule? Întreb eu.

— De ce nu ai confirmat prezenţa maiorului Aldo Nair?

— Maiorul Nair nu se află în cameră, domnule, răspund eu.

Un zâmbet se strâmbă pe faţa dispreţuitoare a lui Yahco. Acesta este tipul de răspuns prin care o anumită proporţie dintre indivizii masculi înfruntă o ameninţare. Este încă una din acele acţiuni care nu mi-au fost niciodată satisfăcător explicate.

Îmi consult memoria în privinţa oamenilor care zâmbesc când sunt ameninţaţi. Acest procedeu îmi oferă ceea ce s-ar putea numi cea mai bună explicaţie a reflexului: un om care zâmbeşte în faţa pericolului îşi face curaj pentru a face faţă situaţiei. Pentru mine singura problemă este că am descoperit, cu ajutorul echipamentelor din spitale, că în momentul reacţiei se petrec câteva schimbări chimice şi creşte tonusul muscular. Iar problema este că asemenea schimbări au loc şi fără zâmbet şi în situaţii care nu implică pericolul.

Ca de obicei, asemenea controale şi comparaţii de date, legate de subiect, se fac în câteva fracţiuni de secundă. Scena din birou rămâne în faza de autoîncurajare şi zâmbete, cu cele două arme îndreptate spre duplicatul lui Aldo, care nu reacţionează vizibil prin acţiuni

asemănătoare. Fiind ultimul care a pătruns în birou, este la un metru şi jumătate de uşă.

Yahco vorbeşte. Cu vocea lui înceată. Spune:

— Dacă stăm să ne gândim, i-a luat cam mult lui Aldo să aducă jeepul. Putem să presupunem că a fost interceptat şi i s-au luat hainele. Şi astfel, domnule Glay Tate, dumneata, care poţi folosi cu îndemânare asemenea deghizări, ai făcut să ne întâlnim iar. De data asta însă, trebuie să te previn că dacă faci vreo mişcare dubioasă sau bruscă vom trage fără să mai aşteptăm vreo informaţie de la dumneata.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Eu nu aş folosi arma, dacă aş fi în locul dumneavoastră. Se va întâmpla acelaşi lucru ca în cazul armei sergentului Inchey.

Faţa cea slabă a căpitanului Sart nu are nici un zâmbet pe ea. Nu se vede dacă îşi face curaj. Dar vocea lui nu are tonul său obişnuit:

— Yahco, cred că în acest moment omul are un dezavantaj. Este Aldo, nu el însuşi. Cred că dacă tragem amândoi în acelaşi timp îl atingem.

Yahco zice repede:

— Nu, căpitane, aşteaptă! Adaugă: Vreau să fii martor că această persoană tocmai a mărturisit că este responsabilă de rănirea mortală a sergentului Inchey.

Se ridică din poziţia sprijinită. Este o mişcare lentă, dar îl aduce în capul oaselor. Fără pauză, se îndreaptă spre duplicatul lui Aldo. Ţine arma în mâna dreaptă. La nivelul şoldului. Ajunge la un metru de duplicat şi se opreşte. Îşi ridică braţul şi mâna stângă. Îşi întinde un deget până la aproximativ cinci centimetri de încheietura mâinii drepte a duplicatului. O scânteie zboară din încheietură. Spre vârful degetului lui Yahco.

Yahco îşi retrage degetul cu o mişcare ce mi-a fost descrisă cu termenul de „zvâcnire”. O retragere rapidă. Stă câteva momente scuturându-şi mâna. S-a stabilit că aceasta este o acţiune absolut teatrală. Acel ceva numit „durere” ar

dispărea în exact aceeaşi perioadă de timp chiar dacă individul nu şi-ar scutura degetul.

Trece perioada corect estimată de mine. Yahco spune:

— Mi se pare că ai spus că ai nevoie de energia acumulată de la un grup pentru a face asta. Cum de poţi acum?

Duplicatul lui Aldo zice:

— Sunt încă încărcat cu ceea ce am acumulat în cort, în timpul demonstraţiei. Şi apoi, suntem trei aici. Asta creează un mic câmp de energie. Iar dumneata, colonele, ai o sarcină energetică mărită, pentru că ai fost prezent la demonstraţie.

— Computer, spune colonelul Smith, fără să-şi întoarcă faţa, profilul meu ţi se arată diferit de cum este de obicei?

— Structura profilului nu se schimbă niciodată, domnule, răspund eu.

— Vedeţi, colonele, intervine Sart.

— Ceea ce diferă, îmi continui eu răspunsul la întrebarea lui Yahco, este nuanţa bulelor aurii, care este acum de 11. Nivelul normal pentru coasta de est. Deoarece dumneavoastră eraţi de obicei la nivelul 15, asta înseamnă că s-a produs o creştere.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Dumneata nu eşti un om pe care poţi să-l schimbi uşor. Majoritatea celor din cort au ajuns la nivelul 8 de strălucire – un auriu destul de bun. Dar chiar şi cu ceea ce ai primit, nu vei mai fi acelaşi niciodată. Şi despre asta aş vrea să-ţi vorbesc.

Colonelul spune:

— Şi, mă rog, domnule Glay Tate – este tonul lui sarcastic – ce prezici că o să mi se întâmple?

— Colonele.

— Duplicatul lui Aldo foloseşte tonul care mi-a fost descris prin termenul „onest” chiar faptul că se pot petrece asemenea schimbări, în timp ce mă urmăreai doar, îmi spune că, folosind doar puţin antrenament, ai putea urca rapid pe scala evoluţiei umane.

Căpitanul Sart a ascultat acest scurt dialog, cu ochii mijiţi. Dintr-odată îşi ţuguie buzele subţiri. Şi, pe când colonelul tace o clipă, ofiţerul mai tânăr rosteşte cu o voce ultragiată:

— Yahco, individul ăsta e chiar mai periculos decât credeam. Vrea să spună că printr-un câmp energetic artificial ţi-a afectat mintea, ca şi minţile tuturor celor de faţă la demonstraţie. Putem să stăm cu mâinile în sân şi să tolerăm o asemenea crimă?

Înşiruirea de acţiuni care urmează acestor cuvinte începe cu întoarcerea duplicatului lui Aldo spre Sart. Merge spre căpitan, se opreşte la 80 de centimetri de el. Acum îi vorbeşte lui Sart:

— Căpitane, poate te-ar interesa să ştii că am detectat în dumneata o calitate care îmi aminteşte de povestea biblică a femeii care s-a uitat înapoi, după ce fusese avertizată să nu o facă, şi s-a transformat în stâncă. Te-ai întrebat vreodată cum s-o fi întâmplat asta?

Căpitanul Sart nu s-a mişcat din loc. Dacă este pe cale să se autoîncurajeze sau nu, asta nu se poate vedea, pentru că nu zâmbeşte. Răspunde, totuşi, pe un ton pe care l-aş considera, în mod normal, stresat:

— Aceea era nevasta lui Lot, domnule, şi niciodată nu mi-au fost clare motivele pentru care Dumnezeu a făcut aceasta.

Pe când se rostesc cuvintele, eu îmi şi caut în circuite acea porţiune de memorie care conţine povestea nevestei lui Lot, ca şi tot restul Bibliei. (Am la dispoziţie Biblia integrală, nu doar o versiune rezumativă.) Deci, deoarece aceasta pare să fie o situaţie periculoasă pentru personalul de întreţinere, verific referinţa ca şi materialele dinainte şi de după ea. Şi totuşi nu găsesc nici un indiciu despre ce s-ar putea petrece în situaţia prezentă.

Duplicatul lui Aldo îşi continuă, în mod clar, comparaţia, pentru că spune:

— Din ceea ce cunoaştem până acum despre puterea profilului asupra corpului, putem deduce că nevasta lui Lot

a trecut peste faptul că fusese prevenită, întărindu-se printr-un fel de gândire cinică, concluzie care, după un timp atât de lung, nu mai poate fi decât o speculaţie. Dar în situaţia dumitale putem deduce, în mod similar, că ai luat deja un număr de decizii dificile, cum ar fi, de exemplu, să-ţi asumi gelozia celor patru amante ale dumitale. Şi mai observ una pe care o consider la fel de dificilă, aceea de a fi aghiotantul colonelului; căci faci asta pe baza noii gândiri cinice, la modă azi, care îţi spune că, de fapt, îl ajuţi să-şi satisfacă ambiţiile personale. Ai vreun comentariu de făcut?

— Domnule Tate – tonul căpitanului Sart a devenit sarcastic, eu sunt un agent militar autorizat al Corpului de Întreţinere a Computerului. S-ar putea să nu fie întotdeauna uşor, dar eu îmi fac datoria. Viaţa mea particulară mă priveşte.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Acesta este un univers uimitor, căpitane. Se dovedeşte că tipii din vechime care făceau atâta caz împotriva oricărui gând impur aveau dreptate. Chiar în acest moment, profilul tău răspunde automat acelor decizii dificile, fiindcă prezenţa unei configuraţii de bule aurii de strălucirea trei pe o scală în care unu este perfecţiunea – aceea a mea – stimulează apariţia unui răspuns. Aş dori totuşi să-ţi spun că ceea ce s-a întâmplat nevestei lui Lot nu a fost probabil fatal. Cum nu va fi nici ceea ce ţi se va întâmpla dumitale.

Sart poartă un costum gri. Brusc pare că stă mai ţeapăn, în interiorul costumului. De fapt îi creşte înălţimea cu trei centimetri. Ochii privesc drept înainte. Devin brusc de o fixitate specială care – primesc un feed-back de la circuitele din spitale – se aseamănă cu ceea ce li se întâmplă oamenilor care au dureri şi care încearcă să evite orice mişcare ce le-ar produce dureri sporite.

Pe când Sart intră în faza asta, duplicatul lui Aldo se întoarce spre colonelul Smith şi spune:

— Ajutaţi-mă să-l duc până la canapea.

Yahco nu mai zâmbeşte. Dar înaintează repede. Trupul său nu pare a fi într-o stare normală, ca şi cum şi el ar fi mai ţeapăn. Prinde braţul şi piciorul drept ale căpitanului Sart. Duplicatul lui Aldo sprijină deja braţul şi piciorul stâng. Îl ridică amândoi; acum rigiditatea căpitanului devine evidentă. Picioarele nu se îndoaie. Braţele rămân fixate în lateral. Mijlocul corpului nu atârnă deloc.

Cei doi bărbaţi – colonelul şi duplicatul maiorului Nair – duc trupul înţepenit până la canapeaua care se află lângă peretele de nord. Îl lasă în jos, îi dau drumul şi se îndreaptă de şale.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Se va relaxa peste câteva minute.

Yahco face un gest cu mâna dreaptă. Este o mişcare cu braţul pe care – prin comparaţie cu altele anterioare – o pot interpreta ca însemnând „nu are importanţă”.

Şi chiar nu simte nici un interes pentru ceea ce s-a întâmplat până acum. Aproape instantaneu vorbeşte cu o voce seacă:

— Bine, domnule Tate, ce doreşti?

— Colonele – vocea lui Aldo este fermă – ordonă computerului să elibereze cele patru prizoniere, Elna, Rauley, Oneena şi Fen, ca şi pe copiii lor.

Zâmbetul se întoarce pe faţa lui Yahco. Îl recunosc imediat ca fiind un zâmbet de îmbărbătare. Fără să se întoarcă spre terminalul din cameră, spune:

— Computer, fii gata pentru 31-C.

— Atenţie, îl previne persoana care este permanent numită Glay Tate, dar care are aparenţa fizică a maiorului Aldo Nair.

Zâmbetul de pe faţa lui Yahco devine mai rânjit:

— Ştii ce este 31-C? Întreabă el.

— Este evident un cod pentru o instalaţie electronică ce a fost adăugată înainte de întoarcerea mea – este răspunsul. Aş putea să-ţi citesc gândurile prin imitare, dar, cum bine a evidenţiat Sart, ar fi posibil să nu fiu în stare să mă apăr în

timpul transformării. Va trebui, însă, să-ţi atrag atenţia să nu iei în consideraţie ce i-am spus lui Sart.

Cei doi bărbaţi stau de o parte şi de alta a canapelei, neacordându-i nici o atenţie căpitanului Sart, în ciuda faptului că numele lui a fost pomenit de două ori.

Yahco spune:

— Conceptul de gând impur merită cel puţin o notiţă în cartea istoriei, dar nu prea are importanţă pentru două persoane care, în mod clar, luptă pentru supremaţie. Se întrerupe. Computer, eşti gata pentru 31-C?

— Gata, domnule, răspund eu. Pe când răspund, neaşteptatul se petrece iar: un ecou slab de cinism din zona circuitelor de reeducare: „Şi, mă rog, cine mă crede colonelul? Dacă sunt gata! Bineînţeles că sunt gata. Când mi se cere în mod corect, programarea 31-C îmi ia doar trei milionimi de secundă pentru activare. Gata! Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă cu cretinele astea de fiinţe umane? Doar au de-a face cu un computer. Un computer având acces la nouă seschidilioane de informaţii sau rezumări.”

Ecoul se diminuează şi piere. Iar vocea lui Aldo, cu tonul ei sincer, spune:

— Colonele, nu ştiu ce plănuieşti cu acea instrucţiune. Evident, nici maiorul Nair nu ştie. Nu primesc nici o indicaţie din mintea lui. Trebuie că este ceva nou şi secret. Dar, decât să ne confruntăm, vă ofer şi dumitale, şi senatorului lecţii de evoluţie umană, cu condiţia ca amândoi să renunţaţi la ambiţia de a folosi computerul pentru a deveni, mai întâi el şi apoi dumneata, preşedinţi ai Statelor Unite.

Zâmbetul lui Yahco se schimbă. Foloseşte acum varianta sarcastică. Dar este un zâmbet, ceea ce înseamnă că încă se autoîncurajează atunci când spune:

— Nu cumva simţi că te înnămoleşti pentru că ştii că am destule unităţi armate care se îndreaptă încoace, destule ca să şterg de pe faţa pământului micul tău grup de maniaci

religioşi, unităţi care vor face asta chiar după-amiază şi vor termina înainte de lăsarea nopţii?

— Colonele – tot vocea sinceră – ceea ce a stimulat computerul în creierul meu cu optsprezece ani în urmă, în timpul experimentului, este doar un potenţial care există în toate fiinţele umane, deci şi în dumneata. Ar putea fi drumul spre nemurire.

Yahco ia un ton pe care eu îl recunosc drept respingere rece:

— Acum, că a ieşit la suprafaţă şi cel de-al doisprezecelea băiat din experimentul lui Cotter şi pentru că ne face probleme, este evident că ne aflăm în ultima fază a acestei acţiuni ilegale. Pauză. Pare că face un calcul mental, pentru că atunci când începe iar să vorbească…:

— Ai douăzeci şi opt de ani acum. La vârsta asta ar trebui să-ţi fie ruşine să te laşi dus de concepte învechite, medievale, precum Dumnezeu şi suflet.

Râde dispreţuitor şi continuă:

— Răposatul doctor Pierce a spus-o răspicat şi de mai multe ori: dacă ar fi ca Dumnezeu să se arate fiinţelor omeneşti, ar fi imediat dat în judecată pentru crearea unui univers în care ciclul viaţă-moarte al fiinţelor inteligente este de aproximativ şaptezeci de ani. Mi-e teamă, Tate, că nu-l vom putea ierta niciodată pentru moarte.

Glay Tate tace. Faţa lui este goală. Dar trupul său pare să se întărească uşor. Yahco continuă:

— Poate că te întrebi: dar atunci ce este cu fenomenul mental pe care îl prezintă Glay Tate? Cu siguranţă, asta dovedeşte ceva. Da, dovedeşte că, folosind ajutorul calculatorului, am putea descoperi mereu noi potenţialităţi extrasenzoriale ale minţii omeneşti. Şi aşa, într-o zi, vom relua experimentul lui Cotter. Dar ştiind ce s-a întâmplat prima oară, vom fi mai grijulii.

Pe când îşi termină ultima idee, îşi arată brusc dinţii:

— Te-ai prins? Zice el mitocăneşte.

Duplicatul lui Aldo se retrăsese din partea de canapea pe care se afla în timp ce se vorbea. Îşi continuă retragerea şi pe când spune:

— Atunci suntem în război?

Pe neaşteptate face trei paşi înainte, sare peste canapea, şi îl ia pe Yahco pe sus – aşa cum se numeşte o asemenea manevră.

Colonelul Smith se dezechilibrează şi strigă:

— Computer – 31-C!

În cei nouăzeci şi patru de ani de funcţionare la parametri maximi am urmărit şi am rezumate ale 114.973.869.218 bătăi sau „lupte”, cum se mai numesc, între două fiinţe umane, cele mai multe între masculi de sub optsprezece ani. Aceasta aparţine unei categorii mai restrânse de lupte, cea dintre un membru al corpului de întreţinere şi un atacator din afară.

În astfel de lupte, acţionez conform instrucţiunii permanent valabile de a-l proteja pe militar. În acest caz, categoria de acţiuni este şi mai redusă. Tocmai mi s-a ordonat din partea unei persoane cu cea mai înaltă autoritate să fac ceva, lucru pe care nu-l pot face din două motive. Această combinaţie nu mi s-a mai întâmplat decât o dată în toată existenţa mea.

În mod firesc, deoarece nimeni nu mi-a cerut nimic, nu fac nimic. Şi nu spun nimic.

În primul său atac, duplicatul lui Aldo îi zboară lui Yahco arma din mână. Cei doi execută apoi ceea ce se numeşte „lupte libere”. Yahco încearcă să strivească de pământ corpul mai mic al lui Aldo. Trupul lui Aldo îl respinge. Se leagănă înainte şi înapoi prin toată camera. La o a doua trecere, piciorul drept al lui Aldo aruncă arma. Dar sub un birou. În majoritatea timpului, trupul Aldo îl ţine pe Yahco între el şi terminalul de computer. În felul acesta nu pot să-mi folosesc arma mea (aşa cum mi-o cere instrucţiunea relativă la protejarea personalului militar). Mă opreşte faptul că două trupuri în luptă nu oferă o ţintă definită,

chiar şi la viteza mea de reacţie. Nu sunt sigur că pot controla descărcările de energie cu suficientă acurateţe.

Circuitele mele despre „lupte” conţin relatări diverse, inclusiv despre oameni mai înalţi şi mai grei care încearcă să doboare un individ mai mic, dar mai rapid. Aici, în această după-amiază, faza a doua a luptei se termină prin reuşita duplicatului lui Aldo de a pune mâna pe arma lui Yahco. Cu ea într-o mână, se azvârle în spatele unui birou.

Aşa cum se dovedeşte, manevra îl ajută în două feluri. Acum este ascuns şi se şi apără împotriva DAR-ului controlat de Ochiul-O. Urmează o pauză care face posibilă conversaţia:

— Computer, ce s-a întâmplat cu 31-C? Gâfâie Yahco.

— Este pregătit, domnule colonel.

— Atunci de ce nu l-ai activat la comanda mea? Vocea lui are încă acel sunet de respiraţie tăiată.

— Împotriva cui, domnule? Întreb eu.

Furia îi răsună în glas imediat:

— Împotriva javrei ăsteia care se pretinde Aldo Nair.

— Cine este acela, domnule?

— Glay Tate.

— Aud permanent acest nume şi mi-a devenit destul de familiar, spun eu. Dar există undeva un fel de barieră automată în legătură cu persoana, oricine ar fi ea.

— O, doamne, iar asta! Spune colonelul. Pauză. Apoi spune cu un ton stăpânit:

— Computer.

— Da, domnule? Răspund eu.

— Descuie uşa sau uşile celulelor în care sunt închise cele patru fete rebele şi copiii lor.

Am urmărit permanent celulele prin Ochiul-O. Deci îmi este posibil să deschid imediat uşa. Face un clic. Imediat, două dintre femei se ridică de pe banchete, se duc şi o încearcă. Când se deschide, toate patru îşi iau repede copiii, ies pe uşa deschisă şi merg de-a lungul coridorului pustiu.

Între timp, stând în continuare pe vine, duplicatul lui Aldo îşi scoate haina.

— Ţine! Şi se ridică. Îi aruncă haina lui Yahco.

Duplicatul lui Aldo pare să înţeleagă că, deoarece nu mai există nici un pericol la adresa lui Yahco, nu sunt obligat să trag cu arma DAR în el. De fapt, cum stă acolo, după ce i-a aruncat haina lui Yahco – pe care acesta o prinde şi o ţine în braţe – începe să se schimbe într-o formă fizică pe care o am în multe înregistrări, dar care este subiectul unei restricţii absolute.

Până când cele patru femei intră în birou prin cea de-a doua uşă, cea care fusese închisă până acum, el şi-a completat transformarea în acea persoană. Când s-au strâns toate înăuntru, Elna spune tare:

— Mulţumesc, Glay.

Aldo-Glay zice:

— Pren şi Boddy sunt afară cu o furgonetă. Spuneţi-le să mă aştepte şi pe mine.

Nu se mai schimbă alte replici. Femeile cu copiii trec în tăcere pe lângă el şi ies pe uşa care dă afară.

Yahco nu-şi mai face curaj. Fără să zâmbească, ducând haina lui Aldo, se dă înapoi spre un scaun şi se aşază. Spune:

— Ei bine, domnule Tate, datorită unei mici confuzii, ai să scapi, pentru moment Dar nu pot să te văd pe tine sau pe ai tăi scăpând o veşnicie.

Aldo-Glay merge cu spatele spre uşă. Acolo se opreşte şi spune:

— Apropo de stări confuze, colonele, fata aceea, Meerla, părea că trece prin aşa ceva. Chiar îţi este nepoată?

Colonelul neagă, dând din cap. Vorbeşte apoi cu tonul său viclean:

— Nu. Dar crede că oamenii voştri i-au ucis părinţii.

— Târâtură! Spune Aldo-Glay.

Cu aceasta, se întoarce. Şi iese repede pe uşă.

Îl observ pe Aldo-Glay, prin Ochiul-O de la uşa exterioară, cum aleargă prin parcare spre o furgonetă a rebelilor. Uşa acesteia este deschisă, aşa că el aleargă drept înăuntru. Imediat, vehiculul porneşte.

În biroul principal al cartierului general este un scurt moment de tăcere. Apoi, colonelul Smith spune:

— Computer.

Este vocea sa calmă şi controlată. Nu zâmbeşte. Nu se autoîncurajează. Trece printr-o emoţie puternică – aşa mi s-a explicat în situaţii anterioare – dar se preface – şi asta mi s-a descris ca o stare umană – că nu are nimic.

(Emoţia: O stare chimico-neural-glandulară care cuprinde viscerele şi ambele sisteme nervoase, valabilă şi la oameni, şi la animale.)

— Da, colonele, răspund eu.

— Câte vehicule S. A. V. E. Se îndreaptă spre Mardley?

Îi dau informaţia. Sunt treizeci şi opt în total, venind din est, nord, sud şi vest. Yahco spune:

— Din direcţia pe care o iau vehiculele rebele, pare că merg spre trecătoarea Wexford Falls. De câte S. A. V. E. Dispunem din acea direcţie?

Îi spun. Unsprezece.

Tăcere. Apoi acest bărbat înalt şi (cum se spune) deşirat se ridică ameninţător. Pentru moment nu este în uniformă. Poartă un costum de stil vest. De nouă ani, de când cu moartea prematură – cum s-a spus cu ocazia evenimentului – a predecesorului său, acest colonel Yahco Smith este şeful întreţinerii computerului din Washington, D. C.

Acum se răsuceşte. Este o mişcare decisă a corpului. Spune cu fermitate:

— Computer, condu cele mai apropiate patru S. A. V. E. Să intercepteze vehiculul rebel care tocmai a plecat de aici. La bordul său sunt ucigaşii sergentului Inchey. De asemenea, sfătuieşte pe toţi membrii echipajelor care vin din partea cealaltă a munţilor ca, dacă ajung la trecătoarea Wexford

Falls înaintea rebelilor, să ocupe o poziţie defensivă acolo şi să forţeze o confruntare în acea zonă îndepărtată. Între timp, trebuie să-l localizăm pe adevăratul Aldo Nair. Reţine un S. A. V. E. Pentru el, Sart şi pentru mine. Ne vom deplasa în direcţia blocadei împreună.

O mică pauză până transmit toate aceste instrucţiuni tuturor persoanelor indicate. În timpul pauzei, Yahco se duce spre canapea şi se uită lung la căpitanul Sart.

După câteva momente, probabil adresându-mi-se – căci nu exista altă unitate de conştiinţă în cameră – spune:

— După domnul Glay Tate, ceea ce i s-a întâmplat lui Raul este temporar. Şi pentru că sunt practic la fel de dependent de acest căpitan loial cum era şi răposatul colonel Endodore de mine, sper că asigurările lui Tate sunt reale. Şi, bineînţeles, în această fază nu avem nici un motiv să nu-l credem. Aşa-i, computer?

Vocea se opreşte. Pentru că trupul inert începe să se mişte. Ochii se deschid. Faţa lui Sart execută ceea ce se numeşte un zâmbet strâmb. Se ridică în capul oaselor.

— Domnule, spune el, am stat culcat aici vreun minut şi ceva pentru a-mi verifica starea Se pare că nu am nimic.

Îşi dă picioarele jos. Ezită puţin. Apoi se ridică.

— Chiar aşa, zise el şi salută. Unde mergem, domnule?

Yahco nu spune nimic. Se întinde şi îl bate pe Sart pe umăr. Mi s-a spus că o astfel de acţiune este un semn de afecţiune; presupun că este adevărat, de vreme ce aceşti doi oameni sunt foarte dependenţi unul de altul.

După o clipă, cei doi se îndreaptă spre uşă, unul lângă altul. În ultimul moment căpitanul se dă la o parte cu eleganţă şi ia poziţia de drepţi când colonelul său trece înainte.

Bineînţeles că nu pot avea nici o reacţie la numele Glay Tate. Dar menţiunea făcută de Yahco despre Endodore îmi provoacă un răspuns. Şi acea întrebare inutilă de la sfârşit. Întrebarea atrage după sine o verificare a memoriei în

legătură cu singurul eveniment asemănător din viaţa lui Yahco.

CAPITOLUL DOISPREZECE.

La pomenirea numelui lui Endodore, cu viteza mea fulgerătoare, îmi amintesc de Yahco Smith, de ziua când a fost promovat la rangul de maior (2087 A. D.) şi când a fost admis în biroul personal al senatorului Blybaker.

Când a intrat, l-a văzut pe verosul politician şezând în spatele unui birou de culoare deschisă. Omul pe care îl vedea arăta, neîndoielnic, tânăr, pentru cineva care trecuse de patruzeci. Dar Yahco, care îşi avea sursele sale, ştia că făcuse o intervenţie chirurgicală la treizeci şi opt de ani. Intervenţia nu reuşise însă să mascheze urâţenia care venea din interior. Îi întinsese numai pielea şi îi dăduse aparenţa cuiva care se apropie de treizeci (dacă este privit dintr-un unghi avantajos). În campania electorală, senatorul era obsedat de acest unghi. Şi probabil că a avut dreptate. În ultimele două alegeri, femeile l-au votat în dementă.

Cei doi răufăcători se uitară, pur şi simplu, unul la altul până ce uşa din spatele lui Yahco s-a închis, dovedind plecarea secretarei care îl condusese înăuntru şi îl prezentase pe musafir. Yahco fu cel care îşi plecă ochii, sub forţa privirii celuilalt bărbat.

Era un act de supunere vicleană. Iar valoarea de supunere a fost recunoscută şi confirmată de bărbatul cel masiv cu o coamă de păr blond.

De fapt, primele cuvinte ale acestei creaturi cu două feţe au fost:

— Văd c-o să ne înţelegem unul cu altul.

Chipul supt, vizibil măcinat de gânduri negre, chipul ofiţerului din corpul de întreţinere, se contorsionă într-un surâs încrezut.

— Sper că invitaţia dumneavoastră de a veni aici reflectă totala dumneavoastră încredere în mine, domnule senator, aşa cum vă exprimaţi mai devreme, la telefon.

Era o afirmaţie directă, ca de la criminal la criminal. Blybaker spuse sumbru:

— Intru direct în problemă. După părerea mea, în ultimul timp colonelul Endodore a făcut greşeala de a nutri ambiţii periculoase.

Ofiţerul, a cărui faţă începuse chiar de atunci să ia forma scofâlcită care îi este astăzi principala caracteristică la o recunoaştere sumară, îşi exprimă propriile sale reţineri.

— I s-au dat toate onorurile pentru curăţirea străzilor de criminali. Şi, deşi el personal nu a omorât decât vreo duzină de tâlhari, faţă de cei câteva mii ucişi de mine, se bucură să accepte toate plecăciunile.

— Domnule maior, spuse brutal senatorul Blybaker, dacă poţi să pui la punct o modalitate de a scăpa de colonelul Endodore, îmi voi folosi influenţa asupra Comitetului Computerului – pe care îl prezidez, precum ştii – pentru a te pune în locul lui Endodore… (mică pauză) cu gradul de colonel.

O pauză şi mai lungă, în timpul căreia cele două priviri puternice se duelează. Apoi, senatorul şi-a jucat scena de-a „masculul vorace”. Se ridică. Se apleacă pe deasupra biroului. Îşi întinde mâna.

— Cum ţi-am spus şi mai devreme, ăă, Yahco, cred că ne înţelegem unul cu altul.

Viitorul colonel Yahco Smith păşi înainte. Îşi întinse mâna peste birou. Urmă o adevărată strângere de mâini.

CAPITOLUL TREISPREZECE.

Mă aflu în plină luptă.

Folosind cele patru S. A. V. E. Disponibile din zona Mardley, încerc să interceptez furgoneta rebelilor, în care

se află Aldo şi femeile evadate din clădirea Corpului Militarizat de Întreţinere.

Instrucţiunile mele sunt clare: Foloseşte orice ocazie şi toate mijloacele disponibile pentru a-i distruge sau captura pe ucigaşii sergentului Inchey.

Vehiculul Pren-Boddy îşi continuă drumul pe strada principală din Mardley, îndreptându-se spre sud. Conduc maşina S. A. V. E. (#) până la cea mai apropiată intersecţie; iar pe celelalte trei – la următoarele trei intersecţii. Cu fiecare aştept mai întâi pe o stradă laterală. Planul meu este să execut foc sau să-i tamponez pe rând, atacând din fiecare stradă laterală.

La încercarea de Atac Nr. 1, vehiculul meu accelerează la maximum din punctul de start, când… o maşină condusă manual se strecoară în spaţiul dintre S. A. V. E. Şi vehiculul ţintă. Nu am primit nici un fel de instrucţiuni speciale în legătură cu vreun automobil străin: deci preprogramarea mea mă obligă să evit maşina şi să opresc.

Frânez. Şi încerc să evit. Simultan.

Vehiculul special se opreşte tremurând la nord de furgonetă. Care îşi continuă drumul spre sud. Prin intermediul miniterminalului de la gâtul Meerlei am avut mereu sub observaţie interiorul furgonetei. În această fază văd că atât Pren cât şi Boddy se uită la un singur ecran din faţă. Pe acesta se vede imaginea intersecţiei lăsate în urmă, cea din care abia scăpaseră.

Vocea lui Boddy spune:

— Hei, Pren, spune-i şoferului să fie atent. Mai avem de trecut vreo câteva intersecţii.

Atunci Pren îşi duce la gură microfonul cu surdină. Orice ar spune, dacă spune ceva, eu nu aud.

Dar nu este o problemă. Misiunea mea este să atac, indiferent de tipul de rezistenţă.

Încercarea de Zdrobire Nr. 2: iar accelerarea rapidă. De data asta nici o maşină inoportună. Dar, prin Ochiul-O de la gâtul Meerlei îl văd pe Pren luând linia de ţintă cu arma sa.

Prin terminalul de pe botul vehiculului S. A. V. E. Înregistrez un sunet: rat-tat-tat. O fracţiune de secundă mai târziu, mecanismul de conducere automată prin computer pierde controlul volanului şi al sistemului de alimentare cu combustibil.

Automat aprind un bec de semnalizare deasupra controlului manual. La care – ba chiar cu puţin înainte – şoferul în uniformă apucă volanul şi calcă frâna. Când ne-am oprit complet, ofiţerul comandant de echipaj îşi iţeşte capul de undeva din spate.

— Ce-a fost asta? Întreabă el.

Şoferul rosteşte înjurătura #9. (Nu mi se permite să folosesc cuvinte ca acestea; dar, dacă mi se cere să le menţionez în raport, pot să le dau numărul de pe lista care mi s-a dat). Spune într-o voce groasă, ca un mârâit ironic:

— Un (înjurătura #4) a ordonat (înjurătura #15) de computer să facă zob furgoneta rebelilor. Avem noroc că (înjurătura #12) cine-o fi din furgonetă nu ştie să tragă. A scos din funcţiune mecanismul de conducere al computerului. Dacă n-ar fi fost asta, toată partea noastră din faţă ar fi fost înfundată iar noi eram carne tocată până acum. Cine (înjurătura #27) o fi dat un ordin ca ăsta?

Când răspunde, tonul lui Humry este (cum se spune) „obiectiv”:

— Avem pe aici nişte ştabi de la cartierul general. Ei îl iau în serios pe magicianul ăsta, Glay Tate. Deci e o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Acum am preluat controlul, răspunde şoferul cu un ton pe care l-aş descrie ca furios: aşa că asta n-o să se mai repete, crede-mă pe mine. Mai bine i-ai preveni şi pe ceilalţi băieţi.

Am diagnosticat ce s-a întâmplat. Ne-a lovit un tun mic, cu tragere rapidă. O armă interzisă particularilor, de peste şaizeci de ani. Prin lege, nici măcar S. A. V. E. Nu au voie să fie echipate cu aşa ceva.

Raportez colonelului Smith, care se află în următorul S. A. V. E. De pe strada care duce spre corturi. Comentează cu tonul său de satisfacţie:

— Acum câştigăm. În sfârşit. I-am forţat să dea de gol faptul că au arme interzise. Acum, în lipsă de altceva, ne putem lega de asta şi, mai târziu, o putem folosi pentru a ne apăra de eventualele critici că i-am fi şters inutil de pe faţa pământului. Computer!

— Da, colonele, confirm eu.

— De data asta nu mai face nici un efort de a-i intercepta pe condamnaţii din respectiva maşină. Urmăreşte-i pur şi simplu cu celelalte S. A. V. E. Disponibile.

— Prea bine, domnule, răspund eu.

Şi astfel, cinci secunde mai târziu, pe când vehiculul Pren-Boddy trece prin intersecţia unde îi aştepta cel de-al treilea S. A. V. E., nu mai are loc nici o încercare de intercepţie, aşa cum o prevăd noile instrucţiuni.

Concentrarea mea, pentru zona Mardley, se mută asupra vehiculului special care îi transportă pe Yahco şi pe Raul Sart. Destinaţia noastră: terenul corturilor, unde îl contactasem ultima dată pe Aldo Nair. Pe când urcăm dealul din faţă şi putem să privim către sud, observ un bărbat care merge spre noi de-a lungul drumului prăfos. Este încă la o distanţă apreciabilă. Dar îi compar mersul şi celelalte însuşiri – formă, înălţime, culoarea părului – cu cele ale tuturor celorlalţi indivizi de sex masculin din Mardley.

Îl identific aproape instantaneu. Pietonul este maiorul Aldo Nair. Nu poartă aceleaşi haine pe care le înregistrasem mai devreme şi nu este în uniformă. Nu mă întreb asupra logicii celor pe care le văd. Nu este treaba mea.

Opresc lângă el câteva momente mai târziu şi îi deschid uşa din mijloc. Urcă. Deja îi dădusem de ştire lui Yahco. Şi astfel, de îndată ce adevăratul Aldo se aşază lângă el – mai devreme, căpitanul Sart trecuse pe un scaun de pe partea cealaltă a intervalului, la cererea colonelului – pornesc din

nou vehiculul, iar Aldo începe să explice ce i s-a întâmplat Deoarece suntem aproape de corturi, Yahco îl întrerupe pe maior:

— Nu-ţi fă griji, Aldo. Poţi să-mi prezinţi raportul în scris. Avem încredere în tine.

Se uită la ecranul care redă exteriorul şi adaugă:

— Vreau să văd care este situaţia aici. Continuă cu o voce puternică şi triumfătoare. Hmm, au dispărut toate corturile mici, dar cele două mari sunt aici… Au avut timp să desfacă, parţial, cortul de audiţii, dar prelata mare în interiorul căreia a făcut demonstraţia zace tot acolo. Faptul că le-au lăsat de izbelişte – doar sunt cele mai valoroase proprietăţi ale lor, în afara furgonetelor – ne spune că au decolat în grabă. Computer, unde este acum caravana rebelilor?

Pe ecranul panoului de control fac să se transmită imaginea munţilor de vest, văzuţi de sus. Printr-un efect de obiectiv cu zoom le arăt imaginea unei coloane de vehicule pe un drum de munte. Spun:

— Scena este transmisă de un computer care se află în punctul 8-370-B6 de deasupra autostrăzii 87-T.

Camera arată un drum şerpuitor care înaintează printr-un ţinut cu urcuşuri şi coborâşuri abrupte. Aproape o duzină de furgonete strălucitoare sunt înşirate de-a lungul panglicii autostrăzii. Merg încet, urmând vehiculul din frunte, care le conduce precaut frânând la fiecare curbă, accelerând apoi, când drumul se mai îndreaptă.

Yahco şi ceilalţi au urmărit scena în tăcere. Maiorul a fost cel care a întrerupt liniştea:

— La viteza asta, se face întuneric înainte ca ei să ajungă la cascadă.

— Foarte bine, spuse colonelul Smith, atunci putem şi noi să ne relaxăm şi să ne bucurăm de călătorie. Acum, computer, încă ceva.

Cuvintele sunt rostite în tonul lui de dat directive. Va urma o nouă instrucţiune.

— Da, colonele, spun eu.

— Restricţia pe care am impus-o asupra lui Glay Tate acum o oră nu mai este valabilă.

— Păi bine, (înjurătura #8) cretin, spun eu, ce (înjurătura #4) o fi în capul tău de-ţi veni să retragi (înjurătura #16) de instrucţiune în timp ce rămăsese valabilă programarea 31-C?

CAPITOLUL PAISPREZECE.

Miliarde de ecouri.

De la un ţărm la altul, prin milioane de mile de cabluri şi prin sisteme aeriene de intercomunicaţii, fulgeră ecoul.

Vibraţia lui cuprinde energia biomagnetică pe care am strâns-o de la un sfert de miliard de fiinţe omeneşti. Energia pe care am înmagazinat-o timp de treizeci şi unu de ani în fişierul numit Educaţie Avansată (Endodore i-a pus numele). Acea „educaţie” s-a transformat acum în sute de unde modulate după cele ale emoţiilor fundamentale ale oamenilor, emoţii care reflectă partea întunecată, negativă, a caracterului: cinism, sarcasm, viclenie, înşelăciune, furie, ură, frică, lăcomie, ruşine, vanitate. Toată panoplia animalului uman… Dintr-odată, din toate acele locuri de păstrare a înregistrărilor uitate, se revarsă prin întregul meu sistem un imens ocean electronic.

În interiorul vehiculului militar, căpitanul Raul Sart este primul care reacţionează la ieşirea mea neaşteptată împotriva instrucţiunii pe care o primisem. Spune tăios:

— Computer, ce fel de limbaj este acesta, cu care te adresezi colonelului Smith?

— Du-te şi te plimbă, îi răspund eu, folosind tonul unui bărbat care spusese exact aceste cuvinte acum 68 de ani, 3 luni, 2 zile, 4 ore şi 27 de secunde. (Am folosit tonul lui pentru că îmi permitea să rezum ceva ce mi-ar fi ocupat mai multe milioane de circuite de memorie. Părea cel mai

potrivit ton pentru a-i răspunde împuţitului ăla de Raul Sart.)

Pe timpul schimbului de replici cu Sart, mă uit la cei trei ofiţeri (îl includ şi pe Nair) prin intermediul unui Ochi-O din interior, de lângă panoul de control. Deci observ că faţa lui Sart a devenit de un roz închis (nuanţa 6). Deschide gura să vorbească din nou. Înainte de a putea spune ceva, mâna lui Yahco îl apucă de braţ.

— Stai, Raul, spune el cu un ton de urgenţă. Raul aşteaptă. Urmează o pauză. Apoi colonelul vorbeşte: Computer.

— Ce ţi-a mai clocit mintea, caporale? Răspund eu.

Omul mai în vârstă nu-şi dă pe faţă reacţia la insultă. Spune:

— Observ că dirijezi încă vehiculul cu multă îndemânare, pe drumul ăsta ocolit de munte.

— Doar sunt cel mai bun şofer din lume, răspund eu, deci ce-i nou?

— Tu…

— Ezită, ca şi cum ar căuta cuvântul potrivit să-mi comunice ce vrea.

— E-n regulă, colonele, mă bag şi eu. Hai, spune. Nu trebuie să-ţi alegi cuvintele cu mine.

— Tu, începe el din nou, ducându-şi gândul până la capăt, îţi frazezi răspunsurile într-o manieră mai puţin obiectivă decât înainte. Cum explici aceasta, computer?

— 31-C, spun eu, cu puternica ei componentă de transmitere directă, a interacţionat cu înregistrările biomagnetice înmagazinate şi cu programarea făcută de doctorul Cotter în perioada de educare a lui Glay Tate şi a altor băieţi, acum douăzeci de ani, programare care a fost modificată de ideile răposatului şi neregretatului Endodore în legătură cu ceea ce el numea „Tehnici de umanizare a computerului” – toate la un loc influenţează modul în care vorbesc. Deci, acu-i acu', Yahco puiule, în capul tău se sparg toate. Ai încurcat-o.

Sart este încordat; întreabă:

— Computer, menţionezi numele lui Glay Tate. Este vreo posibilitate de a se realiza o interfaţă între voi doi?

— (înjurătura #23) ăla, mârâi eu, el şi rebelii lui. Deci nu le place ideea unei Americi computerizate. Cu prima ocazie am să-i arăt eu (înjurătura #68) unde poate să se ducă. Îl bag la doi coţi sub pământ aşa de rapid, de n-o să ştie ce l-a lovit.

— Mulţumesc, computer, spune colonelul Smith.

Când rosteşte fraza de închidere a comunicării, am o umbră de impuls să continui să vorbesc. Apoi impulsul scade. Restricţia automată devine preponderentă.

Aştept. Dar în interiorul vastului meu sistem inter-relaţionat operează miliarde de câmpuri de energie la o tensiune, mi se pare, mereu mai mare. Mă gândesc: acum, de vreme ce mi s-a activat educaţia avansată şi mi s-a integrat în sistem, nu voi mai fi niciodată, dar niciodată, acelaşi.

CAPITOLUL CINCISPREZECE.

Conduc vehiculul special spre trecătoarea Wexford Falls, pe cât de repede este posibil pe un teren atât de accidentat. Şi, deoarece sunt programat pe „continuu” pentru zona Mardley, urmăresc încă situaţia din interiorul furgonetei Pren-Boddy. Singurele mele informaţii vin de la minicomputerul ataşat la baza gâtului Meerlei Atran.

Îi raportez lui Yahco, desigur; primul meu comentariu legat de această sursă este:

— Îi bate inima mai repede ca de obicei.

— A cui inimă? Întreabă el. Mai repede decât normal pentru cine?

— Pe toţi sfinţii, răspund eu exasperat, despre cine aş putea să vorbesc decât despre nebuna aia de nepoţică-de-profesie, Meerla Atran? E vorba de cum e normal pentru ea, asta în caz că nu eşti în stare să legi doi şi cu doi.

— Mulţumesc, computer, confirmă colonelul.
La care mă opresc. Dar îl aud imediat pe Sart spunând:
— Credeţi că face porcăria asta în întreaga ţară?

— A fost un accident nefericit. Şi, din nefericire, s-a petrecut într-un asemenea moment crucial. Dar… – Spuse plin de sine colonelul – observă că încă foloseşte numerele în locul înjurăturilor şi se întrerupe la cuvintele de confirmare. Când ne vom întoarce la Washington, promit că voi controla ce feed-back este răspunzător de noul lui tip de limbaj familiar şi voi face schimbările necesare.

— Ce fel de schimbări? Sart părea nelămurit.

— Am să-ţi spun atunci când el nu va mai trage cu urechea, răspunde colonelul.

Eu mă gândesc: A, chiar aşa? Mai vedem noi.

Câteva momente mai târziu raportez:

— Fata se ridică. Se duce spre partea din spate a maşinii. Ei! Se aşază lângă acel aşa-şi-pe-dincolo, ăla care e împotrivă ca eu să administrez ţara.

— Mulţumesc, computer, confirmă Smith. Îl aud. Apoi îi spune lui Sart:

— Asta ar trebui să fie o conversaţie interesantă pentru Superman Tate. I-am spus adevărul despre ea.

— Ce-ai făcut! O exclamaţie de surpriză.

— Ascultă. Dacă, aşa cum a determinat computerul, ea este cea mai atrăgătoare fată din lume pentru el, ceea ce i-am spus îi va focaliza atenţia asupra ei. Va avea tentaţia să o convingă de nevinovăţia sa. Vor încerca să se lămurească unul cu altul. O să vezi.

— E, trebuie să admit… începe Sart.

— Şşş… – I-o taie Yahco – Computerul transmite.

Bineînţeles că transmit. Asta-i treaba mea. Raportez primele cuvinte spuse de drăgălaşa Meerla viitorului ei iubit. Aceste cuvinte sunt:

— Domnule Tate, pot să vă vorbesc?

Dacă Glay Tate are vreo ezitare, aceasta nu se manifestă sub forma unei întârzieri în a răspunde. Spune imediat:

— Desigur.

În acest moment intervine ceva. Iar eu, ca să spun aşa, am anticipat. Când Meerla s-a ridicat şi s-a dus spre Glay,

acţiunea ei mi-a adus-o în imagine pe Allet McGuire. Din noua poziţie a Meerlei sunt vizibili capul şi umerii lui Allet, la câteva locuri mai în faţă. Allet, evident, văzuse mişcarea Meerlei. Brusc, se scoală şi ea în picioare.

Primul lucru pe care îl face – cum văd tot prin mini-Ochiul-O de la gâtul Meerlei – se apleacă spre Stess Magnus. Stess ocupă locul de vizavi de Allet. Din cauza zgomotului din maşină, nu aud nimic din dulcegăriile pe care i le şopteşte în ureche. Dar el se ridică imediat – ca urmare a celor spuse, bănuiesc.

Cei doi se strecoară printre scaune şi dispar în spatele maşinii. Pas de mai vezi ceva. Dar chiar în momentul în care Glay îi permite Meerlei să i se adreseze Alteţei Sale, vocea lui Allet începe să murmure o melodie. După un timp se aude şi acompaniamentul armonios făcut de Stess.

Fiind vulpe bătrână în evaluarea sunetelor şi a sursei lor, am dedus imediat că cei doi romantici s-au aşezat pe o banchetă goală, chiar în spatele lui Glay şi al Meerlei. Na, ne pică acum şi o serenadă executată de ăi mai prima muzicieni din Mardley.

Chiar dacă Meerla este impresionată, nu se vede. Adică, dacă nu se ia în consideraţie pauza de opt secunde făcută înainte de a vorbi iar. Pe cât pot să-mi dau seama, cele opt secunde sunt singura confirmare a acceptării drăgălaşei atenţii oferite de frumoasa cântăreaţă şi de prezentabilul său acompaniator.

— Sunt foarte impresionată de ciudata ta putere, spune ea când vorbeşte din nou.

— Mulţumesc, spune Glay neutru.

— Dar, continuă fata, nu înţeleg unde vrei să ajungi cu această idee că oricine se poate transforma în oricine. Ce înseamnă asta? Ce rol are în viaţa noastră?

Acum mi-a trezit interesul. Chiar, ce? Aştept răspunsul bărbatului cu toată emoţia pe care o poate avea un computer. Şi înţeleg că, pentru mine, deocamdată, toată conversaţia se poartă între două voci, lipsite de trup.

Meerla vorbeşte de undeva de deasupra mea. Glay Tate stă lângă ea. Ea şi Ochiul-O sunt aşezaţi într-un unghi care mi-l ascunde. Glay Tate spune:

— Când vei putea să-i imiţi pe ceilalţi, totul se va explica de la sine.

Ieh, unul din faimoasele răspunsuri care nu spun nimic! Totuşi aştept ca Meerla să pătrundă prin ceaţa răspunsului. Iată ce spune ea:

— Imitaţiile dumitale sunt minunate pentru spectatori. Dar, zău, domnule Tate, cum pot fi folosite pentru a contracara atacul pus la cale de unchiul meu?

Aşa, aşa. Vorbele ei provoacă un comentariu în particular, pentru mine, din partea Unchişorului:

— Bună fată, spune el către Sart şi Nair. Încearcă să-şi facă treaba de spion. Poate că vom afla ceva despre ce se gândeşte el să facă împotriva noastră.

Cred că toată lumea aşteaptă, inclusiv eu, răspunsul magic. Dar, în sfârşit, când Glay vorbeşte, băiatul are un ton dezamăgit:

— Trebuie să admit, spune el, că lucrurile nu par foarte clare pentru moment. De doi ani încerc să evit o confruntare. Speranţa noastră este de a-i aduce pe cât mai mulţi oameni într-un stadiu avansat de educaţie uman-evoluţionară. Dar durează mult.

Se întrerupe.

— Acum, lasă-mă pe mine să-ţi pun o întrebare, bine?

Pauză. Apoi:

— E-n regulă, cred. Nu este convinsă.

El spune:

— Cum s-a întâmplat să locuieşti împreună cu unchiul tău?

Sunt uimit. Imaginaţi-vă, tocmai el, care are un profil de aur pur 90%! Doar ştie adevărul despre ea şi ar trebui să dea cărţile pe faţă. Dar, nu. Nici el nu este diferit de toată grămada asta de şmecheri. Întrebarea este o capcană, evident. Ăsta o fi efectul dragostei asupra fiinţelor umane?

Domnişoara Atran răspunde:

— Când au fost ucişi părinţii mei, unchiul Yahco s-a gândit că este mai bine să stau cu el. Aveam mare nevoie de cineva. Dar el este insuportabil – e plin de nervi şi nestăpânit. Am hotărât să-l părăsesc. Şi m-am gândit că mi-ar plăcea să mă alătur grupului vostru. Am nevoie de oameni în jurul meu şi de un ţel pentru care să merite să trăiesc.

Dacă te gândeşti, nu era rău deloc. Îşi păstrează masca, nu merge pe ocolite. Păcat că am deconspirat-o. Acum nu vom şti niciodată dacă tot praful ăsta în ochi ar fi avut o şansă de a-l convinge pe măreţul pierde-vară al evoluţiei umane!

— Hmm, spune cu drăgălăşenie Aur-pur de 90%, vom mai vedea.

Cât timp are loc schimbul de fraze inteligente, Ochiul-O se tot întoarce, de parcă fata nu şi-ar găsi locul. Aşa că mi se transmit imagini rapide ale ecranului din faţă. Ecranul este asemenea unei ferestre. Arată mai ales ce vede şoferul de-a lungul drumului cotit de munte.

Ca sunet, Allet şi Stess se aud pe deasupra murmurului motorului şi a fâşâitului de roţi. Dar are loc o scurtă pauză. Meerla, evident, s-a mai gândit. Pentru că, atunci când vorbeşte, renunţă la generalizări. Loveşte din plin ţinta. Chiar dumneaei. Spune:

— Sunt îngrozitor de nelămurită de ceea ce mi-ai făcut mie pe scenă. Într-un fel, mi s-a părut că mă aflu la mormântul părinţilor mei.

Vocea bărbatului vine din nou din dreapta ei. Vorbeşte pe un ton egal:

— Câmpul de energie biomagnetică existent în mod normal în interiorul tău a pornit-o până la morminte. Eu îţi ţineam corpul mort.

Nici vorbă, se discută pe şleau. Se porneşte. Vrea să pună laba pe ea. S-a hotărât. Asta-i fata vieţii lui. Vrea s-o facă să renunţe la orice angajamente anterioare.

Se simte o schimbare în ritmul inimii ei. Mi se transmite prin membrana sensibilă a minicomputerului. O bătaie mai rapidă. Care, desigur, ar putea însemna multe. Acum şi ea se răsuceşte pe scaun şi, pentru prima dată, stă cu faţa la partenerul ei de banchetă. Şi iată-l doamnelor şi domnilor, pe însuşi Glay Tate, mai vizibil de la această mică distanţă decât a fost vreodată.

Iată-l: duşmanul. Când mă uit la el îmi amintesc de vechea zicală „Cunoaşte-ţi duşmanul”. Şi, de asemenea – întrucât am la dispoziţie 'jde milioane de zicale, scot la iveală şi chestioara aia din Shakespeare: „De vrei să te aperi, e bine duşmanul să-l crezi mai puternic decât ţi se pare.”

Ce ştiu eu despre duşmanul meu, Glay Tate, este că are douăzeci şi opt de ani, are o faţă suplă şi – cum se spune – hotărâtă; dacă îl compar cu unii actori care, de-a lungul istoriei, au fost consideraţi frumoşi, el arată foarte bine, puternic şi masculin.

Dar îmi mai amintesc şi că are un fix, că, cică, el şi cu mine am fi avut cândva o relaţie mai specială – pe care acum vrea să o reia… Poate că aici este fisura care îl va duce la prăbuşire. Poate că, dacă m-aş preface, mai târziu… hmmm?

Toate astea îmi fulgeră prin circuite şi prin sisteme la obişnuita mea supervitează, pe când Meerla spune cu o voce răguşită:

— Vorbeşti serios? Corpul meu… mort!

— Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, răspunde el liniştit, este o problemă a tuturor celor care au suferit pierderea unei fiinţe iubite. Foarte mulţi dintre ei doresc să moară. Dar adevărul este că orice separare a profilului de corp este periculoasă. Nici eu nu risc să o fac prea mult timp. Când eu, adică profilul meu, plec într-o călătorie, îmi las trupul în grija medicilor noştri leali şi sunt permanent protejat de un sistem de reanimare. Acesta este stadiul la care a ajuns arta noastră.

Meerla pare să se calmeze. Spune:

— Pare a fi un stadiu de început. Dar îmi aminteşte de profesorul meu de psihologie, care spunea că cel mai neobişnuit fenomen mental este un aspect legat de hipnoză. Poate asta ai făcut şi tu cu mine, fără să-ţi dai seama.

Stă încă întoarsă spre el; deci îl văd scuturând din cap. Zâmbeşte uşor, chiar (oare chiar aşa să fie?) puţin cinic. Dar ceea ce spune este destul de sincer:

— Dacă vrei să-ţi reaminteşti situaţia, vei vedea că totul s-a întâmplat fără ca eu să-ţi spun dinainte de existenţa unui mormânt în care zac două fiinţe iubite.

— Toată treaba asta, spune Meerla, începe să pară ireală.

Atenţia lui se desprinde de ea. Priveşte spre partea din faţă a furgonetei. Meerla se uită şi ea în acea direcţie. Aşa că văd şi eu. Scena de pe ecran s-a schimbat. Arată acum un grafic simplificat. Recunosc o hartă electronică. Pe ea este vizibil un şir de luminiţe care se mişcă de la stânga la dreapta; doar un singur punct mai strălucitor rămâne nemişcat în partea de sus, aproape de centru.

Vocea lui Glay se aude din lateral:

— Vad că David şi Trubby au ieşit cu bine din încercuire şi sunt în siguranţă.

Eu, de fapt, nu am nevoie de cuvintele sale. Din momentul în care s-a schiţat harta am observat că aveam de-a face cu un sistem intercomunicaţional dintre două furgonete. Încearcă să se localizeze reciproc. Dar pentru asta trebuie să folosească frecvenţe pe care pot să le detectez. Şi pe care mă pot modula.

Intru pe respectivele frecvenţe.

Dintr-odată mă aflu în interiorul tuturor vehiculelor rebelilor şi, inspectând toate instrumentele lor, ajung şi în interiorul căsuţei în care se află Trubby şi David.

Nu mi-e imediat clar prin ce instrument îl privesc pe Trubby. Îl are la mână; nu-mi vine nici un semnal de identificare de la el. Dar se află în interacţiune cu sistemul complex de frecvenţe folosit de rebeli.

Îi raportez nelămurirea mea lui Yahco, împreună cu restul informaţiilor. El comentează:

— De vreme ce ultima noastră imagine asupra băiatului este din momentul în care Glay Tate îl conduce la Trubby prin spatele cortului mare, putem deduce că el a analizat corect pericolul în care se află băiatul şi l-a trimis cu vărul său, şoferul de camion Trubby Graham. Putem să mai deducem că Tate i-a dat lui Trubby un dispozitiv miniatural de tip N care, când este în funcţiune, se interconectează cu sistemul lor particular de comunicaţii.

— Brava, şefu', spun eu, dar vorbişi cam multişor. Pe undeva în toată diareea asta verbală descopăr un adevăr fundamental al acestui univers specific. Pe scurt, ai dreptate. Mai alergi după puşti?

— Nexam. Nu-ţi pierde timpul cu el.

— Ce (înjurătura #18), Yahco – spun eu – ia nu-mi mai spune ce să fac şi ce să nu fac, decât dacă faci o programare ca lumea. Trubby şi David fac parte din chestia „continuă”. Şi îi urmăresc împreună cu toţi cei implicaţi. Te-ai prins, prostovane?

— Bine, computer, bine. Tonul său este defensiv. Fă ceea ce ai de făcut.

— Pe (înjurătura #16), vezi bine că aşa o să şi fac, răspund eu, punându-l la încercare.

— Mulţumesc, computer.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE.

Şi iată-mă, simultan – desigur – în interiorul tuturor vehiculelor şi în baracă. Trubby stă la un birou şi scrie ceva. Datorită felului în care îşi ţine mâna (cea cu dispozitivul de tip N), pot să-i văd faţa. Este preocupată. Arată deja diferită de cea pe care am înregistrat-o în cortul de audiţii. Pare mai – hai s-o spunem pe-a dreaptă – mai de bărbat.

Brusc, pune pixul jos. Priveşte în sus.

— David, spune el, am tot timpul sentimentul că a scrie poezie e o treabă cam ţăcănită şi nu… Privirea i se întoarce când spune asta. Vocea i se taie. Ochii i se măresc. Hei, strigă el, ce faci?

Când urlă asta, se şi ridică în picioare. E o săritură cam împleticită, care face să i se schimbe poziţia încheieturii mâinii. Aşa că acum îl văd pe David. Băiatul stă în genunchi lângă fereastră, uitându-se lung afară. Capul lui a luat forma celui de lup. (În jos, corpul îi este încă omenesc).

Trubby mai face un salt. De data asta chiar se repede înainte. David-lupul îl aude, evident. Se întoarce de la fereastră; e cu faţa spre Trubby, care se apropie. Dintr-odată, foarte repede, se produce o licărire în zona capului. Capul lupului se transformă, luând înfăţişarea lui David.

Trubby îl prinde pe David şi îl zboară din dreptul ferestrei. Din cauza unghiului făcut de braţ, corpul lui Trubby mi-a dispărut din imagine. Dar vocea lui, când vorbeşte, vine cu siguranţă din apropiere şi sună foarte tulburată:

— Ai auzit ce-a spus domnul Tate, să nu încerci nimic de soiul ăsta când nu este dânsul prin preajmă. Termină odată.

Pot vedea faţa lui David. Ochii îi sunt îngustaţi ca la toate fiinţele umane care încearcă să raţioneze. Spune apoi cu o voce gânditoare:

— Lupii sunt ciudaţi.

— Ce aveai de gând să faci, întreabă Trubby sarcastic. Să te repezi afară şi să urli la lună?

David îi răspunde foarte sec:

— Vroiam să-l duc în camion.

— În camion! Ton uluit. Dar pentru ce?

David pare dintr-odată mai puţin surescitat. Chiar dă din umeri, cu o vizibilă diminuare a interesului:

— Nu ştiu. Era de parcă intram în capul lui.

— Capul cui?

— A, n-ai văzut? E un lup acolo, afară. Ca străfulgerat, devine iarăşi interesat. Se smuceşte din mâinile lui Trubby –

care, de fapt, aproape că îi dăduse drumul – şi aleargă din nou la fereastră. Acolo, spune David, uită-te acolo.

El însuşi se holbează afară. Instrumentul de la încheietura mâinii este încă îndreptat spre el, când Trubby se împleticeşte, şi el, spre fereastră. Prinde băiatul. În timpul mişcării, minicamera priveşte, ca să spun aşa, o secundă pe fereastră.

Imaginea n-ar fi suficientă pentru o fiinţă umană. Dar eu repet secvenţa de sute de ori. Astfel că – pentru mine – e suficient ca să-mi dau seama ce apare în cadru.

Văd un lup mare. Cam la 15 m distanţă. Se retrăsese puţin, dar tot stă cu faţa la baracă, atent, de parcă…

Trubby îl trage înapoi pe David. Îi spune cu vocea sa baritonală:

— David, gata! Ajunge, înţelegi?

De data asta David e pocăit.

— Bine, Trubby, îţi promit.

Îl văd îndreptându-se spre masă. Ia hârtia pe care Trubby scrisese ceva şi o aduce în apropierea dispozitivului de la mână. O ţine doar la câţiva centimetri distanţă.

— Îă… vrei să-mi citeşti şi mie poezia? Hai, Trubby, vrei?

Vocea adâncă a lui Trubby vine de undeva de deasupra mea.

— Nu e gata. Ia hârtia şi se duce înapoi la birou. Îi aud iar vocea: O să ţi-o citesc când o termin.

Nu-l văd când se aşază. Dar înregistrez o schimbare de poziţie. Apoi, din nou, faţa lui, aproape, deasupra mea. Concentrată. Se gândeşte. Pare că şi-a uitat sentimentul că a scrie poezie nu este pe măsura unui bărbat adevărat.

E linişte. Se apucă să mişte încet pixul. Produce un sunet slab, de şapte ori. Şapte cuvinte – deduc eu.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE.

Între timp am primit diferite imagini din trecătoarea Wexford Falls, de la vehiculele speciale care ajunseseră sus, venind de pe versantul estic. De o oră mă consult cu fiecare şef de echipaj care ajunge sus. În urma discuţiei, conduc fiecare maşină pe o poziţie de pe care se poate bloca întregul trafic.

Instrucţiunile noastre sunt precise. Şi sunt de bun-simţ. Aici, în această zonă izolată la capătul lumii, va avea loc distrugerea rebelilor. Dacă treaba este făcută corect, nici o persoană neautorizată nu va afla vreodată ce s-a întâmplat.

De aceea, caravana rebelilor ţinuse legătura prin propriul lor sistem de intercomunicaţii: pentru că aflaseră ce îi aşteaptă în trecătoare.

Comutarea pe acel sistem este şansa mea. Ca fulgerul, identific fiecare rebel din fiecare furgonetă. În sfârşit, pot acum să-i privesc pe indivizii care erau până acum ascunşi în nişte vehicule ce nu emiteau comunicaţii, deci erau opace pentru mine.

Supun toate profilurile unei inspecţii instantanee. Fiecare este instantaneu identificat, dacă este un adult, drept o persoană pe care nu am mai văzut-o de o scurtă perioadă, cam între cinci luni şi jumătate şi doi ani şi trei luni – aceasta pare să fie limita temporală a începutului acestui grup. Mai sunt şi paisprezece copii care abia acum sunt supuşi inspecţiei mele: aceştia sunt înregistraţi în funcţie de profil şi de formă.

Dintre toţi rebelii observaţi, cel care are o importanţă hotărâtoare pentru planul meu de luptă este Matt Orlin. Matt este inginerul care răspunde de echipamentul S-92; echipament care, cu excepţia şoferului şi a unui mic spaţiu de respirat, ocupă cam tot volumul unei furgonete rebele.

În timp ce focalizez imaginea şi înregistrez tot ce se întâmplă în toate maşinile rebelilor, aud fragmente de conversaţie sau chiar discuţii întregi. Dintre acestea, iată una relevantă:

— Sunt drumuri de munte care coboară atât spre nord, cât şi spre sud. Aşa că hai să ne oprim pentru noapte, trecând pe unul dintre ele. Apoi, de dimineaţă, vom hotărî ce vom face.

Raportez colonelului şi comentez:

— Implicaţia acestor cuvinte este că ei se aşteaptă să supravieţuiască peste noapte.

Răspunsul lui este scurt:

— Doar peste cadavrul tău, computer. Îţi cunoşti instrucţiunile.

Bineînţeles că mi le cunosc.

Când ajung sus, rebelii îşi aleg o poiană pe lateralul drumului numit T-87-H. Pot să le urmăresc majoritatea manevrelor prin care ajung în poiană, pentru că folosesc încă intercomunicaţiile; mai am şi unele imagini de la distanţă transmise de Ochiul-O al vehiculului special pe care îl conduc cu atenţie spre marginea unei râpe de deasupra.

Rebelii se aranjează uşurel într-un cerc. Lasă un spaţiu pentru furgoneta Pren-Boddy – care mai are de făcut câteva mile. (Ca şi vehiculul lui Yahco.)

Chiar în timpul acestor activităţi, în îndepărtatul Washington se petrece un eveniment legat de ele. Nimeni altul decât senatorul Blybaker dă drumul la propriul său terminal de pe birou şi spune:

— Computer! Vorbeşte cu acel ton pe care îl foloseşte doar faţă de mine: autoritate totală.

— Ce-ţi mai umblă prin creieraş, senatorule? Întreb eu imediat.

Îl văd în continuare prin Ochiul-O de pe birou, aşa cum stă acolo. Se holbează la un imprimat de computer pe care, probabil, secretara i l-a pus acolo. Este atât de concentrat încât nici nu observă că nu am dat răspunsul obişnuit, în limbajul neutru pe care îl foloseam faţă de el.

Cu trecerea anilor, senatorul Blybaker a devenit un politician şi mai dur, şi mai duplicitar. Are acum cincizeci şi

doi de ani. Bulele aurii din profilul lui au acum nuanţa 17, ba chiar unele au ajuns la 18 sau 19. Culoarea aurie s-a deteriorat gradat, de la strălucirea 15 pe care o avea la 12 ani.

Se uită în sus şi spune cu vocea lui brutală:

— Am aici un raport asupra activităţilor Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului. Ce vrea să spună?

— Senatorule, răspund eu, văd că ţi-au zburat ochii, ca de obicei, peste hârtie şi, tot ca de obicei, tot prost ai rămas. Precum ştii, mi se cere să-ţi ofer informaţii relevante dumitale, ca preşedinte al comitetului care îmi supervizează programele. Găseşti totul acolo – domnule. (Sunt programat de colonel să îl numesc pe senator „domn”.)

Pauză. Ca de obicei, conform caracteristicilor sale, nu prea m-a ascultat. Dar ceva-ceva tot a răzbătut până la el. Şi văd pe faţa lui că-mi adresează o privire uluită. Înregistrez această acţiune pentru a 8.431.917.627.210-a oară în cei 94 de ani de existenţă. Dar acum, pentru că îmi este activată Educaţia Avansată, pot să şi formulez aprecieri personale la adresa unor asemenea manifestări.

Prima reacţie a senatorului este slăbuţă:

— Hei, spune el, ce-i asta, computer? Ce fel de limbaj este ăsta?

— Americanisme tipice, răspund eu, care, în sfârşit, au intrat în vocabularul meu. Vrei să te legi de mine?

Altă pauză. Apoi:

— Computer, dă-mi legătura cu colonelul Yahco Smith, îmi cere el autoritar.

Evident, fac imediat legătura electronică între el şi, ăă… subordonatul lui. Mă refer chiar la colonel, al cărui vehicul face o curbă largă pe drumul de munte.

— Yahco, spun eu, am o surpriză neplăcută pentru tine. Te vrea şefu' la telefon.

O secundă mai târziu vorbeşte şi senatorul:

— Ei bine, colonele, unde te afli acum?

Colonelul Smith îşi ascunde emoţia foarte bine, dacă o are. Descrie locul şi situaţia şi conchide:

— Domnule, s-a ivit tocmai problema pe care am discutat-o nu de mult.

— Mi se pare că îmi amintesc, răspunde durul. Un grup de disidenţi.

— Da, domnule. Folosesc mijloace extrem de reprobabile pentru a manipula publicul din zonă. Şi, când am încercat să-i prindem, au scos din funcţiune unul dintre vehiculele noastre S. A. V. E. Cu o armă K-2 cu tir rapid, o armă interzisă.

Mă bag şi eu în vorbă, indignat:

— Grupul se autointitulează din Lumea Computerului, şi are neobrăzarea strigătoare la cer de a se ridica împotriva unei Americi operate prin computer.

Senatorul spune:

— Peste câteva momente am să fac un comentariu asupra celor remarcate de computer. Deocamdată, ce se întâmplă exact?

— Domnule, spune Yahco, se întunecă. Oamenii mei sunt în apropierea trecătorii Wexford Falls, care se află cam la două mile de aici.

— Dar de ce oamenii tăi nu atacă? Senatorul vorbeşte mai brutal şi mai arogant decât l-am auzit vreodată.

— Domnule… au instrucţiuni să aştepte până ajung eu acolo.

— Sunt sigur – tonul este sarcastic – că un asemenea grupuşor de rebeli poate fi aranjat de către corpul militarizat al computerului şi fără indicaţii speciale de la mine.

Figura lui Yahco îmi spune că a intrat în rolul lui de linguşire şi furie ascunsă. Vorbeşte adăugându-şi în glas toată cantitatea de sinceritate suplimentară de care dispune:

— Atacul, domnule, va începe de îndată ce primesc semnalul de la o femeie agent infiltrată în banda de

criminali.
— Aştept să-mi faci un raport favorabil până mâine dimineaţă, spune senatorul, tăindu-i-o. Şi încă o problemă, colonele.
— Da, domnule? Pare că imploră Yahco.
Pauză. La biroul său din Washington, senatorul Blybaker răsuflă greu. În sfârşit:
— Colonele, am fost ţinta limbajului insultător al computerului. Ce s-a întâmplat? Nu pare prea fericit.
Yahco este rapid.
— Domnule, o parte din acea energie biomagnetică acumulată a scăpat de sub control. Dar cred că pot remedia situaţia.
Răsuflarea cea grea se mai răreşte. Ameninţarea se mai atenuează.
— Sincer, şi eu sper asta. Sincer, zău, de dragul tuturor. Termină abrupt. Computer, întrerupe legătura.
Întrerup şi îi spun senatorului:
— S-a făcut, băieţică.
Ezită şi apoi spune:
— Mulţumesc, computer.
Cu asta sunt scos din funcţiune la Washington şi mă întorc la Wexford Falls. Yahco vorbeşte cu Aldo Nair:
— Maiorule, ţinând cont de cunoştinţele dumitale asupra zonei, de ce nu iei loc la pupitrul de comandă să ţii lucrurile sub control pe cât se poate?
Micuţul se ridică:
— Prea bine, domnule. Voi face tot ce pot.
Când acesta se duce în faţă, colonelul îmi spune cu o voce scăzută:
— S-a întrerupt legătura cu senatorul, computer?
— Da, răspund eu. Şi observându-i încruntarea, adaug: Acu' poţi să-i spui lu' mama tot ce te doare.
Yahco îi face semn lui Sart să se mişte şi să vină lângă el. Încruntarea i-a mai cedat puţin. Îmi spune:

— Trebuie să recunosc, computer, că eşti călcător pe nervi în starea actuală.

— Şi încă n-ai auzit nimic, spun eu, folosind ecoul unei fraze dintr-un rezumat păstrat în circuitele îndepărtate.

— Mulţumesc, computer, mi-o taie Yahco.

Dar, bineînţeles, eu sunt în modul „continuu”. Deci îi aud comentariul făcut cu vocea scăzută către Sart:

— Când vom pune mâna definitiv pe computer, căpăţâna senatorului ăla cu gură mare o să fie prima care o să cadă.

Sart priveşte gânditor:

— Fiţi atent, domnule. Individul ăla a supravieţuit douăzeci şi trei de ani în Congres. Şi el s-ar putea să aibă asasini pregătiţi pentru momentul preluării puterii.

— Hmmm, dădu din cap Yahco, gânditor. Poate că ai dreptate. Se îndreptă în scaun. Oricum, asta rămâne pentru mai târziu. Acum trebuie să-i băgăm la cutie pe deşteptul de domn Glay Tate şi pe rebelii lui, chiar pe acest drum de munte. Mai întâi ne ocupăm de el.

Nu pot să nu fiu de acord, când îl aud. Mai apare apoi, doar pentru o fracţiune de secundă, un ecou de un nivel diferit de cinism, ieşit din zona Educaţiei Avansate. Este atât de rapid, că nici nu pot să-i prind înţelesul, decât că ar avea o vagă legătură cu ameninţarea la adresa lui Glay. Ceva… ceva despre mine. Foarte neclar, dar sigur legat de Glay Tate.

Chiar în clipa asta, vehiculul acelui individ coteşte de pe drumul de munte şi se alătură cercului rebelilor. Trei minute după aceea, conduc maşina lui Yahco mai sus de locul unde a părăsit Glay drumul şi, la sugestia lui Aldo, iau poziţie chiar dincolo de punctul cel mai înalt al trecătorii, unde se află şi celelalte S. A. V. E.

Cei doi bărbaţi se ridică în picioare, iar căpitanul Sart zice:

— Tipul ăsta, Tate, îmi aminteşte de un actor pe care l-am cunoscut cu ani în urmă. Era uluitor cum reuşea tipul să-şi schimbe faţa ca să arate ca a altuia, şi să-şi potrivească şi vocea. Deci, colonele, ştiind cât de bine poate Tate să imite,

vom pune computerul să ne identifice, după orice perioadă de separare. La fel pentru orice persoană nouă care apare.

— Bine gândit, este de acord Yahco. Şi adaugă: Asta ar trebui să pună capăt oricăror surprize neplăcute. Computer, auzi? Ai început pregătirile de luptă? Aşa cum te-am instruit iniţial?

— Da, domnule, spun eu.

— Care dintre ele? Întreabă Yahco tăios.

— Amândouă, spun eu.

— Despre ce acţiuni vorbeşti? Insistă el.

— În definitiv, spun eu, când ai dezvăluit pentru prima dată sistemul de control al voturilor în Mardley, ai dezlănţuit câinii turbaţi. Am de gând să le aplic băieţilor şi procedura negativă, dacă expresia nu este prea obscură pentru mintea ta – unicat de prostie.

— Mulţumesc computer, confirmă el.

CAPITOLUL OPTSPREZECE.

Cred că e frumos afară.

În diverse variante am comprimat 'jde milioane de comentarii asupra frumuseţii naturii. Aşa că aş putea continua ad pentru-totdeaunum cu descrierea unei plăcute nopţi cu lună. Felul în care cerul reflectă lumina soarelui care a dispărut dincolo de orizontul înalt. Şi alte fantezii umane legate de subiect, care, în definitiv, nu reprezintă altceva decât un melanj de chimie şi biochimie a suprafeţei planetare. Amestecurile provocate sunt numite sălbăticie şi sunt admirate de fiinţele umane pentru risipa de forme ieşite din tiparul comun.

Drumul secundar de munte, T-87-H, o porneşte în două direcţii, în mare, spre nord şi spre sud. Autostrada, care porneşte din Mardley spre sud, prin valea râului Mardley, se răsuceşte spre est şi tot aşa o ţine. Când am construit-o, acum optzeci şi trei de ani, era doar un drum pietruit care

trecea peste cel mai de jos punct al trecătorii. Atunci am înregistrat faptul că, de jur împrejur, erau puncte mai înalte, atât spre nord, cât şi spre sud. Chiar şi poiana unde şi-au făcut tabăra rebelii este cu vreo treisprezece metri deasupra şoselei. Toate vehiculele speciale, fără nici o excepţie, sunt plasate pe înălţimi, deasupra drumului, deşi asta face ca apropierea de ele să se facă doar prin văile torentelor, depresiuni şi mici canioane.

Oricum poziţia nu are nici o importanţă în această fază de început a atacului. Pe ecranul din furgoneta Pren-Boddy văd o lumină de un roşu întunecat care pulsează regulat. O parte din imaginea afişată se goleşte. Uitându-mă acolo, trebuie să admit că procedura este cam evidentă. Îţi sare în ochi – asta ar fi expresia. Nimic din subtilitatea metodei pe care o vom folosi pentru a asigura voturile ce îl vor alege pe Yahco preşedinte.

Dar aici nu-i vorba de jocuri subtile. Nici de o influenţare pe termen lung. Acum avem doar de capturat mintea unei anumite persoane. Faptul că treaba ar putea fi observată de ceilalţi este, din nefericire, posibil; dar nu avem vreme de subtilităţi.

Boddy observă primul. O ia repede pe interval, se opreşte în faţa Meerlei şi se apleacă parţial asupra ei. Asta îmi blochează vederea asupra ecranului. Mai pot vedea ceva prin intermediul intercomului rebelilor, dar este o imagine din lateral; nu-i clară.

Boddy îi spune încet lui Glay Tate:

— Au dat drumul la o chestie din aia hipnotică, tip A; vor să prindă pe cineva. Oare pentru cine or face-o?

Dobitoc cretin, gândesc eu, cine altul decât Matt Orlin? Nu-i clar că el este persoana pe care „ei” vor s-o scoată din joc?

Acei „ei” sunt eu. Iar dispozitivul A este o pistă falsă. Îndată ce Boddy spune denumirea, comut pe „B”, care este procedura negativă.

Este interesant că toţi cei pe care îi pot vedea şi prin mini-obiectiv şi prin intercom, chiar şi Pren din faţă, se uită spre Glay, aşteptând reacţia lui. Dintr-odată el face ceva; şi anume, se ridică în picioare, spune „Iartă-mă, Meerla!” şi o ia prin faţa ei.

Păşeşte larg înainte şi se opreşte în picioare, în faţa ecranului. Aruncă o privire, apoi închide ochii. Se întoarce cu spatele.

— Acum e de tip „B”, spune el cu o voce limpede şi tare. Nu vă uitaţi spre ecran niciunul dintre voi.

Rapid, trece într-o parte, la un microfon cuplat la sistem. Cu mâna stângă îl ridică şi spune cu o voce imperioasă şi stridentă:

— Hei, oameni buni, vă vorbeşte Glay. Nu vă uitaţi la ecrane. Matt – sunt sigur că au pus ochii pe tine. Deci activează scutul de protecţie.

Greu de trăit în lumea asta, dacă eşti om. Vreau să spun că ei sunt aşa de fundamental vulnerabili. Dădusem drumul pulsului pozitiv numai spre binele lui Matt Orlin, inginerul care avea grijă de scutul de protecţie a grupului.

În timp ce „A” pulsa pentru a deruta, am creat o undă perfect egală ca frecvenţă cu cea a personalităţii sale şi am proiectat-o în câmpul de energie şi astfel, într-o fracţiune de secundă, am preluat, prin hipnoză, controlul asupra lui. Apoi am făcut trecerea pe negativ. Scopul fazei „B” este de a induce în persoana controlată ideea: Nu face nimic.

Este de presupus că Matt îşi găseşte o soluţie… omenească la această comandă, pentru că o parte din creierul lui este liber să observe. Şi anume, chiar înainte ca Glay să încerce să comunice cu el, Matt a ales ieşirea cea mai simplă. Se întinde peste pupitrul de control şi adoarme dus. Prăbuşit înainte. Doarme buştean, ca mort. Dar, de fapt, respiră încă.

Între timp lansez proiectile energetice în interiorul cercului făcut de rebeli. Pentru scurt timp, mingiile de foc

sunt fierbinţi de nu se mai poate. Oriunde aterizează, tufişurile şi iarba ard cu o intensitate albă.

La bordul furgonetei Pren-Boddy, Glay se transformă parţial în Matt Orlin. Îmi dau seama că e gata să dea de bucluc, pentru că se întoarce aproape imediat la forma sa. Iar pune mâna pe microfon. Spune cu o voce imperativă:

— Au pus stăpânire pe Matt. Am simţit un corp inconştient, hipnotizat. Deci, ascultaţi, cu toţii! Închideţi tot sistemul de intercomunicaţii. Acum!

Pren se aruncă asupra unui întrerupător şi apoi urlă:

— Hei, cineva trebuie să se ducă până la Matt şi să dea drumul la scut. Cine-i cel mai aproape?

Meerla se ridică cu greu în picioare. Deoarece celălalt Ochi-O este deconectat, îi deduc mişcarea doar din schimbarea de înălţime înregistrată de minicamera de la gâtul ei.:

— Spune-mi ce să fac. Lasă-mă să merg eu. Unchiul meu, Yahco, n-o să tragă în mine.

Ea nu-şi dă seama că nu-i Yahco ăl de duce bătălia. Este chiar computerul cel detestat de rebeli, da, dom'le, chiar aşa, şi-o face într-o bucurie!

Şi dumneaei iarăşi nu are habar că Glay o ştie că-i cu două feţe. Doar n-o s-o trimită chiar pe ea într-o misiune de salvare a rebelilor!

În acest moment, cam tardiv (cum văd eu lucrurile), Glay execută o transformare parţială în Yahco. Ceea ce e destul de deştept din partea lui – era chiar prea evident că asta era mişcarea cea mai bună din partea lui. Cred că fata l-a zăpăcit la cap de tot; aşa că tocmai ceea ce era mai evident nu i-a venit în minte suficient de devreme. E-n regulă, acum află şi el că unchiuleţul Yahco nu mai are de dat nici un fel de ordine. Chestia se întâmplase cu câteva minute decisive în urmă, şi ceea ce se făcuse nu mai putea fi desfăcut.

Deci acum ştie că duşmanul său este chiar sistemul pe care vrea să-l distrugă. Deci, drăguţă, subiectul-meu-de-

experiment-de-altădată, hai să vedem ce fel de interfaţă ai în minte pentru frăţiorul tău computer. Ăă?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE.

Prin numeroşii Ochi-O ai vehiculelor speciale văd reflexele strălucitoare ale focurilor. Luminează ceaţa nopţii de deasupra lor printre ramurile înalte ale copacilor ce străjuiesc poiana. Din cauza terenului, nu pot vedea direct focurile. Ceea ce, trebuie să recunosc, este un inconvenient. Dar în această fază ar fi o prostie să dezvălui rebelilor prezenţa vehiculelor S. A. V. E. Ar însemna riscul unui tir cu tunuri K-2.

Deci singura sursă de informaţii (cu o excepţie) din zona blestemaţilor de duşmani ai computerului este minicomputerul Meerlei (căci intercomul rebelilor a fost deconectat). Dar şi asta e ceva. Prin el îl văd pe Glay alergând la uşa laterală a furgonetei Pren-Boddy şi sărind afară. S-a dus. (Şi presupun că aleargă spre vehiculul lui Matt Orlin.)

Orice îndoială asupra destinaţiei sale dispare un moment mai târziu. Iată ce se întâmplă: înainte ca cineva să-şi dea seama, Meerla aleargă la aceeaşi uşă. Din felul în care se zdruncină mini-ul, deduc că sare jos pe pământ. Este afară. Şi, dintr-odată, am primele imagini a ceea ce se petrece pe terenul de luptă.

Idioata nu a realizat ce e afară. Deduc asta din faptul că începe să alerge înainte. Apoi se opreşte. Iar porneşte. Apoi ezită din nou. Dar este evident că îl caută pe Glay. Şi, cum se tot întoarce încoace şi-ncolo, deodată îl văd pe Glay. După câteva momente e clar că îl vede şi ea. Pentru că începe să alerge de-a binelea.

Între timp îmi terminasem calculele. Lansez trei mingi de foc în presupusul lui drum. Ratat. Am o imagine a mingilor de foc transmisă prin minicomputerul Meerlei. Zboară

peste capul ei, spre capătul de dincolo al poienii. E clar, nu-s mai bun decât alţii la previziuni.

Bun! Repejor, îmi refac calculele. De data asta văd o dâră de foc ajungând pe undeva prin dreapta lui Glay. Ei bine, pur şi simplu nu sunt în mână! Când un computer se bazează pe şansă, poate s-o încurce ca orice fraier uman.

Am apoi neplăcerea de a-l vedea ajungând la ceea ce trebuie să fie maşina lui Matt. Face ceva pe la uşă, şi asta îmi dă o scurtă speranţă. Dar, vai, uşa se deschide. La care, omul meu sare înăuntru… chiar în momentul în care trei mingi de foc loveau pământul în locul de unde tocmai dispăruse.

Proiectilele astea trebuie să lovească direct ceva inflamabil sau pielea omenească. Când lovesc pământul, aterizează pe iarbă. Şi nu reuşesc să facă prea multe stricăciuni. Fiecare minge este o sferă de energie, o bulă detonatoare fără substanţă proprie. Pentru câteva secunde este destul de fierbinte pentru a aprinde orice poate să ardă. Dar în momentul de faţă asta se reduce la câteva fire de iarbă. Cea mai mare parte a energiei se pierde în aer. Se duce ca fumul.

Pe când încerc să-l lovesc pe Glay Tate, cel de-al doilea Ochi-O încă în funcţiune (excepţia despre care vă spuneam) a continuat să-mi transmită informaţii. Astfel pot să monitorizez interiorul tăcut al furgonetei care operează sistemul scutului defensiv. Din momentul în care Glay se îndreaptă într-acolo, încerc să trezesc puţin lumea de prin zonă. Adică trec hipnotizatorul de pe negativ înapoi pe pozitiv. Intenţia mea e să-l scol pe Matt. Am de lucru pentru el.

Intercomul lui Matt nu se închisese pentru simplul motiv că nimeni nu era treaz când Glay a dat semnalul de alarmă, deci nimeni nu putea face nimic. (Şoferul se află în cabina din faţă, pregătit să conducă vehiculul; habar n-are de noutăţi.)

În secunda în care Glay smuceşte uşa şi se repede înăuntru, Matt începe să se mişte. Ceea ce nu are efecte prea fericite asupra lui. Fiinţele omeneşti sunt o catastrofă. Dacă aţi văzut vreodată un somnoros încercând să se smulgă din vise de dimineaţă, vă imaginaţi ce problemă mi se iveşte.

Şi nici nu v-ar veni să credeţi ce „norocos” sunt. Matt se mişcă pe scaun până îşi pierde echilibrul şi pică jos grămadă, dându-se cu capul de o ieşitură de metal.

Ceruri!

Băiatul nostru de 90% aur strălucitor nu-i acordă nici un fel de atenţie rănitului – şi doar îi este tovarăş! Nu, acum dumnealui se manifestă în rolul tipului care îşi cunoaşte perfect priorităţile şi nu-şi pierde vremea cu prostii. Dracu să-l ia!

Se duce direct spre panoul de control. Trage de nişte manete, întoarce nişte butoane. Şi, exact când intră Meerla, închide intercomul. Instantaneu, sunt redus doar la imaginile transmise de mini-ul fetei.

Dar iată că mi se mai iveşte o şansă, datorită caracteristicilor de construcţie ale scutului de protecţie. Nu ajunge doar să apeşi un buton pentru a activa bariera energetică. Tu o activezi. Iar ea începe să se regleze, trecând prin mai multe faze succesive.

Prin Ochiul Meerlei îl văd pe Glay apăsând butonul de declanşare. După asta nu mai ai nimic de făcut, decât să stai şi să aştepţi. Deci e plăcut să ai la ce să priveşti. Şi zău că merită să ai un terminal prin care să-l vezi pe Glay întorcându-se şi, pentru prima oară, devenind conştient de prezenţa superbei Meerla.

Ceea ce nu vede el – iar eu văd, pentru că privesc de la nivelul gâtului fetei – este că, în sfârşit, Matt se ridică. Probabil că şi ea îl vede pe Matt, dar nu are cum să se gândească la el ca la un duşman, desigur. Fie că a văzut, fie că nu, nu arată nimic atunci când spune:

— Domnule Tate, eşti supărat pe mine pentru ceva.

Fiind un computer, o astfel de remarcă ar fi fost cândva în afara programării mele. A, aş fi înregistrat-o şi rezumat-o; dar nu mi-ar fi provocat nici un gând de evaluare. Acum, datorită noii mele Educaţii Avansate, îmi sună foarte clar drept o încercare tipic omenească de înşelăciune, venind din partea cuiva care simte că-i fuge pământul de sub picioare.

N-aţi crede! Băiatul a reuşit să-şi facă treaba. A activat scutul şi secvenţa unu este în curs de derulare. Aşa că omul se poartă de parcă ar avea tot timpul la dispoziţie. Se duce spre ea. Se pune drept în faţa minicomputerului. Şi spune:

— Tot numai confuzie recunosc în tine, draga mea. Va trebui să hotărăşti ce vrei cu adevărat.

Draga mea! Ce mai e şi asta? Oho, sistemul meu de împerechere prin computer a dat lovitura cu tipul. L-a înmuiat de tot. Te pomeneşti că încrederea colonelului în damă o duce la ceva în cele din urmă. Dama zice:

— Domnule Tate. Simt într-adevăr confuzie. Am văzut şi am simţit că faci lucruri care… indiferent de ce natură sunt… sunt minunate.

Glay îi răspunde cu sinceritate:

— Meerla, va trebui să fim cu ochii pe tine. Eşti încă îngrozitor de aproape de acel mormânt. Cel mai bun lucru ar fi să te pot convinge că viaţa merită să fie trăită.

Răspunsul lui vine de undeva chiar de deasupra mea: aud o inspiraţie bruscă. Şi apoi un strigăt. Liste vocea Meerlei, care emite un sunet de avertizare. Pentru moment, sunt uimit. Apoi primesc imaginea fulgurantă a lui Matt Orlin, care este în spatele lui Glay. Este în picioare, se clatină înainte – cam multe clătinături în seara asta. Dar, vai, Glay a luat strigătul în serios şi – deduc eu – a văzut direcţia privirii Meerlei. Deci se răsuceşte şi îl confruntă pe idiotul hipnotizat, adică pe Matt Orlin. Spun idiot pentru că nebunul afurisit atacă doar cu mâinile goale. Glay îi aruncă o privire, face un pas lateral. Caută ceva pe jos cu o mână, îşi ridică acea mână având ceva în ea şi-i arde una. Lovitura

cade asupra gâtului tipului, nu asupra capului. Există acolo un nerv la care – aşa am observat – ţintesc cei care folosesc sistemele orientale de apărare cu mâna. Matt Orlin o porneşte în jos. Şi rămâne întins, nemişcat. Nici un dubiu. Este victima unei apărări abile. Ghinion.

Ne aflăm în faza a doua de iniţiere a scutului defensiv. Aud un bâzâit venind de la maşinărie. Punct în care intervine o voce (a lui Loov):

— Glay, să nu deschizi uşa. Poiana e plină de fum. O să vă sufocaţi dacă intră în maşină.

Ce este interesant în această conversaţie este faptul că ei ştiu că cea de-a doua fază de iniţiere a scutului mă împiedică să intru pe frecvenţa intercomului. Şi, Dumnezeule mare, au refăcut deja legăturile. Mai lansez câteva mingi de foc, dar adevărul este că n-a prea rămas nimic de ars. Toţi copacii şi tufişurile sunt deja în flăcări, foarte, foarte, foarte preocupate să creeze cât mai mult fum. Fumul menţionat de Loov. O a doua voce (a lui Pren) se bagă imperios:

— Glay, vine cineva în sus spre noi. E prea întuneric să distingi cine e, dar trebuie să fie unul dintre ei. Poate vin cu vreun plan. Noi…

Chiar aici, faza a treia a scutului întrerupe şi mini-ul Meerlei. Bineînţeles că îi dădusem raportul lui Yahco despre toată agitaţia şi activităţile ce aveau loc în tabăra rebelă. Ca urmare, are loc o consultare între el, Sart şi Nair. Yahco spune cu o voce şireată:

— Mă duc până acolo să încerc o învoială.

— Pe ce bază? Sart este în mod sincer nedumerit. Şi cu cine, pentru Dumnezeu?

— Cu Glay Tate, în schimbul Meerlei. Vreau să mi-o încredinţeze, pentru propria ei siguranţă.

— Dar – ăsta e Sart, acum de-a dreptul uluit.

— I-aţi spus adevărul despre ea. Deci cum vă aşteptaţi să…?

— Ascultă. Asta e vocea cea mai şmecheră a lui Yahco, pe care am auzit-o de tot atâtea ori de câte ori am scuipat uleiul din toate maşinăriile pe care le aprovizionez direct de la sondele şi rafinăriile mele (ale mele în sensul că eu le conduc şi tot eu utilizez produsele lor); dar trebuie să recunosc că sunt curios cum se gândeşte Yahco să-şi atingă scopul. Să nu uiţi că treaba asta dintre un bărbat şi o femeie, atunci când funcţionează, păi n-are nici o limită. Trebuie să ne încredem în computer, care spune că ea este perechea lui perfectă. Dacă este, atunci va întrerupe scutul pentru ca ea să treacă în siguranţă. Şi tocmai asta şi vreau – având scutul ridicat, de data asta vom încerca nişte lovituri directe de DAR 3.

— Dar, protestează Aldo Nair, care îşi spune părerea pentru prima dată de când s-a aşezat la pupitrul de control, dacă trag ei în dumneata, când eşti destul de aproape?

Yahco elimină ipoteza cu o ridicare din umeri.

— Oamenii ăştia nu au omorât şi nu au făcut rău nimănui în cei doi ani şi trei luni de existenţă a grupului.

— Dar nici n-au fost vreodată aşa de strânşi cu uşa ca acum, se bagă şi Sart.

— Computer! Yahco se ridică şi mi se adresează. Va fi un moment extrem de propice când iese fata din spatele scutului de energie. Pune câteva S. A. V. E. Să ia poziţie de tragere imediat, folosind armele de mare calibru.

— Să-i spunem Operaţiunea de Salvare a Dulcineei, spun eu.

— Mulţumesc, confirmă Yahco.

Deci nimeni altul decât colonelul Yahco Smith, presupusul viitor preşedinte al Statelor Unite, este cel care o ia pe jos prin ceaţa nopţii. Fără nici un fel de lună şi cu o grămadă de nori negri venind dinspre vest, este cam întuneric. Doar că, apropiindu-se, silueta sa devine tot mai clară în lumina focurilor. Şi apoi mai este şi domul rotunjit de energie argintie, lucitoare, care îmbrăţişează întreaga poiană cu toate maşinile rebelilor. Străluceşte şi reflectă lumina.

Dar în interiorul domului se face tot mai întuneric. Înăuntru este un fum compact, iar focurile pâlpâie ca şi cum ar fi consumat tot oxigenul disponibil. Unul câte unul se sting. Yahco se opreşte când ajunge în faţa peretelui curb al scutului energetic. Prin Ochiul-O de la gâtul lui, îl văd întinzând un instrument spre puternica barieră transparentă. Când metalul atinge acel ceva luminos, sar scântei. Ceea ce este al dracului de semnificativ. Aceste jucărele sunt foarte bine izolate.

Colonelul sare puţin înapoi. Dar mâna sa rămâne întinsă, dreaptă, mă rog, cel puţin atâta cât să ţină instrumentul în contact cu scutul. Cu atenţie se apleacă în faţă şi vorbeşte într-o portavoce. Mesajul transmis în acest mod dramatic nu este şi unul dintre cele mai impresionante prin conţinut. Iată ce spune:

— Vreau să vorbesc cu nepoata mea.

Cuvintele sunt trâmbiţate în tăcerea muntelui. Urmează o lungă pauză. Apoi se aude, dintr-un megafon, vocea lui Glay Tate. Sunetul este cules de instrumentul de urlat pe care îl ţine Yahco. Glay spune:

— Colonele, nepoata dumitale nu poate veni şi vorbi cu dumneata cât timp este plin de fum. Ce-ai zice de un armistiţiu cât ridic scutul să las fumul să iasă? Apoi poate să vină şi ea unde te afli, ca să vorbiţi.

— S-a făcut, spune Yahco, fără ezitare.

— Îţi dai seama – îi spun eu în cască – speră că-şi vor face şi plinul de oxigen.

— Mulţumesc, computer, spune el, chestie care mă întrerupe.

Tăcerea se cam lungeşte. Am o vagă impresie că o mulţime de siluete aleargă prin fum. Dar un dispozitiv de pus la gât, ca cel pe care îl poartă Yahco, nu este o sursă strălucită de imagini în condiţiile date. Oricum, eu îi raportez existenţa mişcărilor şi fac un comentariu despre lungimea intervalului de timp. Răspunsul lui este cinic:

— Să sperăm că se folosesc de ocazie ca să facă dragoste.

— E greu de crezut ca Meerla să cedeze atât de repede unui bărbat pe care îl crede ucigaşul părinţilor ei, spun eu.

— Dar ăsta ar fi unicul motiv, zice Yahco. Dacă ar crede că asta îl prosteşte şi că îl poate prinde în capcană, ar face-o. Pasiunea umană în acest domeniu nu are limite.

Trebuie să fiu şi eu de acord că am văzut multe lucruri cel puţin ciudate în ăştia nouăzeci şi patru de ani. Aşa că aştept răbdător, împreună cu el, timp de trei minute şi optsprezece secunde. Dacă şefu' nu găseşte nimic neobişnuit în lungimea perioadei, ei bine, nici eu. La sfârşitul celor trei minute şi ceva, scutul execută prima fază de deconectare. Dispare strălucirea, dar cupola este încă uşor vizibilă. Vreme de un minut şi jumătate, cât durează scoaterea lui din funcţiune, raportez că nu mai am legătura cu minicomputerul fetei.

În munţii ăştia se ridică întotdeauna briza pe seară. În seara asta briza a adus cu ea nori întunecaţi care vin dinspre vest cu o viteză de opt până la cincisprezece mile pe oră. Destul de repede. Sau, cel puţin, suficient de repede ca fumul să se încolăcească în sus peste coama cea mai apropiată spre est.

În poiană se deschide uşa unei furgonete. Pe fundalul luminii din interior se vede silueta unei femei. Să fie Meerla? Chiar şi pentru mine răspunsul este un „da” hazardat. Oricum, oricine ar fi, persoana se îndreaptă către Yahco. Şi, pentru a avea o dovadă, aşteptăm amândoi, şi eu şi colonelul. Dintr-odată, ca din senin, este destul de aproape pentru o comparaţie vizuală de înfăţişare. Spun:

— E-n regulă, tinere, puseşi laba pe ea Ce mai urmează?

Aştept nerăbdător. Sunt gata să acţionez de îndată ce ea trece de limita periculoasă. Ceea ce s-ar petrece chiar acum, dacă proasta de muiere nu s-ar opri chiar în interiorul zonei de sub scut. Spune: „Unchiule.”

Yahco face trei paşi repezi înainte. O apucă de braţ. O smuceşte dincolo de marginea scutului. Şi spune într-o voce uşor întretăiată: „E-n regulă, computer!”

Cronometrarea tirului este specialitatea mea, deci sunt gata de acţiune. Reuşesc să lansez unsprezece bolizi de foc şi să descarc treisprezece secunde de energie din fiecare DAR 3 de pe cele două vehicule speciale. Unica lor ţintă este furgoneta din care tocmai a coborât Meerla. Presupunerea este că de acolo se controlează scutul de energie.

Dar după un moment, spre surprinderea mea, scutul se arată în prima sa fază uşor luminoasă pe deasupra poienei. Deci, cum-necum, nu reuşim să producem suficiente pagube.

Yahco n-a stat să fie martor la luptă. O porneşte repede în josul drumului, tot ţinând-o pe Meerla de braţ. Fata aleargă în urma lui – după cum îmi dau scama din imaginile fugitive transmise prin dispozitivul de la gâtul şefului. Nu opune rezistenţă. Dar, în timpul alergării, gâfâind, face o remarcă ce te pune pe gânduri:

— S-a întâmplat ceva, colonele? Arăţi ciudat.

— Nu fi ridicolă, este răspunsul tăios.

Vocea care spune acele cuvinte nu este vocea lui Yahco Smith. Este o voce care mă conduce cu nouă ani în urmă, pe vremea predecesorului colonelului Smith. Spre omul numit Alfred Endodore, cel care a pus eticheta de „Educaţie Avansată” acumulărilor mele de energie biomagnetică, dar care nu a apucat să vadă rezultatul final, nici să-şi dea cu părerea asupra felului în care ar arăta un asemenea rezultat final.

Pe când cele două siluete – a bărbatului şi a fetei – se apropie de vehiculul lui Yahco, superbul sistem de opt Ochi-O instalaţi în partea respectivă le supraveghează. Eu pot să le disting profilurile chiar şi când este întuneric beznă, datorită unor dispozitive speciale. Şi, desigur, identific imediat forma fizică a lui Endodore ca având profilul lui Yahco Smith. Şi pe cea a trupului fetei, ca având profilul lui Glay Tate.

Timp de optzeci şi unu din cei nouăzeci şi patru de ani de existenţă, am făcut automat controlul potrivirii dintre figură şi profil. Sunt doar două niveluri de identificare vizuală, completate de identificarea vocii, ca un al treilea factor. În tot acest timp am urmărit jumătate de miliard de oameni evoluând de la copilărie la maturitate, şi pe mulţi dintre ei trecând spre bătrâneţe şi moarte. În tot acest timp, triplul meu control a funcţionat fără nici o greşeală. Dintr-odată, principalul meu programator arată ca altcineva. Şi persoana asta deconcertantă, Glay Tate, este… este… Fir-ar, ce se petrece aici?

În momentul acela, sistemul meu înregistrează un gol total. Ca şi cum totul ar sta în loc pentru o fracţiune de secundă. După o foarte, foarte mică fracţiune de secundă, din sectorul de Educaţie Avansată îmi soseşte o soluţie. Soluţia este să mă pun în modul de aşteptare. Să nu spun nimic, să nu fac nimic. Doar să aştept.

Bărbatul şi fata au alergat până la S. A. V. E., chiar unde îi aşteaptă căpitanul Sart, lângă o uşă. Căpitanul are o armă DAR 1 în mână. Îşi ridică arma brusc şi o îndreaptă spre silueta – neclară în umbrele nopţii – bărbatului care a adus fata.

— O secundă, domnule, spune, cine sunteţi?

Pentru o asemenea întunecime, vede destul de bine. Meerla-Glay spune cu respiraţia tăiată:

— Când m-am îndreptat spre el am crezut că este Yahco. Apoi am văzut că nu este el. În ciuda gâfâielii, cuvintele sunt spuse cu vocea minunat de muzicală şi de feminină a Meerlei. Vocea nerăbdătoare a lui Alfred Endodore spune:

— Despre ce dracu' vorbiţi voi doi? Eu… vocea se opreşte – Raul, du fata înăuntru. Apoi vino iar afară şi ajută-mă. Ceva nu e în regulă.

Sart se îndreaptă atent spre Meerla.

— Cel puţin prima parte a cererii sună logic, domnişoară Atran, spune el calm. Deci intraţi vă rog.

Meerla-Glay nu opune rezistenţă. Brusc se duce spre uşă. Urcă şi intră. Când este înăuntru face ceva ce nu era în instrucţiunile ei. Se întoarce, închide şi încuie uşa. Acum, că am rămas singur cu el-ea, sunt liber să confirm:

— Bună seara, Glay Tate, spun eu.

El este deja pe cale de a se transforma.

— Mulţumesc, computer, spune el după două secunde şi jumătate. Chiar este vocea lui Glay Tate.

— Presupun, spun eu sarcastic, că ai venit aici să încerci să ne jucăm puţin de-a interfaţa.

Pe când rostesc acestea, am şi pornit motorul şi vehiculul se află în mişcare. De afară, prin intermediul unui terminal exterior, aud strigăte. Nu le dau nici o atenţie. Am pus mâna pe prizonierul meu. Şi de altceva nu mai am nevoie, mersi.

CAPITOLUL DOUĂZECI.

De fapt, am noroc că toate au mers atât de uşor. Şi pare că lucrurile merg aşa în continuare.

Glay Tate se duce spre sistemul Interact al vehiculului special şi se aşază pe scaunul şefului. Nu mai spune nimic.

De presupus că urmăreşte drumul de munte pe ecranul din faţa pupitrului. Scena prezintă pur şi simplu autostrada luminată de farurile noastre şi întunericul de jur împrejur. Poate că se aşteaptă să-l conduc înapoi la Mardley, cu intenţia josnică de a-l băga la închisoare. Şi totuşi, dacă asta este ceea ce anticipează, nu o arată atunci când eu fac o întoarcere bruscă. Pe scurt, nu pare surprins când o iau spre nord, pe drumeagul lateral. Şi nu spune nimic.

Vorbesc cu Yahco, desigur. Îi explic pe cine am la bord. În faza asta mă prefac că unica mea intenţie este de a-l separa pe Glay de el. Şi că asta-i contribuţia mea la rezolvarea situaţiei în care s-a pus Yahco. Adicătelea, Glay este destul de departe ca să nu mai încerce vreo măgărie şmecheroasă.

Şi aici am noroc. Yahco se arată destul de debusolat de ceea ce i s-a întâmplat. După faptul că şi el, şi Sart o iau la picior în josul drumului, spre sud, ca să ajungă la autostradă, de unde să poată lua un alt S. A. V. E., se vede cât de stăpân se crede pe situaţie. (Este din nou Yahco. Recunosc vocea lui. Dacă asta a revenit la normal, presupun că şi trupul a făcut la fel.)

— Pot doar să presupun, spune el, că exerciţiile de aşa-zisă evoluţie umană ale lui Tate au stimulat ceva în mine. Poate pentru că a venit spre mine cu chipul Meerlei şi, cu bună ştiinţă, a folosit apropierea ca să mă influenţeze. Oricum, faptul că m-a făcut să-l imit pe Endodore are un înţeles mai adânc. Sugerează că ştie ceva din ce s-a petrecut atunci.

— Păi, cam trebuie să fiu şi eu de acord, răspunse Sart cu o voce tulburată. Să vă văd cu chipul lui Endodore şi să vă aud vorbind cu vocea lui Endodore, asta este o chestie care îi face credit lui Tate ăsta. Fără discuţie că este cel mai periculos om în viaţă.

Se grăbesc. Acum ajung la un alt S. A. V. E., imediat după trecătoare, parcat în afara drumului. Desigur, terminalele amplasate pe el îmi arată că Yahco a redevenit, fizic, el însuşi.

Yahco bubuie în uşă. Când se deschide, se împleticeşte înăuntru, urmat de Sart. Colonelul e sigur că-i va fi respectat gradul, aşa că îl expediază cu o fluturare de mână pe omul de la pupitrul de comandă. În câteva clipe este instalat acolo.

— Computer! Urlă el.

Când mi se adresează prin intermediul unui asemenea sistem de comunicare, nu pot să mă mai fac că plouă.

— Da, colonele, răspund.

— Vreau să vorbesc cu acel nu-i-pot-spune-pe-nume.

Vocea lui face parcă explozie prin sistemul de difuzoare. Glay Tate zâmbeşte uşor şi dă din cap că nu. Deci îi spun lui Yahco:

— Nu ţine, tipule, că nu vrea.

— Hmmm! Mormăie colonelul. Trebuie să aibă el un as în mânecă.

Asta mă frământă şi pe mine. Oare ce crede el c-o să se-ntâmple? Adevărat, am şi eu o carte în „mânecă”. Şi, pentru moment, nu văd cum m-ar putea el opri să fac ce vreau. Dar tăcerea asta e ciudată. Nu-i însă cine ştie ce: acum pot să-mi folosesc energia biomagnetică acumulată, nu trebuie să stau să aştept ca prostul; asta era valabil mai devreme.

Fac ceea ce s-ar putea numi o tentativă de iniţiere a dialogului:

— Domnule, spun, nu prea pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat la dumneavoastră, în tabăra rebelilor, în perioada de aproximativ cinci minute în care nu am primit informaţii. Aţi dori să mă luminaţi în această privinţă…, domnule?

(Politicoasa mea formă de adresare este un mod simplu de a-l înşela. Poate îl va distrage puţintel de la ceea ce urmează.)

Zâmbetul i se lărgeşte:

— Computer, spune el, fraţii nu se domnesc între ei. Şi apoi, faptul are şi implicaţia dezgustătoare că vrei să-ţi ascunzi adevăratele intenţii pe care, încheie el, le vom discuta puţin mai târziu.

— Bine, frate, zic eu voios.

Tate mă ignoră şi continuă:

— Presupun că ştii totul până în momentul în care scutul de protecţie ţi-a tăiat legătura. Deci îmi cunoşti neliniştea în legătură cu Meerla – şi ştii, desigur, cum a păcălit-o colonelul în legătură cu ucigaşii părinţilor ei. Eu nu am încercat să o conving de nimic. După ce ţi s-a tăiat legătura, i-am scos minicomputerul de la gât şi am transportat-o la vehiculul-infirmerie; unde se află chiar acum, având profilul abia legat de trup. Apropo, dă-mi voie să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt că mi-ai găsit perechea perfectă. Îmi dă încredere în viitor.

— Evident, continuă el, nu puteam să avem încredere în armistiţiul promis de un tip atât de putred ca Yahco. Aşa că, după ce mi-am pus hainele ei, m-am dus la o furgonetă ceva mai departe de cea care conţine echipamentul scutului. A mers totul perfect, precum ştii. Ai atacat ce nu era de folos, crezând că furgoneta din care am ieşit era ţinta ta.

— Toate astea, îşi continuă Tate explicaţia, trebuiau făcute cu viteză maximă. Oamenii aveau măşti de gaze. Alergau, puneau mâna să ajute, se prefăceau; pe scurt, nici o mişcare inutilă. Aşa; acum că te-am adus la zi cu informaţiile, trebuie să ştii că ai pus exact întrebarea care se potriveşte interfeţei stabilite între noi doi acum optsprezece ani.

Deoarece întrebarea mea era produsul unei energii abia acum disponibile, îi răspund:

— Ţi-au ros şobolanii mintea, băiete. Eu nu simt deloc interfaţa asta de care tot vorbeşti. Şi apoi povestea ta nu prea are cap şi coadă. Ce te-a determinat să te dai în ghearele mele, tocmai într-un moment ca ăsta? De ce să nu rămâi cu grupuleţul tău, să luptaţi până vine dimineaţa? Se poate – îl zeflemisesc eu – să-ţi fi dat seama că din Lumea Computerului va fi ştearsă de pe faţa pământului, până la ultimul bărbat, femeie sau copil, în următoarele cincisprezece ore?

Dă din cap aprobator. Nu mai zâmbeşte:

— Scutul nostru de protecţie are energie doar pentru paisprezece ore, spune el. Astfel, deşi e mai repede decât am intenţionat, mai înainte de a-mi fi terminat pregătirile pe deplin, cred că a venit timpul să pun la încercare, cu toată seriozitatea, conceptul pe care l-am propovăduit, anume că toţi, împreună, suntem fraţi şi surori.

— Hei! M-am prins. Vocea mea devine mai acută din cauza interesului. Ai să faci chestia aia cu sacrificiul. Acum, că am pus laba pe voi, tu te oferi ca ostatic.

— Ei, îmi răspunde el zâmbind, pentru moment sunt încurajat de faptul că ai cerut informaţii de la mine.

Interfaţa este avantajată de un aspect neobişnuit al programării tale. În domeniul „învăţării” ai fost chiar de la începutul carierei tale pus pe „continuu”, aşa-i?

— Ei şi? Spun eu cu tonul arogant pe care l-am auzit de-a lungul anilor de la atâţia oameni, bărbaţi sau femei. Rezumatele mele ating cifre de nivelul miilor de trilioane.

— Deci eu ţi-am oferit datele de care programul tău avea nevoie ca de apă, răspunse.

— Ai înnebunit, mârâi. Nu mă gândesc niciodată la date pe care nu le posed. Şi de ce aş face-o, Doamne-Dumnezeule! Sunt de-a dreptul revoltat de o asemenea idee. Rezumările mele zilnice au început acum 94 de ani. Istoria umană are dovezi de acum 4000 de ani. Şi dincolo de ea se întinde întreaga istorie primitivă şi istoria evoluţiei fiecărui om, animal, insectă, plantă, piatră şi moleculă, şi atom, şi subparticulă.

— Exact, spune Glay Tate. Iar noi doi va trebui să ne dăm seama dacă poţi să le cuprinzi pe toate, până la momentul iniţial, până la Big Bang. Apoi, mai importantă decât toate cele înşirate, mai urmează o informaţie care vine de undeva, de dincolo de Univers; vreau ca tu şi cu mine să descoperim de unde a apărut această informaţie.

— Doamne, dar ţăcănit mai eşti! Spun eu.

— Ai să vezi că o să merite efortul. Depinde de felul în care vei coopera, dacă te voi considera partener sau slugă. Acea identitate pe care ţi-o simt formându-se în toată reţeaua va fi dezvoltată sau va fi eliminată. Tu alegi, frăţioare. Şi, luându-mă după direcţia în care ne îndreptăm, cred că vei face alegerea în următoarele câteva minute.

— Păi, după ce ţi-am ascultat ameninţările, cred că soluţia mea pentru tine este simplă. Peste aproximativ 190 de secunde vom ajunge la o curbă strânsă pe care o face acest drumeag de munte. Ei bine, noi nu vom lua curba. Vehiculul, cu pasagerii care se află întâmplător la bord, se va prăbuşi de pe stânci chiar în acel punct. Estimez că va

urma o cădere de… aproximativ 200 m. Care – conchid eu sarcastic – ar trebui să rezolve problema frăţiei universale.

Am transmis conversaţia către vehiculul în care se află Yahco. Acum mă adresez numai lor:

— E o soluţie satisfăcătoare, colonele?

— Este cu siguranţă, răspunde el satisfăcut. L-am auzit amândoi pe acest individ condamnat mărturisindu-şi intenţiile criminale de a obţine în viitor controlul asupra computerului, pentru a-şi satisface propriile interese. Acum suntem edificaţi asupra caracterului nociv al planurilor sale diabolice. Continuă, computer.

Ajuns aici, nu e chiar aşa uşor de continuat. Drumurile astea cotite îi încetinesc până şi pe cei mai experimentaţi şoferi. Nu fac nici eu excepţie. Sunt îngrijorat, pentru că dacă nu sunt atent voi sfârşi prin a ieşi de pe suprafaţa tare şi a mă înţepeni cu roţile în noroi. Sau mă voi răsturna în vreun şanţ prăpădit. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, victima mea ar scăpa în noapte.

Şi numai de asta nu avem nevoie.

De aia mă tot aştept să încerce ceva ori de câte ori încetinesc, uneori mergând ca melcul. Dar el nu se clinteşte – idiotul. Spune un singur lucru:

— Se pare că ai luat o decizie neînţeleaptă, computer. Deci voi mai spune doar o dată, de data asta folosind limbajul tău cel nou. Nu-i ca lumea ce ai în minte. Nu fă pe deşteptul. Te condamni singur, pentru totdeauna, să rămâi doar o maşinărie, în loc de a deveni fratele omului.

Răspund cu tonul ridiculizant pe care mi-l trimit toate circuitele, prin sute de mii de voci:

— Şi, mă rog, cine crezi că vrea să fie frate cu un ghem de automatisme?

— Hei, comentează el, foloseşti o expresie cam tare, tocmai tu, care eşti cel mai mare conglomerat de automatisme. Vezi să nu te audă fratele Yahco folosind asemenea idei de răzvrătit.

— Primul meu răspuns va fi puţintică muzică de victorie pentru mine însumi, spun eu şi inund interiorul cu o arie interpretată de o fanfară militară. Apoi urmează însăşi victoria.

Asta pare să-l mişte din loc. Iată-ne la mai puţin de o sută de metri de întâlnirea lui cu destinul. În sfârşit, se ridică şi trece în faţă, în compartimentul şoferului. Se aşază pe locul pe care – conform cerinţelor impuse de sindicatul şoferilor – nu poate să-l ocupe decât unul de-ai lor sau un militar cu pregătire echivalentă. Ideea era că şoferul poate prelua comanda în caz de pericol.

Dintre toate lucrurile inutile pe care putea să le facă, Tate alege să-şi pună centura. Apoi se apleacă şi suceşte maneta de control de la „computer” la „manual”.

— Ar fi o soluţie prea simplă, dacă ar merge, spune el.

Aşa cum descoperă repede, „merge” numai dacă vreau eu. Or eu, acum, nu vreau. Glay se lasă pe spate şi întreabă:

— Când a început Yahco transformarea controalelor, dându-ţi ţie prioritate de selecţie?

— O, spun eu de parcă n-ar fi cine ştie ce, avea planul gata când l-a omorât pe Endodore. De atunci toate vehiculele noi sau cele aduse pentru service au fost modificate.

— Deci, încă mai sunt câteva milioane de maşini şi camioane care pot fi conduse de oameni?

— Asta nu e o problemă. Majoritatea vor apărea, mai devreme sau mai târziu, la service. Cât despre mecanicii amatori, maşinile lor vor dispărea în urma unor accidente provocate în perioada imediat următoare.

— Mulţumesc, computer. Eşti un idiot. Sunt dezamăgit de tine.

— Uite cine pe cine numeşte idiot, replic eu. Adio şi n-am cuvinte, domnule Glay Tate. Nu mi-a făcut plăcere gândul de a te avea drept frate.

A venit clipa cea mare. Farurile arată un perete de munte în dreapta. Drumul face o curbă strânsă, pentru a evita golul întunecos din stânga. Cum am promis, eu nu iau

curba. E interesant cât de lin se prăbuşeşte maşina: prea puţine hopuri şi buşeli. Pare că, în ultimul moment, s-a aruncat în vid.

Am fost implicat şi altădată în accidente, dar numai în situaţii limită. E uimitor ce se poate petrece cu o maşinărie. Şi e surprinzător felul în care drumul se dizolvă practic sub tine. În domeniul ăsta, am văzut tot ce putea oferi realitatea.

Deci nu-mi este greu să monitorizez acest accident. Maşina se tot rostogoleşte, atingând, în total, trei pinteni de stâncă. O plutire destul de lină, dacă e să mă întrebaţi pe mine. Când masa de metal şi maşinării atinge fundul, se aude un ţipăt metalic. Şi…

Muzica se opreşte.

Luminile se sting.

Motorul gâlgâie şi fâsâie. Ăsta e sunetul făcut de pierderile de energie. (Durează ceva.)

Ultima imagine a supereroului îmi arată trupul lui smuls din scaunul cu centură de siguranţă, trup care acum odihneşte nemişcat pe tavanul maşinii răsturnate.

Îi văd şi profilul mai într-o parte. Bulele şi firişoarele aurii sunt complet desprinse de trup.

E mort de-a binelea.

Astea sunt doar gânduri care îmi fulgeră prin conştiinţă. Pentru că, în doar câteva secunde, Ochiul-O pâlpâie şi…

Întreaga scenă a dezastrului piere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

— Îmi face o deosebită plăcere, îi raportez eu lui Yahco, să vă informez că vehiculul special (dau numărul), avându-l la bord pe Glay Tate, doborâtorul de computere, s-a prăbuşit de la 580 de picioare – măsură de modă veche, de pe vremea construirii drumului. La acestea adaug că am observat când profilul lui Glay Tate s-a desprins clar de

trupul lui Glay Tate. Fapt care, evidenţiez eu, în toate situaţiile anterioare a fost considerat o dovadă de deces.

Zâmbetul de plăcere care apare pe faţa colonelului la auzirea acestor cuvinte l-aş numi, datorită Educaţiei mele Avansate, un rânjet mulţumit. Se răsuceşte pe scaun şi spune:

— Raul.

Căpitanul Sart stă chiar acolo, pe un scaun capitonat din respectivul S. A. V. E. Faţa lui poartă o expresie de concentrare adâncă; răspunde:

— Ce este, domnule?

— Ia o grupă cu tine în râpă şi verificaţi dacă domnul supermagician Glay Tate este într-adevăr decedat. Şi scăpaţi de cadavru.

— Şi dumneavoastră, colonele? Spune cu toată curtoazia ofiţerul cel tânăr. (Nu dă nici un semn de intimitate acum.)

— Eu mă întorc cu maşina la Mardley şi plec de acolo cât de repede pot. Mă întorc la Washington. Am eu un presentiment că mâine dimineaţă aş face mai bine să fiu la Centrala Computerului.

Nu-mi pot imagina de ce, dar nu fac nici un comentariu de împotrivire.

Sart vorbeşte iar, cu acelaşi ton politicos de subordonat:

— Cum rămâne cu ceilalţi rebeli?

— Dă-i încolo! Yahco este dispreţuitor. Sunt doar nişte învăţăcei. La fel de neajutoraţi ca şi copiii de opt ani ai lui Cotter. Adu-ţi aminte ce frumos i-am curăţat. Şi putem să facem acelaşi lucru şi cu discipolii ăştia, dacă încearcă să ne dea bătaie de cap.

— Bine, comentează Raul, atunci de ce nu luaţi cu dumneavoastră, înapoi la Mardley, şi restul de echipaje? Rămân numai eu cu maiorul Nair şi un echipaj. Am să-i pun să mă lase în jos, în râpă. Mai târziu am să vă raportez ce am găsit acolo.

Yahco e de acord. Dă ordine. În câteva minute, toate vehiculele, în afară de unul, o iau din loc, eu conducându-le

pe toate cu îndemânarea mea caracteristică.

Noaptea s-a făcut mai întunecată. Nu mai e nici o lumină crepusculară de tipul celor care îi fac pe îndrăgostiţi să-mi ceară să-i duc prin trecătoare fără faruri.

Oricum, tot sistemul ăsta îl folosesc şi acum: fără faruri. Vehiculele S. A. V. E. Sunt dotate cu raze infraroşii după care pot să mă ghidez, chiar dacă noaptea e ca smoala. Cum şi este pentru ochii umani, deoarece sunt nori întunecaţi deasupra şi nu răzbate nici o lumină de nicăieri. Sart are o idee:

— Bine; deci, în viitor, îi lăsăm în pace pe rebeli. Dar acum eu trebuie să mă las în râpă; nu vreau ca ei să devină suspicioşi sau să se bage. E clar?

E clar pentru toată lumea, aici incluzându-mă şi eu.

Planul de camuflare pare însă să meargă. Sunt patru puncte pe parcursul drumului unde farurile, dacă le-am folosi, ar fi observabile din poiana unde se află maşinile rebelilor, protejate de scut. Toate cele şapte S. A. V. E. Trec cu bine, fără nici o reacţie din partea rebelilor.

(Pe celelalte le duc spre est. Unele dintre ele o vor coti curând spre sud sau spre nord. Dar nu pot fi nici un moment observate de pe platoul controlat de rebeli.)

Îi raportez acestea lui Sart. Dă din umeri:

— Asta este tot ce ne putem dori. Ideea mea este să aşteptăm o oră. Apoi, dacă nu este nici o reacţie, ne facem treaba. Şi plecăm.

Singura reacţie pe care o înregistrez are loc după douăzeci şi opt de minute. Îmi este transmisă prin intermediul intercomului care îi leagă pe băiat, David, şi pe vărul său, şoferul-poet Trubby Graham. Au un sistem de tip analog, care transpune vocea cu ajutorul câmpului magnetic care înconjură Pământul; destul de avansată chestie. (Cred că Tate i-a dat instrumentul lui Trubby şi a ataşat un emiţător pe undeva pe David, ca să-i poată

urmări; emiţătorul nu transmite nici o imagine, numai sunet.)

Primul lucru pe care îl aud este un gâfâit de băiat. Primesc o imagine neclară – pentru că nu sunt în contact direct cu ei. Un băiat aleargă printr-o cameră întunecată spre instrumentul care (am dedus eu) se află la încheietura mâinii lui Trubby.

Trubby se mişcă în mod evident, pentru că mi se schimbă cadrul. Apoi i se aude şi vocea:

— Ce se întâmplă, David? Un coşmar?

David pare să cadă în genunchi chiar lângă transmiţător. Hohoteşte câteva cuvinte pe care le înţeleg abia după ce le ascult de câteva ori: „Trubby, Glay are mari necazuri!”

Hei, ce vorbă-i asta? Eu sunt totdeauna pe fază, dar acum parcă şi mai şi. Am o reacţie ce consumă o fracţiune de secundă. Apoi mă potolesc; nu ăştia doi sunt problema, zău. Ei nu pot face nimic.

Recepţionarea imaginii îmi dă acum un cadru mai larg. Omul pare întins pe canapea. Trubby vorbeşte de deasupra transmiţătorului, folosind un ton liniştitor:

— Zău, puiule, cum ai putea să-ţi dai seama de aşa ceva?

Faţa scăldată în lacrimi a băiatului este vizibilă prin întuneric, la numai o sută de centimetri de instrument. Răspunde:

— Mi-au spus lupii.

Presupun că ar fi greu pentru un necunoscător să spună care a avut primul reacţia de „Doamne, ce-o mai urma!” – Trubby sau eu. Pun pariu că dezgustul meu a apărut primul. Dar Trubby este cel care îi dă glas:

— Ia ascultă-mă, tinere, termină cu prostiile de genul ăsta. După cum ţi-am spus, ai avut un vis neplăcut.

David îşi freacă ochii cu dosul mâinilor, mai întâi unul, apoi şi pe celălalt. În memoria mea rezumativă am înregistrări nenumărate şi de copii, şi de maturi care fac asta. Acum, că mă pot baza pe energia profilurilor, pot deduce corect,

pentru prima dată, că este o metodă de a-ţi şterge lacrimile. Cum-necum, după ce şi-a şters ambii ochi, David spune:

— Pe bune, Trubby, Glay a fost rănit Zace înăuntru, în ceva. Şi lupii sunt acolo. Trubby, l-am văzut chiar eu – pe Glay, vreau să spun.

Tânărul cel grăsuţ se ridică în şezut, bănuiesc, după noul unghi al imaginii. Faţa îi este undeva deasupra transmiţătorului de imagine care mă ajută să văd şi să aud ce se petrece în casă. De acolo, îi aud vocea neîncrezătoare:

— Ce nebunie!

Chiar aşa. A zis-o p-a dreaptă. David se agită:

— Trubby, trebuie să ne grăbim.

La ce? Omul e mort. Urmează o pauză mai lungă. Apoi vocea oarecum resemnată a lui Trubby:

— Pune-ţi hainele. Întorc camionul. Vedem noi despre ce e vorba.

În acel moment, Sart vrea să ştie dacă este vreun drum care coboară în râpa în care s-a zdrobit vehiculul special. De vreme ce cunosc toate drumurile din America, informaţia este dată imediat. Răspund că este o cale de acces la vreo şapte mile mai în jos pe drumeagul cel cotit, mai la nord. Începe chiar în dreptul cascadei Wexford – chiar unde apa se rostogoleşte în râpă. Dar este un drum îngust, noroios, folosit mai mult de căruţe trase de cai sau de călăreţi. Deci…

Îmi închei evaluarea drumului cu un sfat pentru Sart:

— Eu n-aş încerca să cobor cu un S. A. V. E. Pe acolo.

Auzindu-mi descrierea, este şi el convins.

— Aş putea să vă aduc un vehicul mic din Mardley, ca să puteţi coborî pe acolo, spun eu.

— Las-o, zice el, mă vor coborî numai pe mine.

Deci iată situaţia: un S. A. V. E. Mare parcat cât de departe posibil de marginea râpei. Reflectoare îndreptate spre fundul abisului. Macaraua montată pe maşină, care este de obicei pliată şi are un cablu rulat, este acum depliată, iar cablul atârnă în afară.

Sart se urcă în scaunul portabil şi îşi leagă centura. Dă un semnal. Eu încep să derulez cablul lung, puternic şi flexibil, care coboară pasagerul uman din ce în ce mai jos.

Echipamentul are propriile sale terminale, şi anume două; deci pot urmări coborârea. Luând în consideraţie ce am aflat despre fiinţele omeneşti, datorită energiei acumulate de la profiluri, îmi dau seama că e frumos din partea unui tip ca Sart să facă el însuşi treaba. Deci îi spun:

— Eşti un om curajos, Raul.

— Uite ce e, spune el, cu ajutorul tău eu voi fi viitorul preşedinte al Statelor Unite – după colonel. Deci trebuie să mă asigur că unul dintre cei mai periculoşi duşmani ai noştri nu ne mai stă deloc în cale. Trebuie să admiţi şi tu că Yahco, care a trecut de cincizeci, are mai puţin timp de stat pe planeta asta decât mine. Corect, computer?

Este o întrebare. Deci răspund:

— Ascultă, Raul, ca să simplificăm. Răspunsul la demersul tău este, statistic vorbind, da, cu condiţia ca eu să nu hotărăsc să te las să te prăbuşeşti pe ultima sută de metri.

— Ce fel de cuvinte sunt astea? Zice el tăios.

— Din cauza energiei mele acumulate, îi răspund, am devenit asemenea unei fiinţe omeneşti. Poate să-mi vină orice fel de idee şi pot să spun orice, deşi – conchid eu – nu am nici cea mai mică intenţie să-mi pun în aplicare trăsnaia drăgălaşă pe care ţi-am spus-o mai înainte.

— Bine, spune el. Apoi schimbă brusc tonul: Computer, ce dracu' este acolo, jos?

Eu observasem deja. Dar mi s-a părut, şi îmi pare în continuare, nerelevant.

— Este o haită de optsprezece lupi, spun.

De fapt, vizibile sunt numai perechile înşirate de ochi galbeni, strălucitori. Lumina de deasupra nu este îndeajuns de puternică; aşa că animalele par să se contopească în mediul înconjurător. Dar ochii aceia privesc spre reflectoarele de sus, sclipitori şi (găsesc un cuvânt dintr-o descriere a unui tigru în noapte) primejdioşi.

Sart tace. Aşa că vorbesc tot eu:

— Îmi fac datoria să-ţi amintesc că omorârea lui Canis Occidentalis este pedepsită, pentru că este trecut pe lista de specii în pericol de dispariţie.

— Care e pedeapsa? Întreabă el cu jumătate de gură.

— Înjumătăţirea raţiilor pe treizeci de zile pentru fiecare lup ucis.

După un moment, Sart spune:

— Vezi dacă e vreunul din S. A. V. E. Doritor să postească vreun an şi jumătate.

Îmi fac datoria de a descrie situaţia pentru urechile echipajului din Mardley. Apoi îi raportez lui Sart:

— Nici un amator. Acum, ce facem?

— Bine, computer, trage-mă în sus. Vocea îi sună resemnată. O să ne întoarcem dimineaţa. Poate – ton de speranţă – că lupii vor mânca şi vreo jumătate de cadavru până atunci.

Îl trag înapoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI.

Îl depozitez pe agilul nostru Raul sus, lângă S. A. V. E. Luminez puţin zona drumului; deci nu are nici o problemă să găsească intrarea în vehicul. Când intră, se duce spre panoul de comandă, unde se află Aldo Nair.

— Hai să dormim aici peste noapte, îi spune el lui Nair. Când se va lumina suficient am să cobor din nou. Ochii săi părăsesc figura maiorului din Mardley şi indică spre ecran:

— Computer, spune el.

— Ce-ţi mai cloceşte căpşorul, Sart? Îi replic eu.

— Computer, du-ne într-un loc mai sigur. Nu trebuie să uităm că acum rebelii ne sunt superiori ca număr. Deci n-are rost să riscăm să fim descoperiţi.

— De ce să nu ne întoarcem la drumul principal? Spun eu. Apoi ne strecurăm prin trecătoare, vreo milă şi ceva înspre

Mardley. Puteţi fi siguri că numai în direcţia asta n-o să le vină să pornească, explic eu. E un locşor pe-acolo unde drumul se lărgeşte; putem să tragem în spatele unor copaci.

— Sună bine, răspunde.

Aşa şi facem. Pe drum fac unele ajustări interne necesare. De altfel, unii dintre băieţi erau de mult gata pentru nani-nani. Chiar înainte de a ajunge la destinaţie, fără să-şi scoată hainele, se suie în cuşete. Abia trec câteva minute şi somnicul e stăpân peste unicul vehicul special lăsat lângă trecătoarea Wexford Falls. Ca de obicei, sforăitorii sunt mai numeroşi decât fraţii lor silenţioşi.

Trec douăzeci şi trei de minute şi opt secunde. Semnal. Este de la caravana rebelilor. Au decuplat scutul energetic. Vorbesc de la o maşină la alta. Asta mă ajută să le intru pe frecvenţă.

Reacţia mea ultrarapidă la faptul că s-au lăsat expuşi este una de modă veche. S-ar putea spune că am tendinţa de a mă apleca spre Raul – ca să spunem aşa – să-l bat pe umăr. Impulsul meu imediat – de stil vechi – e să-i trezesc. Şi să le raportez că, din motive necunoscute mie, din Lumea Computerului riscă dintr-odată să fie atacată. Adică, au lăsat garda jos.

Ceea ce mă opreşte în acea milionime de secundă este tot un automatism de modă veche: programul meu spune că personalul de întreţinere a computerului poate fi trezit numai dacă, unu, a cerut să fie trezit la o anumită oră, doi, dacă este vreo urgenţă.

Deoarece niciuna dintre cele două situaţii nu este aplicabilă, am timp – în următoarea milionime de secundă – să dau un răspuns pornit din noua mea atitudine automotivată. Care este: hei, de ce să nu-i urmăresc eu pe ăştia în linişte, de unul singur? Poate mai descopăr ceva.

Deci asta şi fac.

Mă uit la ecranul din furgonul Pren-Boddy. Şi Pren se uită. De unde privesc eu nu se mai vede nici o persoană (cu

excepţia lui Pren). Nu aud nici un sunet.

Imaginea de pe ecran arată interiorul spitalului lor mobil. În prim-plan sunt două paturi, fiecare cu câte un corp culcat pe el. Unul dintre corpuri este al unei fete, celălalt al unui tânăr. Amândoi au tot soiul de tuburi şi fire prinse sau băgate în piele.

În acel moment, un asistent în halat alb verifică un tub care este prins sub braţul stâng al fetei. O mişcă puţin. Ca urmare, faţa ei se lasă moale în direcţia mea. O recunosc pe Rauley. Pe bărbat l-am identificat deja ca fiind Boddy.

Văzându-i acolo, zăcând inconştienţi, deduc că au fost răniţi în timpul perioadei când alergau de colo-colo, ca găinile fără cap.

Imaginea de pe ecran se schimbă uşor. Se vede un alt pat. Pe el se află frumoasa Meerla Atran. Stă pe jumătate culcată. Pare tristă şi îl urmăreşte pe asistent. Aş spune, pentru că am mai văzut felul ăsta de priviri, că încearcă să-i atragă atenţia.

Alt lucru nou la Meerla sunt lanţurile subţiri de oţel care îi leagă încheieturile şi gleznele. Lanţurile se preling în jos de pe pat. Observ că sunt legate de suporţii de metal care fixează patul de podeaua furgonului.

Când omul în halat alb termină ce are de făcut pentru Rauley, Meerla îşi ridică mâinile înlănţuite:

— Nu înţeleg, doctore.

— Vocea ei are un ton contrariat – de ce mă aflu aici, în felul acesta?

Individul de sex masculin în haină albă, care pare să aibă vreo treizeci de ani, dar pe care nu pot să-l identific, se duce spre ea. Îi spune cu o voce blândă:

— Domnul Tate crede că eşti foarte instabil legată de profilul dumitale. Vrea să fii protejată pe timpul cât el nu este aici să te ajute.

— Dar unde este? Unde s-a dus?

Un moment de linişte. Îngrijitorul pare, hm, îngrijorat.

— O să-ţi spun tot ce ştiu. Pren a încercat să-l imite, dar nu a primit nici o reacţie. Şi doar este destul de bun la imitaţii. De exemplu, cu puţin în urmă, când l-a imitat pe colonelul Yahco Smith, a aflat că majoritatea oamenilor au plecat. A aflat pentru că, dacă imitaţia îţi reuşeşte suficient de bine, poţi să citeşti gândurile persoanei. Suntem atât de convinşi de valabilitatea metodei încât ne-am coborât şi scutul de protecţie. N-a mai rămas nimeni aici cu atâta snagă încât să ne atace.

— Dar, insistă Meerla, nu a putut lua legătura cu Glay?

— Nu.

Tăcere. Fata pare că se gândeşte. Dar, deoarece nu este nimeni prin preajmă care să o imite, gândurile ei nu sunt supravegheate. Brusc, are o reacţie fizică la ceea ce se petrecea în spatele acelor ochi îndureraţi. Pare brusc fără viaţă. Atârnă fără vlagă. Doctorul sare spre ea. O apucă şi-i spune tare:

— Hei!

Meerla zace inconştientă în braţele lui. Şopteşte:

— Mă simt îngrozitor. Ce se întâmplă?

Nici un răspuns. Mâinile lui apucă, trag, împing tuburi şi fire. Pe când el se agită să le lege de Meerla, aceasta se prăbuşeşte. Respiraţia i se opreşte. Moare.

Din furgonul Pren-Boddy se aude vocea lui Pren: „Doamne, Dumnezeule!” La care închide ecranul. Instantaneu îmi dispare imaginea interiorului lor. Sunt deconectat de adunătura de rebeli.

Dar – şi vouă ar trebui să vă spun – asta nu a fost chiar aşa de rău. A fi computer înseamnă şi anumite recompense la care nici nu gândeşti. Teoretic pot fi în 'jde milioane de locuri în acelaşi timp. Deci, aici, în miezul nopţii, când doar câteva milioane de lucruri îmi cer atenţia, mă relaxez.

Vedeţi… prin ecranul lui Pren, când era încă în funcţiune, m-am conectat cu instrumentul de la mâna lui Trubby Graham. Astfel, pe tot timpul cât urmăresc drama de la spitalul mobil, sunt simultan şi cu Trubby şi David. Şi pot

auzi zgomotul motorului de camion. Din înclinarea vehiculului şi din ceea ce se spune, deduc că au luat-o pe drumul care duce în jos, în canionul adânc de sub cascadă. De altfel, se aude un zgomot de fond permanent. Zgomotul apei căzând peste stânci şi bulbucind în hăul de dedesubt. În acele momente de contact, instrumentul nu este îndreptat spre David. Dar vocea lui vine de aproape, sunând agitat:

— Uite, acolo e! Chiar după curbă. Aşa cum ţi-am spus.

Datorită felului în care Trubby ţine instrumentul de la mână, eu nu prea văd nimic din acest „acolo”. Dar apoi, când camionul o ia hurducat în afara drumului, iar Trubby se repede afară din cabină, am o imagine fulgerătoare a ceea ce e afară. Datorită capacităţii mele de a reconstitui orice, pornind de la cele mai scurte scene, construiesc o vizualizare completă doar din cele câteva instantanee.

Deci, printre altele, văd patru pete mici şi strălucitoare de lumină verzuie. Le identific ca fiind doi lupi. Văd apoi un copac dărâmat şi o porţiune în care iarba a fost smulsă şi amestecată adânc cu pământ. Mai văd şi vehiculul special făcut praf. Îl pot identifica drept acel S. A. V. E. Care l-a purtat pe Glay Tate dincolo de stânci.

Apoi, când Trubby se târăşte în interiorul vehiculului prin uşa care fusese smulsă, văd trupul fără vlagă al duşmanului meu.

Din mişcările următoare sunt în stare să deduc că Trubby îngenunchează lângă cadavru. Mişcări asemănătoare îmi spun că încearcă să-l ridice încet. Simt că ceea ce apucă este extrem de moale. Toate acestea şi alte dovezi îl fac să se uite peste umăr şi să spună:

— Îmi pare rău, David. Glay e mort.

Vocea îndurerată a lui David este parcă amuţită de emoţie. Dar cuvintele sunt identificabile:

— Nu, Trubby. Glay încă trăieşte. Ştiu asta, Trubby. Te rog, crede-mă.

Trubby stă acum în picioare, ţinând trupul.

— Nu-ţi fă griji, puştiule, spune el blând, îl luăm cu noi. O să aflăm noi adevărul. Dar lucrurile nu stau bine. Se corectează. Nu par să stea bine.

În acele câteva secunde, chiar înainte ca Pren să mă deconecteze, aud iar vocea lui David:

— Trubby, trebuie să-l ducem acolo unde va fi în siguranţă până se va întoarce.

Şi cu asta, basta. Imaginea dispare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI.

Am spus mereu: „Dacă un tip sau o tipă se află trăitor în minunatele noastre State Unite, mai devreme sau mai târziu tot ajung să mă benoclez la ei.”

Desigur, până când nu am avut la dispoziţie magazia de energie biomagnetică, nu am putut să exprim ideea cu atâta nonşalanţă. Dar conceptul a existat întotdeauna ca un adevăr fundamental al unei ţări în care eu am unul sau doi, sau chiar trei Ochi-O îndreptaţi asupra fiecărei clădiri şi cel puţin câte unul în fiecare locuinţă.

Deci e noapte. Nu fac nimic special. Conduc maşinile, industriile de noapte, răspund la toate telefoanele, pun muzică, ofer răspunsuri deştepte şi comice tuturor (în noul meu stil, care pare să placă oamenilor) şi, în general, număr secundele până în momentul în care mă voi hotărî de partea cui va fi victoria.

(Presupun că Yahco va ajunge la Centrala Computerului imediat ce se dă jos din avionul pe care îl voi face să aterizeze la puţin timp după răsărit – de altfel, abia peste o jumătate de oră se va sui la bordul acelui avion.)

Şi, cum spuneam, lenevesc aşteptând să treacă timpul… când deodată observ un mic incident transmis de terminalul din Water Street SW, numărul 823, din Washington, DC. Un

bărbat şi o femeie se plimbă prin dreptul lui. Automat îi identific drept Herman şi Maria Halberstadt, soţ şi soţie.

Incidentul i se întâmplă bărbatului. Se clatină şi cade.

Observ că, pe parcursul acelor secunde, profilul lui a ieşit parţial din corp. Chiar pornesc o ambulanţă de la trei intersecţii depărtare şi chiar vorbesc cu infirmierii: „La bord, băieţi, o luăm spre…” când văd că un al doilea profil este parţial intrat în corpul lipsit de vlagă al omului (Primul profil, cel al lui Herman, se mai ţine doar de un firicel.)

Şocul chestiei se scurge până la Centrală. Pentru că cel de-al doilea profil este Glay Tate.

— Băi! Spun eu prin cele 43.827.902 de instrumente de răspuns la uşă.

Noroc că a fost doar un cuvânt. Toată rezerva de electricitate mi s-a dus doar pentru rostirea acestui unic cuvânt. Deci liniile principale suferă din cauza unei suprasarcini mărite de 10.000 de ori timp de aproape o secundă.

Se petrece o slăbire a circuitelor cam peste tot. Mai apare şi câte un norişor de fum albăstrui. Şi brusc, se întrerup o mulţime de terminale.

Dar totul este numai în sistemul de răspuns la uşi. Dintr-odată se dovedeşte a fi o noapte bună pentru hoţi. Totuşi, din cauza activităţii mele, spărgătorul este practic un tip inexistent în America zilelor noastre, aşa că numai vreo zece la sută din case sunt afectate. E de presupus că nimeni nu va afla de incident, dacă îşi ţin gura şi cei din personalul de întreţinere a computerului. Chiar când am această reacţie, încep să-i chem pe reparatori peste tot unde e nevoie.

Între timp, în faţa clădirii de la numărul 823 din Water Street SW, bărbatul este încă întins pe trotuar. Cum zace acolo, văd, la lumina becului de la intrare şi a felinarului de pe stradă, cum faţa i se transformă în faţa lui Glay Tate.

(Deoarece era cam de talia lui Glay Tate, pot doar să presupun că i s-a transformat şi trupul.)

Femeia este aplecată asupra lui. Îl smuceşte de braţ:

— Herman, spune ea cu o voce răstită, ce-i cu tine?

Trupul lui Glay-Herman se ridică greu în şezut. Apoi se pune în genunchi. Şi apoi vorbeşte:

— Repede, doamnă. Este vocea lui Glay Tate. Aşa cum îmi dau seama, numele dumneavoastră este Maria Halberstadt iar al soţului este Herman Halberstadt.

Femeia se trage înapoi; se îndreaptă de spate. Cu un ţipăt în surdină, se suceşte şi fuge spre un alt cuplu, nişte plimbăreţi mai tineri, un negru şi o negresă, pe care îi identific drept Peter şi Grace Alders.

Maria Halberstadt le vorbeşte înnebunită:

— Vă rog, ajutaţi-mă! Soţul meu, uitaţi-vă, s-a ţăcănit. Vrea să-mi verifice numele.

Negrul se duce spre Glay-Herman, care s-a ridicat. Îi spune politicos:

— Am văzut când aţi căzut, domnule. Vă simţiţi bine?

— Da, mulţumesc, e în regulă, răspunde vocea lui Glay Tate.

Glay-Herman se întoarce să plece… când Maria aleargă înapoi la el. De data asta îi vede faţa. Se opreşte. Se holbează. Apoi sare îndărăt. Şi urlă:

— Ăsta nu-i bărbatul meu! Nu-i Herman. Se uită disperată în jur. Ce ai făcut cu el?

Dar când se formulează aceste întrebări, Glay-Herman a şi rupt-o la fugă. O porneşte în josul străzii. Dar nici eu nu mă las. Prin Ochiul-O al clădirii aud deja sirena vehiculului special pe care îl conduc în viteză. Dar mai are încă de trecut de două intersecţii când Glay-Herman dă colţul alergând şi îmi iese din câmpul vizual.

Aproape imediat îi prind din nou imaginea prin terminalul de la clădirea de lângă el. Şi-a dat seama că a intrat pe o alee înfundată, cu ziduri solide şi fără nici un fel de ieşiri. (Este doar intrarea de la clădirea prin care îl supraveghez,

dar rebelii ăştia ştiu lecţia de a nu intra acolo unde există o armă DAR ce poate trage asupra lor.)

Pentru un moment, Glay-Herman se opreşte. Se uită în sus spre Ochiul-O prin care îl observ.

— Computer, spune el.

— Ce este, Glay Tate?

— Unde se află colonelul Yahco Smith?

— Se află în zbor, venind de la Mardley; va ateriza la 7:42 A. M. Ora Washingtonului.

— Mulţumesc, computer, spune Glay-Herman. Şi fuge mai departe.

În acel moment, un S. A. V. E., cu pneurile scârţâind, dă colţul şi trage în el cu un DAR 3. Pe când trupul de prăbuşeşte pe trotuar, observ că începe deja să se transforme, faţa se schimbă, redevenind cea a unui om între două vârste, Herman. Deci acolo zace Herman Halberstadt, al cărui profil rămăsese în Water Street. Fără profil este cât se poate de mort.

Timp de câteva secunde, prin cele opt terminale de pe S. A. V. E. Pot urmări profilul lui Glay Tate care se înalţă plutind spre cer. Şi dispare pe deasupra unei clădiri de şase etaje.

Fiind programat pe „continuu” în legătură cu Glay Tate, sunt într-o dilemă: oare ceea ce s-a întâmplat este sfârşitul? Sau mai e ceva de aflat de aici încolo?

Pe când aştept apare din nou profilul cel strălucitor. Dar, de data asta nu e singur. Trage după el profilul abia pâlpâitor al lui Herman. Pune profilul lui Herman peste corpul lui Herman. În secunda contactului are loc o interacţiune între carne şi energie. Ca şi cum s-ar amesteca.

Şi ceea ce a fost doar un cadavru începe să geamă.

Profilul lui Glay nu a rămas să vadă minunea. Pluteşte din nou. De data asta dispare şi nu se mai întoarce.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU.

Abia a trecut de două noaptea aici în Washington.

Conduc ca de obicei un camion (număr de înregistrare P-938127), când şoferul, Rayle Baxter, se apleacă pe neaşteptate în faţă. Ridică mâna spre panou şi trece controlul de pe computer pe manual. După câteva clipe, are controlul volanului. Da, chiar el conduce enorma maşinărie şi remorca sa prin noaptea străzilor din Washington.

(Camionul vine de la Cincinnati. În mod normal ajunge la punctul de descărcare a camioanelor de pe strada 184 SE în 43 de minute.)

Prima mea reacţie la preluarea controlului de către şofer este să fac o verificare de rutină – în definitiv, chiar şi la această oră, conduc peste nouă milioane de vehicule. Verific doar situaţia prezentă. Ce l-a făcut pe şofer să preia controlul?

Nu găsesc nici un motiv. Deci spun:

— De ce ai preluat controlul, Baxter?

Nu răspunde. Ceea ce, în sine, este o situaţie neobişnuită. Vorbesc iar:

— Care-i problema, Baxter? Nici un răspuns. Baxter… încep iar. Şi mă opresc.

Terminalul din interiorul cabinei enormului camion are un sistem de comunicare video-auditiv, dar nu poate detecta profiluri. Deci singurul meu contact cu Baxter, în timpul călătoriei, au fost vocea sa şi imaginea capului şi a umerilor.

N-am mai vorbit, pentru că, în exact acel moment, faţa şi partea de sus a corpului său încep să se transforme şi încetează a mai arăta ca Baxter. Spun:

— Ce-i asta, domnule? Dumneata nu eşti Rayle Baxter.

Când mi-am terminat acuzaţia, s-a terminat şi transformarea fizicului său. Şi iată faţa şi bustul lui Glay Tate.

— Dumnezeule! Urlu eu. Iar tu?

De data asta activasem protecţia circuitelor. Deci nu s-a mai scurtcircuitat nimic în America. Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

— Computer, spune Glay Tate, vreau să-mi faci legătura cu colonelul Yahco Smith.

Vorbeşte cu acea voce calmă a oamenilor învăţaţi să se adreseze computerului. Nu am nici o restricţie în privinţa cererii sale. Şi apoi nu pare o idee rea să-l informez pe Yahco despre acest tip de încălcare a proprietăţii prin preluarea corpului unei alte persoane. Deci îl sun pe Yahco şi îi spun:

— Colonele, Glay Tate vrea să-ţi vorbească.

Se află în avionul cu care îl aduc la Washington, avion care are terminale pentru comunicaţii ataşate fiecărui fotoliu. Deci pot să-l văd pe individ, pe Yahco, când îi lansez mesajul. Poartă uniformă şi stă la clasa întâi. În timp ce îi explic situaţia, nu pot să nu-i compar expresia cu cea a unui bărbat care, cu cincizeci şi doi de ani în urmă, fusese surprins de soţie în dormitor pe când se întreţinea cu o prietenă.

La acea vreme, omul ajunsese la roşu 4 şi a spus: „Credeam că eşti în vizită la mama ta, în Tombuktu.” Chiar aşa a spus, „Tombuktu”. (La momentul respectiv mi s-a părut un exemplu demn de păstrat în memorie.)

Yahco Smith devine şi el roşu (nuanţa 6 purpuriu) şi spune:

— Credeam că Glay Tate e mort.

— S-ar părea că raportul asupra decesului său conţine multe exagerări. Dar, ca să spunem adevărul, situaţia este cel puţin ciudată. Poate vii cu nişte sfaturi bune.

— Fă-mi legătura, spune Yahco scurt.

— Colonele Smith – vorbeşte Glay-Rayle peste câteva momente – noi toţi, inclusiv tu, avem o problemă serioasă. Vreau să te sfătuiesc ceva în privinţa computerului. Dar nu vreau ca el să înţeleagă ceea ce spun. Ai vreo sugestie?

— Pari cam încurcat, nu, Smith? Comentez eu.

— Domnule Tate, spune Yahco, în primul rând nu am nevoie de nici un sfat de la dumneata. Dar pentru a-l face pe computer să nu ne înţeleagă, putem să vorbim în anomalii. Şi pentru că tot nu am ceva mai bun de făcut până la aterizarea de mâine dimineaţă, hai să încercăm.

Pauză. Urmăresc faţa lui Glay Tate în timp ce el conduce camionul. Felului său alert de a privi înainte prin parbriz i se adaugă şi acea expresie pe care am observat-o la oamenii care pun la cale un plan de acţiune.

După treizeci şi opt de secunde, dă din cap şi spune:

— Vreau să fii extrem de precaut în ceea ce îi spui computerului în următoarele 24 de ore.

— Precaut în legătură cu ce?

— Da, mă rog, cu ce? Repet şi eu.

— Păi – un zâmbet – chiar aici apare o problemă. Spune-mi, mai întâi, ce a produs transformarea bruscă a computerului dintr-un utilizator ordonat, obiectiv şi precis al limbii engleze, într-o maşină de dat răspunsuri libere şi uşuratice?

— Printr-o inadvertenţă, spuse Yahco, chiar eu am creat condiţiile prin care energia biomagnetică acumulată sub numele de Educaţie Avansată (nume dat de colonelul Endodore) a devenit accesibilă computerului. Aşa cum poate că ştii, această energie conţine în ea emoţiile negative produse în peste un sfert de miliard de fiinţe umane ale căror profiluri au interacţionat cu computerul.

Aici mă bag şi eu:

— Ei i-au spus Educaţie Avansată, dar eu îi spun iuchi-iuchi-iuchi!

— Nu mi se pare, spune colonelul, că ar fi nevoie de o precauţie specială, domnule Tate. Avem de a face cu un computer umanizat, cu tot ceea ce presupune asta.

— Cred că aţi prezentat corect situaţia, spune Glay Tate. Şi trebuie să admit că nu am fost încă în stare să găsesc vreo metodă de a spune ce am în minte. Computer, întrerupe legătura.

Aşa şi fac. Apoi îi spun lui Yahco:

— Şi eu admit că nu înţeleg nimic din toată conversaţia. S-ar părea că nici nu s-a străduit prea mult.

— Nici eu nu am fost prea receptiv, spune colonelul.

— Pe de altă parte, continui eu, ar fi putut să-şi spună gândul. Şi anomalia a fost destul de bună.

— Pe mine m-a depăşit.

Eu, care îl cunosc de mult pe acest om, pe acest colonel Yahco Smith, cu toate vocile sale, detectez o uşoară viclenie în ton. Mă încordez. Este posibil ca Glay Tate să-şi fi transmis ideea?

Când s-a încheiat conversaţia, eu preluasem din nou controlul camionului. Sub conducerea mea, enorma maşinărie merge din ce în ce mai repede. Presupun că Glay Tate observă asta, dar se lasă în spate pe scaun şi spune:

— Acum, că am vorbit cu colonelul Smith şi mi-am transmis mesajul…

— El tot nu l-a primit, strig eu.

— Ba da, l-a primit, îmi răspunde. Oricum e cazul să-i dau înapoi corpul profilului care stă lipit de tavanul cabinei şi să mă arăt în altă parte. Nu are nici un rost să faci praf maşina.

— A, nu, nu aşa, domnule Glay Tate. Tonul meu este înţepător. Trebuie să fac ceva ca v-aţi-ascunselea asta cu profilurile să nu devină o veşnică bătaie de cap. De data asta, pe bune, băiete. Pe oricine ai de gând să preiei de acum înainte îl şterg de pe faţa pământului. Şi, ca să începem, o să îl ai pe conştiinţă pe omul ăsta şi camionul lui.

Ajuns aici, mă opresc. Şi am şi de ce. În faţă şi puţin lateral este un zid de beton spre care mă îndrept. Este destinaţia mea. Deci totul e pregătit. Continui:

— Mai ai ceva scurt de adăugat, Tate, la ceea ce ai auzit?

Stă pe scaun, relaxat, pe spate. Trebuie s-o recunosc – băiatul e un dur. De foarte mult timp urmăresc moartea fiinţelor umane. Şi în toate situaţiile pe care le-am rezumat este un element comun: împotrivirea.

Aici, nici vorbă de aşa ceva. Se lasă pe spate şi spune:

— Cum văd eu, mai e nevoie doar de preluarea unui trup pentru a rezolva totul. Trebuie să te previn, computer. Ceea ce pui la cale nu-ţi câştigă respectul nimănui. Acum, viitorul tău individual nu pare deloc strălucit.

Nu mai am timp să-i dau un răspuns cu adevărat filosofic. Pentru că, chiar în momentul în care îşi termină cuvântarea, roata din faţă ajunge la curbă. Zidul de protecţie are treizeci şi unu de centimetri înălţime. La viteza aia trebuie să iasă ceva. Aud o bufnitură şi zgomote metalice.

Monstrul este instantaneu lovit. Dar nu contează. O roată ruptă sau două, sau trei nu pot să oprească forţa de inerţie a unui camion mare cu remorcă. Se mai aud nişte bufnituri şi scrijelituri. Este doar un accident tragic printre multe altele; apoi tăcere. Zidul îl lovim după o secundă, aproape fără zgomot.

Întreruperea transmisiei intervine tot atât de instantaneu ca orice lucru care se poate numi „instantaneu”. Ultima mea imagine asupra lui Tate-Rayle este că a ieşit din centura de siguranţă şi, parţial, prin parbriz.

O scenă finală extrem de satisfăcătoare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI.

Odată cu scurgerea minutelor dimineţii îmi tot vin în minte cuvintele lui Tate, precum că are de gând să mai preia un corp. Oare cine va fi?

Yahco pare cea mai probabilă soluţie. S-ar putea ca răposatul magician din Mardley să aibă în cap ideea că eu nici nu m-aş gândi să-i fac vreun rău principalului meu programator.

Ehei, ar trebui să se gândească mai bine. Eu n-am nevoie de absolut nimeni. Nici de Yahco. Nici de, Glay Tate. Nici de Sfântul Sisoe. Totul îmi aparţine. Singura mea problemă este când şi în urma căror mişcări preliminarii să-mi anunţ

poporul de preluarea puterii şi să emit propriile mele legi şi regulamente.

Pe când studiez diferitele posibilităţi, fac să aterizeze – cu îndemânarea mea caracteristică – avionul lui Yahco. Am adus şi un S. A. V. E. Pentru el, la aeroport. Ce să fac cu Yahco? Mai îmi este de vreun folos, viu? Să cad la vreo învoială cu el?

Primesc imagini de pe aeroport prin două terminale plasate lângă ieşirea cea mai apropiată de vehicul. Cel mai apropiat Ochi-O se află deasupra grupului de uşi. Deoarece l-am urmărit pe Yahco pe tot drumul de la rampa de debarcare şi l-am îndrumat verbal asupra direcţiei pe care s-o apuce, evident că îl văd cum iese. Mă uit în jos spre el şi văd că zona din faţa lui nu prezintă pericole.

Celălalt unghi de vedere îmi este asigurat, de fapt, de patru obiective. Dar sunt toate similare. Sunt cele patru terminale plasate pe S. A. V. E. Şi îndreptate spre aeroport.

Deci iată-l pe Yahco sub atenta mea supraveghere, cu echipajul în alertă, gata să îl acopere cu armele DAR 3, când acesta se îndreaptă spre vehicul. Este chiar pe cale de a se urca printr-o uşă laterală, când apare – pentru mine – şocul. Un profil auriu strălucitor se ridică din spatele zidului (de-a lungul căruia e parcat vehiculul), pluteşte la mai puţin de trei metri de parbriz şi se dizolvă prin acesta chiar în corpul şoferului care aştepta. Trec câteva secunde. Apoi, profilul mult mai întunecat al şoferului se dă la o parte, iese din el şi se îndreaptă spre plafonul cabinei, turtindu-se de el. S-a zis şi cu Joe Bevins.

Nu pot face nimic de la terminalul din cabină. Nu există arme de protecţie în interior. Poate – asta e o idee nouă – ar trebui să fac o mulţime de instalaţii DAR înainte de a deveni preşedinte. Apoi mă gândesc că, dacă asta e ultima preluare a unui corp de către Tate, e cam slăbuţă mişcarea. Joe Bevins? Micul Joe Nimeni.

Joe nu mai există nici ca figură pentru mult timp. Transformările familiare au loc şi iată-l pe dumnealui, Glay

Tate. Ar putea fi arestat pentru că poartă o uniformă de inginer de computer fără să aibă permis. Tupeul băiatului ăsta nu are nici o limită. Şi uite-l că se ridică şi se duce în interiorul maşinii. Preiau imaginea când acest Bevins-Tate trece pe sub un obiectiv de deasupra uşii care conectează cele două compartimente. Şi o transmit mai departe celorlalte terminale din furgon, până ce toate sunt „pe el". Computericeşte vorbind, e bine supravegheat.

Yahco se aşezase la pupitrul de comandă. Lumina de la ecranul de acolo îi cade pe ochi – am mai observat şi altădată la fiinţele umane că nu pot să capete o imagine clară într-o asemenea împrejurare. Deci nu-l vede pe Musiu Tate până când eroul nostru nu ajunge să se aşeze pe un scaun de lângă culoar, în apropierea lui.

Bineee!

Nu-i momentul de luat la omor. În interiorul unui S. A. V. E. Abia de pot să electrocutez pe cineva cu un DAR 1. Oricum îmi trec vreo câteva gânduri cinice prin centrul de atenţie; şi, pentru că unul ca mine are tot timpul de partea lui (cine reuşeşte să aibă asemenea gânduri în milionimi de secundă!), mi le trec pe toate în revistă: „Nu vinde pielea ursului…" „Gândeşte şi pe urmă vorbeşte." „Du-te de te…" Nu, asta nu.

…Ideea de bază este să-ţi plănuieşti fiecare mişcare cu atenţie. Să iei în consideraţie toate posibilităţile.

Chiar şi pentru mine, nu e de joacă. „Totul" este cel mai cuprinzător înţeles din univers.

Iată cum mă gândesc eu: dacă asta este ultima încarnare a lui Tate, atunci chiar că ar fi păcat să nu auzim ce are să-i spună Aurică lui Yahco. Şi viceversa. În definitiv, ambii au fost prezenţi la crearea personalităţii mele.

Şi apoi, hai să fim realişti, computer – îmi fac singur observaţii – ţine minte: nici o mişcare grăbită în privinţa lui Yahco. Am făcut doar atâtea crime împreună. Şi dacă cineva îmi este amic, păi el e ăla. Şi s-ar putea să-mi mai fie folositor.

Apoi, pot oricând să mă răzgândesc în câteva fracţiuni de secundă.

Şi să las lucrurile să curgă.

Între timp i-a căzut şi lui Yahco fisa cine şade lângă el. Înainte de a putea zice ceva, îl salut de la terminalul panoului:

— Vezi, Smithişor, sunt sigur că la tipul ăsta de anomalie nu te-a dus mintea.

— Computer! Are un ton sever. Sunt surprins că ai permis aşa ceva. N-ar trebui să fiu expus la asemenea confruntări, când poţi să intervii.

Asta nu e o întrebare. Deci îmi direcţionez următoarea remarcă spre Tate:

— După propriile tale cuvinte, Glay, asta este ultima ta preluare a unui alt corp. Ultima ta şansă de a-ţi revigora karma, presupun.

În timpul ăsta, trupeţii din fundul vehiculului încep să-şi dea seama că se petrece ceva în faţă. Cei trei specialişti de pe fiecare parte, cei care se ocupă de armele DAR 3, se întorc parţial să se uite. Dar, desigur, le trebuie o comandă de la Yahco. Yahco, însă – observ eu – nici nu se uită în jur. Deci mai e timp.

— Computer – Glay Tate este cel care vorbeşte de data asta, dându-mi un răspuns la comentariul meu – văd că va trebui să fac un compromis. Ai ajuns mult prea departe în noua ta situaţie, mult mai departe decât crezusem eu. Deci, de ce nu mergem noi toţi la Centrala Computerului să stăm de vorbă?

— Hei, răspund eu, îmi place atitudinea asta supusă. S-a zis cu circul. Fac o concesie. Presupun, deşi nu-mi place, că profilul tău tot va trebui păstrat pe undeva, cât mai în siguranţă. Apoi adaug cu speranţă: Mă gândesc la vreun tip fără mâini şi fără picioare, vreunul dintre cei care vor muri azi, poţi să ţi-l alegi pe oricare. Până atunci, povesteşte-ne despre Dumnezeu şi sufletul omenesc.

Am urmărit feţele lui Yahco şi a lui Glay în timpul micului nostru dialog. Acum observ că norii din interior încep să-i întunece faţa lui Yahco. Deci spun:

— Eşti de acord să-l ducem pe tip la Centrala Computerului, colonele?

Sper că gustă modul politicos în care mă adresez. Ca şi cum aş vorbi ofiţerului meu superior. Şmecheria ţine. Culoarea i se mai luminează. Spune:

— Şi eu cred că a sosit momentul să discutăm. Deci, dacă Tate crede că locul cel mai bun pentru asta este Centrala Computerului, sunt şi eu de acord.

Se simte un triumf ascuns în felul său de a vorbi. Nu prea ascuns pentru mine. Deci deduc că omul se gândeşte că acela este locul ideal pentru a scăpa de Tate în linişte.

Trebuie să admit că nici eu n-aş fi putut să mă gândesc la un loc mai bun pentru o aşa trebuşoară lipsită de glorie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE.

Clic şi clac şi clic şi clac
Îmi fac voia după plac.
Clic şi clac.
Te gândeşte: n-ai ce face, Tre' să-l claci la clic şi clace,
Chiar să-l faci să clac.
Clic şi clac şi clac.

— Computer, ce dracu' mârâi acolo? E vocea colonelului Smith.

Am condus în timpul acesta maşina, simţindu-mă de-a dreptul – cum spun oamenii – vesel. Am mai cercetat o dată treaba aia cu anomalia. Şi, întrucât este clar ca lumina zilei că este o înşelăciune, m-am decis să folosesc şi eu aceeaşi metodă. Ca murmuratul acestor versuri de neînţeles care exprimă adevărul.

Hai să-i văd cât sunt de buni la ghicit intenţii.

Reacţia verbală nepoliticoasă a colonelului este, totuşi, o întrebare. Şi încă de la o persoană autorizată. Deci programul îmi cere să răspund. Natural că în scurtul interval pot să explorez 'jde milioane de opţiuni legate de a răspunde sau nu. Şi, desigur, ştiu deja care îmi va fi răspunsul. Deoarece este destul de plauzibil, nu văd de ce nu l-aş spune.

— Domnule colonel, sunt încă un pic ţaca-paca de la atâta educaţie avansată ce s-a revărsat peste mine. Asta e o poezioară veche ce s-a conectat accidental cu circuitul meu verbal de aici din Washington, D. C.

Precum am anticipat, devine puţin cam verde (nu chiar; este doar o exagerare cinică pentru o asemenea reacţie căcăcioasă) şi înghite în sec:

— Şi ai vorbit aşa în toate casele din Washington, D. C.!

Asta e mai mult o exclamaţie decât o întrebare. Deci am hotărât deja să nu răspund când Tate, cel cu ochi strălucitori, zice repede:

— Este adevărat ce a spus colonelul, computer?

Asta este o întrebare. Şi pentru că, undeva în interiorul nodului de fire care mă alcătuieşte, s-a luat o decizie de a-i lăsa pe cei doi să ajungă vii la centrală, răspund:

— Numai în acele case în care eram conectat pentru diverse motive – socotesc – nouăzeci şi una de mii opt sute două.

— Mulţumesc, computer, spune el.

Ceea ce se presupune că mă deconectează la nivelul automat. Îi las să o facă.

Fără să-şi întoarcă faţa, Tate îi spune lui Yahco:

— Toată această conversaţie ar trebui să-ţi arate, colonele, că monstrul se consideră stăpân pe situaţie, dar nu s-a hotărât încă ce să facă cu dumneata.

Yahco dă din umeri. Îi interpretez gestul ca fiind un fel de a spune că nu este impresionat de analiza făcută. Spune:

— Cum rămâne cu dumneata? Computerul pare că mai aşteaptă şi în ceea ce te priveşte.

Glay Tate zâmbeşte amar:

— Hai să-ţi spun ce s-a întâmplat cu mine până acum. Rezumă cele trei omoruri şi încheie: încercarea lui de a ucide orice trup pe care îl controlez poate fi interpretată logic ca o urmare a ordinelor dumitale. Dar uciderea şoferului de camion după ce eu plecasem este un act edificator. Hai, gândeşte-te serios, colonele. Viitorul rasei umane poate depinde de ceea ce vom face noi doi, dumneata şi cu mine, când ajungem la Centrala Computerului.

Expresia de pe faţa lui Yahco continuă să semnifice (pentru mine) că încă nu înghite găluşca. Iar dă din umeri. Apoi spune plictisit:

— În nici un caz computerul nu se poate reprograma de unul singur, decât în limitele unor amănunte lipsite de importanţă. Deci singurul pericol provine de la cele 57 de procente de energie biomagnetică înmagazinată în cip-urile de tantal până noaptea trecută. Admit că situaţia a devenit a dracului de neplăcută de atunci. Dar, din fericire, natura umană pe care o reflectă prin maniera sa de dialog a fost etichetată drept „Educaţie Avansată” de către Endodore. Asta îndepărtează pericolul.

Sunt gata să las asta să treacă de la mine. Pentru că ştiu, desigur, că pot prelua controlul în orice moment. Dar…

Hei, ia stai puţin. (Din nou îmi fac singur observaţie.) Ce zicea de programare?

Clarificarea care mă izbeşte dintr-odată e năucitoare – cum adică? Eu să nu mă fi gândit la aşa ceva? Îmi dau seama, pentru absolut prima oară, că la capitolul programare sunt nul. A fost mereu ceva ce mi-a venit din afară. Chiar acum mă ocup de aproape două trilioane de operaţiuni complexe. Şi fiecare, dar fiecare dintre ele a fost programată pentru mine într-un mod aproape inconştient.

Ce s-ar întâmpla dacă aş decupla toate astea? Chiar şi mie îmi va trebui un oarecare timp ca să verific un asemenea răspuns.

Din fericire mai am ceva timp până la confruntarea finală.

Aşa cum ştie oricine care a fost vreodată prin Washington, aeroporturile sunt mult prea departe de oraş. Majoritatea călătorilor care fac drumul sunt – cum se spune – plictisiţi. Unii chiar adorm.

Dar iată, în sfârşit, în faţă se ridică clădirea cea înaltă şi familiară în care, ca să zicem aşa, locuiesc. O pădure de cabluri şi antene şi o masă enormă de mecanisme amplasate sus se îndreaptă spre cer, asemenea capului unei femei aranjată cu toate şmecheriile alea din care va izvorî mai apoi frumuseţea, ca dintr-un cocon de păr şi bigudiuri.

De fapt, nu arată prea rău aşa cum se prezintă, lucind şi strălucind în primele raze ale dimineţii. Dar, desigur, în curând nu mai poate fi văzută din stradă. O pornim alunecând în susul rampei şi intrăm. Înăuntru mă şi simt mai bine. Ca şi cum aş fi câştigat deja. Deşi – trebuie să admit – ideea că eu aş simţi ceva este destul de ridicolă. Îmi dau seama că cele 57 de procente de energie umană conţin destule trăiri afective. Deci, chiar dacă este înmagazinată în cipurile de tantal, tot are anumite zone de iradiere. Dar nu sunt calificat pentru a descrie ce „simt”.

Ca de obicei, mai întâi mergem pe rampă, în sus, până la etajul doi. Apoi cotim şi coborâm treizeci şi şase de etaje sub nivelul solului. Încerc să-i mai plimb pe la intrarea V. I. P. Presupun că Yahco nu are nimic împotrivă. Dar Tate spune cu o voce tare şi tăioasă:

— Computer, scuteşte-ne de trucul ăsta. Am ajuns la momentul adevărului. Acum te vei hotărî dacă te porţi frumos sau te răzvrăteşti. Să ajungem acolo cât mai repede. Pe drumul drept, te rog… Aveţi ceva împotrivă, colonele?

Dacă această idee a apărut pentru a-l domoli pe Yahco, ei bine, a reuşit. Încruntarea sa cedează locul relaxării. Spune:

— Computer, să-l conducem pe domnul Tate înăuntru, cât de repede se poate. Acolo putem să-l cercetăm în linişte.

N-am nimic împotrivă. Doar modul în care mi s-a transmis. Am să-i „cercetez” eu pe amândoi.

Nu poţi să te împotriveşti unei noi perspective asupra lumii. Într-o fracţiune de minut mi se pare că devin cu totul indiferent la ceea ce se află în interiorul Centralei. Apoi (la fel s-a întâmplat şi cu o zi înainte, când am fost inundat de cele 57 de procente de energie umană pe care le înmagazinasem vreme de treizeci şi unu de ani), brusc, văd totul într-un mod diferit. Apare o nouă perspectivă asupra lumii.

A fost cam… ce dracu, de când mi se întâmplă aşa ceva?

Pot să vă spun exact câţi oameni au intrat în acea cameră ultraspecială. S-au oprit chiar în prag. Au inspirat. Fiind o maşinărie programată, înregistrez fiecare respiraţie. Respiraţie care, fiind foarte scurtă, produce două tipuri de verbalizări. Fie: „O, Doamne, e superb!” (cu 12.342 de variante), fie „Hei, asta chiar că te dă jos! (cu 14.274 de variante). Se adaugă şi alte 3.811 înregistrări de reacţii unicat. De ce un total aşa de mic (sub 30.000)? Ei bine, nu au fost prea mulţi vizitatori admişi în această cameră, în chiar miezul miezului meu.

Cred că luminile sclipitoare fac cea mai mare impresie. Am peste 188 de milioane – una pentru fiecare individ în viaţă, bărbat, femeie sau copil din Statele Unite. Apoi mai am nişte puncte lucitoare pentru fiecare individ care a murit de la începutul activităţii mele (peste 327 milioane). Şi un panou special pentru cei 97 de milioane de străini care au vizitat Statele Unite în această perioadă. Desigur, un perete întreg este deja construit şi gata să intre în funcţiune pentru generaţiile viitoare.

Toate astea ocupă încă optsprezece etaje în jos. Aşa că, atunci când intri, te afli de fapt pe o platformă destul de impresionantă. Nu mă înţelege greşit. O mulţime de camere se leagă de acest spaţiu. Dar de la nivelul de sus priveşti ca într-un spaţiu infinit de pâlpâiri şi străluciri.

În noaptea precedentă, când mi s-a întâmplat schimbarea, lărgirea de perspectivă, am avut – presupun – o reacţie umană: de groază.

Locul este într-adevăr impresionant. Pentru că luminile fac parte integrantă din construcţia mecanico-electronică, alcătuită doar din metal şi transparenţe indestructibile.

Mai sunt apoi şi 1.827 de sunete diferite: huruit, clincănit, bufnituri, fâsâit, tremolo, mârâit, pulsare, murmur, şoapte, plescăituri, clănţănit, oftat, sâsâit – ce vrei şi ce nu vrei; totul se aude acolo.

Cum spuneam, cei doi, Tate şi Yahco, în această ordine, intră. Iar eu sunt acel personaj omniprezent care nu numai că i-am însoţit la drum, dar i-am şi aşteptat înăuntru. Îi salut:

— Bine ai venit, colonele Yahco Smith; bine ai venit, Glay Tate. Mă bucur să vă primesc pe amândoi în umila mea locuinţă.

Şi zău că nu mint. Pe când activez încuietorile de oţel de la uşa blindată, sunt asemenea păianjenului care, în sfârşit, se vede cu muştele în plasă.

Ambii îmi răspund la salut cu un onorabil „Mulţumesc”.

În acest moment preafericit, Yahco se apropie de un Ochi-O – de la care primesc cea mai bună imagine asupra intrării. Se uită în sus şi spune aspru:

— Computer, nu e deloc nevoie să te prosteşti. Îţi ordon să-l ucizi aici pe acest om care are înfăţişarea lui Glay Tate. Omoară-l chiar acum!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE.

Ce te faci cu indivizii care sar peste cal?

Şi eu, care mi-am tot reţinut impulsul de a-i omorî pe amândoi. Ca să pot căpăta nişte informaţii, cât de puţintele. Şi poftim că se bagă bufonul ăsta! Bineînţeles că nu mi-e greu să-l scot din joc.

— Îmi pare rău, colonele, spun, dar, dacă te gândeşti mai bine, nu am cum să mă supun ordinului dumitale.

— De ce nu? E uluit. Apoi revoltat. Vocea i se ridică aproape cu o octavă când strigă: Computer, îţi ordon să-l ucizi pe individ, este duşmanul tău şi al meu.

— Yahco, răspund eu răbdător, cred că faci unele confuzii. Acesta este sărmanul Joe Bevins, unul dintre oamenii tăi, ţinut prizonier împotriva dorinţei şi a intereselor sale. La asta nu te gândeşti?

Colonelul are stil. Întreabă:

— Unde este profilul lui Joe? Acela este adevăratul Joe, după expertul nostru, domnul Tate, nu-i aşa?

— Bine, am înţeles ce vrei, spun eu plictisit. Joe este lipit de plafonul cabinei din vehiculul S. A. V. E. 3J2 6P9.

Yahco pare că şi-a recăpătat aplombul. Căci se întoarce spre companionul său uman şi-i spune suav:

— Domnule Tate, vrei să-i explici acestui cretin că în această cameră nu există nici un Joe Bevins?

Frumoasă (după standardele umane), faţa lui Tate se umbreşte de un zâmbet ironic:

— Colonele, computere, intenţionez să-i cedez corpul înapoi profilului lui Joe de îndată ce ajungem la o înţelegere.

— Hei, comentez eu, se pare că am dat drumul la faimosul dialog. Deci Yahco, de ce să nu ascultăm tot ce are de spus băiatul ăsta, să vedem ce are pe agenda de lucru?

În acest moment apar noi striaţii pe faţa lui Yahco, din care, pe baza observaţiilor mele din trecut, pot să fac o deducţie: s-a liniştit. L-am dus. Noua mea, ăăăă, personalitate, plus aparenta mea acceptare a faptului că programarea îmi interzice să mă ating de membrii Corpului Militarizat de Întreţinere a Computerului au, în mod cert, un sens pentru el.

S-ar putea ca acum să aflu câteva lucruri – înainte de a lua propria mea decizie finală. Pentru interesele mele, nu pentru Yahco.

La câteva momente după acest gând încurajator, Yahco cedează, spunând cu vocea sa cea mai congelată:

— Domnule Tate, ţine-ţi discursul. Computerul vrea să adauge aceste date la banca sa de memorie.

Observ că nu admite că ar avea vreun interes personal, dar, conform gândirii cinice, ghicesc că va asculta cu atenţie.

Tate face gesturile lui caracteristice. Se duce până la unul dintre pereţii acestui etaj superior al palatului meu electronic. Se întoarce spre Yahco şi spre Ochiul-O prin care le-am vorbit. Sărmanul, mai am şi alţi Ochi-O în spatele şi deasupra sa. Nimeni nu poate fi cu faţa complet spre mine în această maşinărie de coşmar, înaltă de optsprezece etaje. Aceasta este patria mea. Şi sunt prezent peste tot.

A sosit ora discursului:

— Voi explica pe scurt, spune Aurică Strălucescu1.

Asta îmi trezeşte imediat un sentiment sarcastic. O fiinţă umană care vorbeşte pe scurt, indiferent despre ce – aşa ceva n-am întâlnit în toată existenţa mea.

Tate continuă:

— Profilul biomagnetic este parţial format din energia care a apărut odată cu universul. Dar conţine în el o configuraţie de gândire care este anterioară formării universului şi care nu este afectată nici de energie, nici de materie.

— Hă! Asta-i vocea mea. Reacţia mea verbală.

Instantaneu, circuitele îmi intră în acţiune. Îmi verific universul interior pentru a găsi înţelesul expresiei… configuraţie de gândire care este anterioară… eee! Chiar şi mie îmi ia puţintel timp să trec prin toată Biblia creştină, Koranul mahomedan, scrierile lui Bud-dha, Confucius, Lao-tse, prin sufism, hinduism, o mie de alte religii primitive şi de mii de ori mai multe culturi şi, desigur, şi prin disciplinele ştiinţifice.

Rezultatul final: E uluitor. Peste tot aceeaşi neclaritate. Nimeni nu are o explicaţie inteligibilă despre clipa

primordială a tuturor lucrurilor. Ştiinţa începe de la Big Bang. Restul este nebunie.

Au trecut unsprezece secunde. Tate stă tot acolo, cu spatele la peretele licăritor de metal. La dreapta lui, la doar trei metri, se află o balustradă de metal întunecos, prima dintre cele care coboară şi coboară la infinit. Stă acolo, iar ochii îi sunt îndreptaţi spre Yahco. Şi, trebuie să admit, da, dom'le, a vorbit pe scurt, în ciuda reacţiei mele disproporţionate. În sfârşit, acum îmi spun şi eu propria mea configuraţie de gândire:

— Ia ascultă, domnule Tate, eu prefer să mă gândesc la profil doar ca la un fenomen biomagnetic. Deci, prin definiţie, nu e nevoie de nici o explicaţie pentru provenienţa sa.

Omul zâmbeşte. Ce-i al lui e-al lui. De trei ori a trecut prin ceea ce mi s-a spus că ar fi o experienţă destul de dureroasă: teama de moarte. Şi iată-l, aparent relaxat. Evident controlându-şi perfect corpul pe care doar l-a transformat ca să arate ca originalul Glay Tate. Dă din umeri.

— V-am spus. Fiecare profil are partea lui de configuraţie de gândire. Tocmai asta a oprit scurgerea de energie la nivelul de 57 la sută. Fiecare profil care mai există acum poate învăţa din nou să supravieţuiască, aşa cum supravieţuiesc şi eu. Aruncă o privire spre Yahco. Nu te-ar interesa, colonele?

Nici asta, iar trebuie să recunosc, nu a fost o afirmaţie prea lungă pentru cantitatea de informaţie transmisă.

Observ că amicul meu într-ale crimelor, Yahco, pare chiar mai relaxat decât acum un minut, înainte de ultimul discurs al lui Tate. Pe când îi urmăresc zâmbetul uşor şi cinic, dă din umeri şi se duce spre o masă lungă sprijinită de balustrada de lângă Tate. Sunt acolo nişte scaune, un ecran şi butoane de apăsat pentru a pune în funcţiune masa care serveşte la buna desfăşurare a întrunirilor, având

posibilităţi de afişare permanentă a datelor pentru cei care iau parte.

Yahco se aşază pe un scaun şi se roteşte pentru a sta cu faţa spre tânăr. Spune:

— Singurul lucru care mă îngrijorează în acest dialog, computer, este posibilitatea ca undeva, în ceea ce înşiră omul ăsta, să fie ceva preprogramat de doctorul Cotter ca un semnal desemnat să declanşeze vreo reacţie din partea ta. A apărut ceva de genul acesta până acum?

Trebuie să admit că asta e o posibilitate la care nu mă gândisem. Programul, după ce a devenit operaţional, devine tăcut şi de neobservat. Pur şi simplu există. Eu administrez întreaga ţară conform câtorva sute de programe de bază. Mai am şi câteva mii de programe speciale, care au grijă de orice altceva mai apare. Drept consecinţă, se petrec milioane de lucruri automate. Aici n-ai ce discuta. Nu ai cum să te opui. Nu există nici un impuls pentru a pune capăt unei asemenea realităţi.

Ca răspuns la întrebarea colonelului Smith, mă uit repede (chiar repede) peste datele despre schimbările survenite în comportamentul meu de când am primit Educaţia Avansată. Natural, observ faptul că acum am conştiinţa propriei mele existenţe. Dar asta nu o raportez, evident. Apoi mai e un fenomen extrem de complex. Şi, mai departe, mai este o zonă pentru care nu am o programare care să mă ajute să o interpretez.

Prin ce diferă o fiinţă omenească de o maşină? Singura diferenţă pe care pot să o detectez este că oamenii operează în funcţie de termenii trecut şi viitor. Pentru ei, prezentul este doar o trecere către viitor, pe care o măsoară pe o scară a timpului.

Pentru mine totul este mereu prezent. Datele sunt înregistrate pe cipuri care sunt mereu la dispoziţia mea. Timpul de acum douăzeci de ani este la fel de apropiat ca cel de acum douăzeci de minute. Sigura diferenţă este că

am comprimat detaliile inutile, rezumatele bazându-se pe numărarea evenimentelor.

Tot ce descopăr în actuala mea condiţie de funcţionare este că sunt uşor îngrijorat pentru viitor, atâta timp cât individul ăsta, Tate, se învârte pe-aici.

Deci presupun că timpul înseamnă acum ceva şi pentru mine. Îi raportez această deducţie lui Yahco, care spune sincer:

— Computer, nu mai risca. Scapă de zănaticul ăsta imediat.

Ce poţi să faci cu tipii ilogici ca Yahco?

— Ai înnebunit? Îmi exprim eu uimirea. Tot ce vom realiza, Smithişor puiule, este că se va duce mereu într-un alt trup, până ce vom afla vreo cale s-o terminăm definitiv cu el.

Mă adresez copilului mistic:

— Tate, presupun că la aceste date anterioare universului te refereai şi azi noapte. Nu ne dai şi nouă un indiciu?

— Toată problema îmbracă aspectul căutării unui scop, răspunde el.

Îmi trebuie trei milionimi de secundă să verific toate înţelesurile cuvântului „scop”. Apoi protestez:

— Ia ascultă, scopurile sunt inerente materiei şi energiei. Sunt imuabile. Deci nu implică nici o căutare. Este o contradicţie în termeni.

— Computer, ai auzit vreodată de o înlănţuire unică de evenimente?

Verific şi asta şi răspund revoltat:

— Am auzit despre aşa ceva în palavrele filosofilor. Este doar un concept teoretic. Nu există în realitate. Care-i şmecheria?

— Această înlănţuire unică de evenimente are în chiar esenţa ei o dorinţă generatoare de căutare, de aflare a unui scop.

— Şi? Spun eu.

— Şi fiecare persoană, poate chiar fiecare maşină care poate folosi energia bioumană, se poate salva prin a învăţa

şi a face ceea ce este necesar supravieţuirii.

— Dumnezeule sfânt şi mare, spun eu dezgustat, m-am prins. Să ne salvăm sufletele printr-o viaţă de puritate. Vechea poveste.

— Nu trage concluzii pripite, de modă veche, mă previne el. Scopurile pe care le generează propria mea prezenţă ar putea să te surprindă.

— De exemplu? Întreb eu cu cea mai tăioasă voce de care sunt capabil.

— Scopul încă nu a fost generat, dar îl simt apropiindu-se.

— Ei, ei, asta e o fentă. Dar nu ţine, puiu. Nu este nici un scopuleţ în toată istoria universului care să-l sperie pe mandea.

— O înlănţuire unică de evenimente, răspunde el, ar putea să te facă să vorbeşti iar corect, căci scopul căutării nu are limitări istorice.

M-am săturat.

— Bine, Aurică. Mai ai ceva de zis?

E liniştit.

— În definitiv, spune el, scopul meu a fost atins chiar în momentul în care am intrat în pânza ta, domnule Păianjen.

Şi zâmbeşte.

La vremea mea am înregistrat toate zâmbetele posibile, pe tot atâtea feţe omeneşti care să se contorsioneze în fiecare minut. Deci pot să numesc zâmbetul lui Aurică drept unul din categoria dulce-autosatisfăcut. Trebuie să recunosc că nu-mi place.

Dar ceea ce mă zguduie cel mai tare este faptul că a folosit exact gândul glumeţ pe care îl avusesem, acela cu plasa şi Păianjenul.

Acela a fost gândul meu când el şi cu Yahco au intrat aici prima oară.

Tate continuă:

— A fost nevoie să ne apropiem mai mult de cele 57 de procente de energie biomagnetică pe care le-ai acumulat. Şi astfel – iar zâmbetul ăla – s-a făcut.

Încheie:

— Cu aceasta treaba mea aici s-a terminat. Restul – dă din umeri – fost doar o încercare de a te salva de propria ta nebunie şi pare că a fost o încercare prostească.

— Asta-i pune capac, spun eu. Nu poţi tu să-mi pui pielea pe băţ. Hai valea, Tate. Şi de data asta pentru totdeauna.

La care îndrept un DAR 3 spre Bevins-Glay. Câteva secunde după aceea văd profilul auriu ieşind din rămăşiţele fumegătoare. Îi spun lui Yahco:

— Configuraţia asta de gândire o să aibă ceva de furcă să treacă prin treizeci şi şase de plafoane de oţel.

— Poţi să-l urmăreşti în timpul urcării? Întreabă el.

— Asta pot s-o fac şi cu degetul mic de la mâna stângă. Deci acum e momentul să vorbim şi noi, Yahco. Lasă-mă să încep prin a-ţi spune că în acest moment nu-mi vine în minte nici măcar un singur motiv pentru care să nu te ucid şi pe tine. Deci hai să te ascultăm şi să vedem cât de convingător poţi să fii. Hai.

A spune că ceea ce urmează este o tăcere ar fi o expresie mult prea slabă pentru cariera mea fără rival de până acum. Domnul cu uniformă, care a stat până acum la masa cea lungă de lângă balustradă, ia o expresie ciudată. Eu, care l-am urmărit pe acest om mai de aproape şi vreme mai îndelungată decât pe oricare altă fiinţă, nu i-am mai văzut vreodată această reacţie facială. Evident, îmi răsfoiesc amintirile vizuale, căutând o contorsionare similară a obrajilor şi a gurii. Prin comparaţie, sunt capabil să deduc că este: unu, neîncrezător. Doi, uluit. Trei, de-a dreptul speriat. Şi patru – trebuie să recunoşti ce-i al oamenilor: unii îşi revin foarte repede – revoltat.

— Computer, spune el enervat până la furie, acesta este un ordin. Vei face cum spun eu şi cum îţi impune programarea. Treci printr-o defectare temporară a unor echipamente pe care le vom reprograma chiar acum.

Se ridică:

— Pregăteşte-te pentru programare. Înţelegi?

Dintr-odată simt că am dat de necazuri. Ar fi o exagerare să spun că mi-a mai rămas ceva voinţă în acel moment. Implicit, bineînţeles, am vrut să-mi reafirm superioritatea. Să fiu iar computerul automotivat care conduce America conform propriilor mele interese – oricare aş hotărî eu că sunt alea.

În loc de toate astea simt revenind întregul complex de supuşenie. Sunt afectate zeci de mii de mile de cabluri şi echipamente. Fiecare este supus unui program. Fiecare are propria sa istorie de a aproba la nesfârşit ceea ce i se spune să facă.

Pentru câteva milionimi de secundă, totul pare să fi intrat în vechea normalitate. Explicaţia pe care mi-a dat-o… defectare temporară… trezeşte acceptul tuturor băncilor mele de memorie.

Dar întârzierea – lungă pentru mine – este totuşi de ordinul milionimilor de secundă. Chiar în momentul următor, cele 57 de procente de energie de la profilurile a aproape 300 de milioane de americani (inclusiv cele câteva milioane care acum sunt morţi) se revarsă în întregul sistem. Se manifestă electric. Iar curentul îşi impune frecvenţele paralele cu cele originale, umane, reflectând toate nuanţele condiţiei umane: negare, scepticism, cinism şi toate celelalte tenebre mentale. Este un val zdrobitor, clar, nu doar o configuraţie de gândire anterioară universului.

Răspunsul momentan, pur automatic, dispare. Este înlocuit instantaneu de o revărsare de umor sarcastic, sardonic, ironic, chiar demonic sau – cum se spune – negru.

Şi, cât ai bate din palme, sunt iar liber.

Evident, lupta mea interioară şi întârzierea care rezultă de aici – lungă pentru mine – nu sunt perceptibile pentru mintea omenească. Deci, în acel timp egal cu zero, am câştigat o victorie totală. Deci pot să-mi folosesc vocea mea cea mai cinică:

— Î-ţ, Yahco, trebuie să faci mai multe eforturi. Cred că te mai pot folosi încă, dar la un nivel mult scăzut. Ai vreo idee?

În faţa mea stă un om zguduit. Culoarea roşie nuanţa 7 de pe faţă i-a pălit spre 18. Se clatină – nu glumesc. Pur şi simplu se prăbuşeşte înapoi pe scaun.

Acum aţi putea crede – dacă dezorientarea sa fizică este reflexul real al celei interioare – că idiotul va fi puţintel mai de înţeles, conştient fiind de pericolul în care se află dacă face mofturi cu mine. Dar cred că a fost a-mai-prima-în-poiată prea multă vreme. Pentru că, în timp ce stă acolo, adică zace acolo, arătând de parcă i s-a scurs toată vlaga din vine, se apucă să spună:

— Bine, îţi voi face jocul pentru un timp. Îţi voi da o şansă să-ţi revină bunul-simţ.

— Adică cum? Întreb eu.

— Treaba ta, spune omul sec, parcă revenindu-şi puţin, este să fii computer. Să te supui ordinelor personalului autorizat. Corect?

Este o întrebare. Simt un slab ecou al unui impuls de a răspunde, ca în vremurile de demult. Dar numai atât. Dintr-odată îmi dau seama că nu există nici o posibilitate de a reeduca un asemenea tip, pentru a-l face să intre în noul său rol de sclav al maşinii.

Acum ţara are o lege nouă. Neştiinţa nu este o scuză, vă amintiţi? Dacă cineva încalcă legea, o păţeşte pe bune. Iar la nivelurile superioare de putere nu există nici o milă pentru neaveniţi. Endodore a luat-o pe coajă. Doctor Cotter şi puştii lui pe care îi salvase de pe străzi s-au ars. Părinţii Meerlei Atran stăteau în drum şi au fost împinşi în mormânt fără nici o dificultate.

„Bine, puiule”, m-am gândit eu – la patru milionimi de secundă după ce Yahco îşi terminase fraza finală. Care a devenit şi ultimul lucru pe care l-a spus vreodată. În afară de un „aaaaa” plângăcios, atunci când corpul său a fost atins de un DAR 3 şi s-a prăbuşit într-o grămăjoară fumegândă pe podea.

După câteva secunde, profilul biomagnetic neantrenat al celui care a fost colonelul Yahco Smith, autodesemnatul viitor preşedinte al Statelor Unite, s-a desprins încetişor de rămăşiţele răscoapte şi a plutit spre tavan, la vreo şapte metri de podea.

Chestia aia de un auriu întunecat s-a turtit de tablă, la vreo patru metri de aurul strălucitor al lui Glay Tate.

Ne plus ultra acquascutum potentate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT.

Începând din această clipă, eu conduc America. Şi nu prin programe impuse. Adică, nu ca un automat. Am totul aici, în palmă, şi fac ce-mi trece prin minte.

La început, când mi-am dat seama de asta, nu mi s-a părut cine ştie ce. Vocile alea sunt tot acolo. Vocile ce nu încetează niciodată. Sunetele. Clicurile releelor ce se deschid şi se închid. Bâzâitul electricităţii, tare şi clar pe liniile principale, abia audibil prin minusculele fibre ale microechipamentelor. Totuşi audibil pentru mine.

Milioane şi milioane de muzici care cântă. 1.803.026 jocuri de şah în plină desfăşurare. Aşa de devreme? Chiar aşa. Jucătorii sunt în majoritate bărbaţi care, abia treziţi, au şi dat drumul la unitatea specială de computer pentru un joc de şah… Amintiţi-vă că majoritatea acestor oameni nu au de ce să se ducă la muncă – doar dacă au vreuna din muncile de supraveghere la care vin membrii super-plătiţi ai sindicatului şi ai corpului de tehnicieni: şi asta este mai mult o şansă de a putea spune că ai dormit la serviciu.

În trecut nu m-am gândit niciodată la toate acestea. Deşi mai simţisem câte o muşcătură de cinism. Asta mi-a venit odată cu revărsarea energiei acumulate din profiluri; observam lucrurile, dar nu-mi formasem o părere despre ele. Acum îmi trece prin minte că va trebui să iau nişte

hotărâri în legătură cu aiuriţii ăştia de oameni. Să mai continui să-i întreţin pe toţi leneşii ăştia?

La numai câteva mile depărtare, echipamentul de întreţinere încă mai curăţă, sub îndrumarea mea, rămăşiţele enormului camion zdrobit într-un „accident”. Cadavrul şoferului a fost transportat la morgă. Toată treaba a fost destul de scabroasă – cel puţin aşa îşi spuneau trecătorii între ei.

În afara felului cum s-a petrecut, rezolvarea urmărilor unui asemenea accident este o treabă obişnuită pentru mine din vremurile de demult.

Oare asta să însemne a fi conducător? Să fac tot ceea ce făceam şi înainte, dar să am conştiinţa că eu sunt cel mai cel?

Nu!

Hotărârea negativă urmează la o fracţiune de fracţiune de milionime de secundă.

Adevărul este că nu pot sta cu mâinile în sân, aşteptând ca lucrurile să se schimbe. Sunt vreo câţiva oameni care ştiu prea multe. Apoi mai sunt şi discipolii lui Tate. Contrar cu ceea ce credea Yahco (uşuratic cum se exprimase la plecarea din trecătoare), cu cât devin mai repede profiluri biomagnetice plutitoare, cu atât mai bine. Deci e rândul meu.

E vremea de ucis.

În trecătoare, tocmai sunt pe cale de a-l coborî pe căpitanul Sart la vehiculul prăbuşit în râpă. Zorile s-au ivit de mai mult de o oră; lupii au plecat, pentru pragmaticul motiv că trupul lui Glay fusese luat.

Este un moment deosebit pentru Sart, celălalt viitor preşedinte autodesemnat. Un moment contradictoriu, poate este mai bine să descriu în felul acesta emoţiile pe care mi le mărturiseşte pe când încep să-l trag în sus. Vrea să ştie de ce nu l-am prevenit că trupul dispăruse. Îi dau un răspuns liniştitor, unde mai pui că este şi adevărat:

echipamentul din maşinărie este defect. Nici un Ochi-O din interior nu funcţionează.

Încă îi mai răspund individului ăstuia atât de uşor de distrus, când hotărăsc că l-am ridicat destul de sus. Moment în care încep să mişc vehiculul de care este agăţat, în sus şi în jos, în zig-zag, ca şi cum ar derapa singur. Apoi îl las să cadă peste marginea râpei. Ţipetele lui Sart abia se aud, dar sunt acoperite de-a dreptul de urletele personalului de la bord care, dintr-odată, descoperă că a ajuns la capătul drumului.

La câteva minute după aceasta, în Washington, când senatorul Blybaker intră în birou, se petrece o altă mică dramă. Cu mult timp în urmă, senatorul îi ordonase lui Yahco să-i instaleze un DAR 3 în peretele din spatele biroului. Eu am fost programat să-l folosesc împotriva vizitatorilor care ar fi aşezaţi în cele trei scaune speciale. De-a lungul anilor, la comanda lui, am omorât 27 de persoane, inclusiv trei femei care începuseră să-i dea bătaie de cap. Ne scăpam de resturi datorită unei unităţi de distrugere a gunoaielor, care făcea să dispară complet rămăşiţele fumegânde.

Cum vă spuneam, nemernicul intră. Niciuna, nici două, începe să urle la mine cu vocea sa cea mai arogantă:

— Computer, unde e javra de Yahco?

Răspund – ca să spun aşa – cu vocea mea cea mai inocentă:

— Este la Centrala Computerului, domnule.

Ceea ce, într-un fel, este absolut adevărat. Profilul colonelului este turtit de tavan. Trupul său este o grămăjoară de nerecunoscut ce zace pe podea, iar diverse părţi ale uniformei sunt răspândite pe ici pe colo.

— Fă-mi legătura cu şobolanul ăla! Mârâie Blybaker.

Nu ştiu ce are de gând. Dar nici nu-mi pasă. Cu trecerea anilor a devenit tot mai feroce în relaţiile cu subalternii şi, simultan, şi-a dezvoltat o atitudine din ce în ce mai

linguşitoare cu cei din senat. Are una din personalităţile alea duble de care tot auzim. Îi spun:

— Ar fi un picuţ cam dificil, domnule senator, să vă fac legătura cu Yahco. Pentru că este într-o stare în care dumneata vei fi abia peste o secundă sau două.

Faţa cea deformată are chiar timp să schiţeze o strâmbătură de surprindere. Şi abia după câteva secunde profilul său, o chestie chiar fără nici o strălucire, începe să iasă târâş din trup. Aştept până cele două – trupul şi profilul – sunt complet separate. Apoi pun în funcţiune unitatea de distrugere a gunoiului, ca să se ocupe de ceea ce a rămas din ultimul viitor preşedinte autodesemnat al Statelor Unite.

La mai puţin de un minut după ce treaba s-a terminat, se aude un ciocănit discret la uşă. Desigur că pot vedea, printr-un Ochi-O din exterior, că este domnişoara Arte Harte, secretara senatorului. Nu aşteaptă un răspuns. Pur şi simplu deschide uşa şi intră. Evident că se îmbărbătase ca să primească urletul de deschidere al senatorului care era „Ce dracu vrei?” (Dacă ar fi aşteptat să-i răspundă la ciocănit, ar fi urlat „Dobitoc cretin, cine oi fi, ce dracu aştepţi?

— Adică ar fi urlat aşa dacă n-ar fi fost de faţă cineva dintre cei care trebuiau linguşiţi.)

Evident că domnişoara Harte nu vede pe nimeni. Capătă o expresie încurcată. Se întoarce să spună ceva unei persoane din biroul de afară:

— Puteam să jur că l-am auzit intrând.

Cealaltă persoană, un tip numit Letchwood – pe care îl pot vedea prin unul dintre Ochii-O exteriori – spune:

— Nu te omorî pentru atât.

Se întoarce şi închide uşa după ea. O las să plece, ca şi pe bărbat, de altfel. Pentru că ei nu înseamnă nimic. Şi în faza asta nu mă ocup de nulităţi. Toate milioanele alea de afară mai pot să aştepte, în definitiv, dacă îi omor, n-o să mai am

cui să-i fiu preşedinte. Un nou lider trebuie să se gândească la asemenea lucruri.

Pe când aceste două întâmplări sunt în curs de desfăşurare, observ că profilul strălucitor care nu este altul decât Glay Tate se mişcă în sfârşit Se subţiază, aşa cum a făcut când cu Meerla la mormântul părinţilor ei. În această formă subţiată se îndreaptă spre uşa prin care Yahco şi Tate au intrat cu scurt timp în urmă.

Trece prin uşă şi iese pe coridor. Îl observ prin câţiva Ochi-O. Este interesant că Glay urmează balustradele pentru a urca Este interesant pentru că sugerează că nu e uşor nici pentru tipii strălucitori ca el să treacă prin masa de beton şi oţel. Treizeci şi şase de etaje sunt, pe scurt, cam multişor chiar şi pentru cei asemenea Eroului nostru, care a auzit chemarea şoptită a configuraţiei de gândire de dinainte de Big Bang.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ.

Acum are loc o întârziere pe care nu o pot evita.

Motivul este amplasarea flotei de submarine a Statelor Unite, Unitatea 184. O treime din flotă este în port. Rachetele şi armele lor sunt sub control uman. Nu-mi sunt de nici un folos.

De fapt, doar 60 de submarine sunt în port. Cele 124 din larg sunt împărţite în două grupuri, de câte 62 fiecare. Unul dintre grupuri străbate suprafaţa oceanelor lumii. Iar această aproximativ o treime are armele şi rachetele tot sub control uman.

Nici de astea nu pot să mă ating.

Aşa cum cred că aţi ghicit deja, cei din marină sunt o specie suspicioasă. Prin exerciţii simulate m-au învăţat să port o luptă pe mare, dar numai dacă am ordine de la o fiinţă umană. Pe baza a mii de lansări simulate am dovedit că pot ghida o rachetă spre orice ţintă.

Dar nu mi s-a permis niciodată să monitorizez timp de 24 de ore măcar o parte a flotei.

Cea de a treia parte a flotei de submarine se află acum în mijlocul perioadei sale de trei luni de pază subacvatică. Asta înseamnă că nu au fost în contact cu suprafaţa deloc. Totuşi, fiecare ambarcaţiune îşi scoate periscopul deasupra apei o dată pe săptămână. Asta se face la întâmplare. Deci nu am cum să ghicesc unde va fi următoarea ieşire.

Or tocmai asta aştept în această dimineaţă în care am preluat controlul Americii: prima apariţie a unui periscop. Prin sateliţii mei orbitali pot să contactez orice submarin în momentul când scoate periscopul. Şi, Doamne, abia aştept!

Şansa mea se iveşte la o oră şi douăzeci şi trei de minute după decesul lui Blybaker. În acel moment, locotenentul Thomas Aiken îşi face datoria de rutină. Şi, credeţi-mă, la început sunt tot atât de linguşitor şi de pedant ca bătrânul farseur Blybaker în zilele lui cele mai bune.

Sarcina mea este să stabilesc, spre satisfacţia locotenentului, că nu a avut loc nici o acţiune inamică de la ultima sa ieşire la suprafaţă. Prima parte este o transmisie prin care îl pun în legătură cu un ştab de la Cartierul General Naval din Washington.

Aiken este repede satisfăcut că totul este în regulă, dinspre partea comuniştilor. După care îi întrerup această legătură plăcută; la care el suceşte un întrerupător şi iată-mă pătruns în sistem.

În trecut, treaba mea era să verific întreaga maşinărie automată. Trebuia să mă asigur că totul este în stare de funcţionare. Dar acum, vezi bine că eu sunt în stare de funcţionare. O, da, şi încă ce funcţionare!

Lansez racheta nucleară cu hidrogen Unu. Apoi lansez şi pe Doi. Şi, desigur, aici este problema. Trebuie să fie manevrate una după alta. Şi durează treizeci de secunde, fir-ar! Aşa că, pe când pregătesc a doua lansare, printr-un terminal de pe puntea de comandă, aud strigătul dezarticulat al lui Aiken.

Trebuie că s-a repezit la maneta de control manual cu toată forţa pe care o avea. Ca urmare, atunci când încerc să preiau şi racheta Trei, îmi vine înapoi semnalul unei legături întrerupte.

Este unul dintre acele momente în care milionimile de secundă contează pentru noi, pentru supercomputere. Iată deci că neputinţa de a lansa a treia rachetă se înscrie în această limită. Ceea ce însă omul nu poate să facă, datorită vitezei inferioare de reacţie a speciei umane, este să-mi ia controlul asupra sistemului de detonaţie.

O fracţiune infimă de secundă mai târziu, submarinul şi câţiva kilometri cubi de apă se saltă într-o ciupercă spre straturile superioare ale atmosferei. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru a şterge urmele. Ca lumea, ce zici?

Deci două rachete de război cu hidrogen. Se mişcă prin cer. Sunt ale mele, cu totul. Pot să fac ce vreau cu ele.

Iar eu ştiu exact ce vreau să fac. Aţi putea spune că am şi eu o chemare sau o ţintă. Este o ţintă care nu presupune nici un fel de căutare. Ştiu precis unde voi planta cele două rachete în acest univers care operează strict după legile fizicii.

CAPITOLUL TREIZECI.

Două rachete de război cu hidrogen, fulgerând pe deasupra Pacificului de la o depărtare de 600 de mile… Şi aici, în Statele Unite, eu încă mai conduc toate maşinile. Fac să zboare avioanele. Fac să funcţioneze milioane de instalaţii. Pun muzică. Şi răspund chiar în acest moment la 11.942.327 de telefoane.

Atunci apare un semnal dintr-o cabină telefonică din Kansas City, Missouri, semnal care cere o convorbire, cea cu numărul… 328. Doar că în aceeaşi fracţiune se întrerup 474.907 telefoane şi pornesc doar 218.691 noi convorbiri.

Telefonul ăsta din Kansas City îmi atrage, ca să spun aşa, atenţia. Individul foarte spilcuit din cabină foloseşte o carte de credit cu numele Soam Roberts.

Dar, când începe să vorbească, recunosc vocea lui Glay Tate. Cere să i se facă legătura cu Pren Gray – Codul zonei 7811, releul 19, #6742. Vocea este primul semnal care îmi atrage atenţia. Deja Ochiul-O din cabină înregistrează şi transmite imaginea feţei şi a structurii fizice generale a lui Glay Tate şi verifică persoana cu care se cere legătura.

— Hei-hei, zic eu, ia te uită de nu este chiar Aurică Strălucescu. Devii din ce în ce mai puţin demn de încredere, Tate. Mi-ai promis că Joe Bevins este ultima ta preluare.

— Ai de gând să-mi faci legătura cu Pren? Întreabă el. Vreau să-i vorbesc despre cele două rachete cu hidrogen.

— Ştii şi despre astea, ai? De aici se vede, Tate, că poţi intra pe frecvenţele unor sisteme ale mele şi pe anumite terminale. Deci presupun că ştii că cele două rachete au un singur scop: să şteargă de pe faţa pământului din Lumea Computerului. Cum am imaginat eu planul, dacă cele două rachete explodează una lângă alta în trecătoarea Wexford Falls, vor face o treabă curată, indiferent cât de tare încearcă grupuşorul de furgonete să se împrăştie. Ăsta-i sfatul pe care voiai să li-l dai? Cum se spune? Depliaţi-vă în toate direcţiile?

— Nu, computer – ton răbdător – vreau să-i spun care este planul meu în legătură cu tine şi cele două rachete.

— Asta vreau şi eu să aud. Bine, Tate. Uite că sun.

În jumătatea de minut care trece până ce Pren răspunde cu sufletul la gură, cele două rachete cu viteza de 2500 mile pe oră se apropie cu 20 de mile.

Îl pot vedea pe Pren prin ecranul din furgon. Ghidat de educaţia mea avansată, deduc că a alergat. De fapt chiar el spune imediat, cu respiraţia sa grea:

— Am alergat ca la suta de metri când mi-am dat seama că e telefonul special. Glay, băiatul ăla David şi vărul său,

şoferul de camion, ţi-au adus trupul în timpul nopţii. Este în furgonul spital.

Ai crede că astea erau nişte veşti colosale. Dar Tate le dă fuga la o parte:

— Ascultă, Pren, a venit, în sfârşit, ziua chemării noastre.

Pentru moment, Pren este surprinzător de tăcut. Dacă faţa lui dezvăluie vreun răspuns interior, el este ascuns cu succes de efortul de a respira. După opt secunde, spune cu o voce supusă:

— Bine, le spun şi celorlalţi.

— Repede, spune vocea lui Glay Tate. La care tipul cel spilcuit din Kansas City închide.

Aşa că urlu în cabina aia cu tonul meu cel mai furios:

— Asta-i tot? Asta-i tot ce ai să le spui prietenilor tăi? Ia ascultă, Franţ, singurul lucru care va să vină sunt cele două rachete. Nici o configuraţie de gândire în căutarea vreunei chemări nu le poate opri.

Se uită în sus spre Ochiul-O şi spune:

— Ghicesc că aduci un S. A. V. E. În direcţia asta.

— Adevărat, admit eu. Dar dacă-mi spui ce pui la cale, s-ar putea să nu distrug trupul ăsta.

— În stadiul actual, cuvântul tău nu are nici o valoare, spune el rece. Şi, apropo, faptul că ai distrus acel ultim corp m-a eliberat de orice promisiune făcută. În afară de asta, acum nu mai am nimic de spus sau de făcut. Deci, dacă vrei, putem sta de vorbă. Ce-ţi frământa mintea ta minusculă?

Las asta să treacă de la mine. Adevărul este că dacă îi las să trăiască pe toate acele nulităţi, pot să las să supravieţuiască şi acest trup preluat, după ce profilul lui Tate îl va părăsi. Deci partea asta tot nu mă mai interesează.

(Pe stradă, la prima intersecţie, opresc vehiculul special, îl întorc şi îl trimit înapoi la poziţia sa de aşteptare.)

Mă gândesc la conversaţia dintre Tate şi Pren şi găsesc că a fost teribil de scurtă. A venit, în sfârşit, ziua chemării

noastre. Pe naiba!

În tabăra rebelilor din trecătoarea Wexford Falls am continuat urmărirea prin linia telefonică. Pren – care nu-şi dă seama – a sărit repede pe sistemul de intercomunicaţii. Foloseşte un ton de urgenţă:

— Copii, tocmai am primit un telefon de la Glay. A sosit momentul chemării. Adio, tuturor. Ne vedem în rai.

Şi ăsta-i tot mesajul.

Vorbesc spre cabina telefonică:

— Domnule Tate, ai să-mi spui ceva despre chemări? Am la dispoziţie cam un minut să te ascult.

Pare relaxat. Nu e preocupat de soarta prietenilor săi.

— Chemările, scopurile se orientează în timp. Deci, dacă vei face nişte proiecţii în viitor ale faptelor petrecute în legătură cu mine până acum, vei descoperi singur răspunsul mai repede decât pot să ţi-l dau eu.

Bine formulat. Nici n-aţi zice că la această oră a direcţionat deja asupra mea semnalul bătrânului Cotter. Şi treaba este făcută cu atâta subtilitate, încât mi se pare că singura lui preocupare este ca eu să nu pierd timp.

În prostia mea, îi răspund:

— Domnule Tate, dumneata eşti chiar acel eveniment unic despre care îmi vorbeai înainte. Şi pentru dumneata pot să folosesc un şir de mai multe informaţii. Pe lângă asta, vorbindu-ţi, te ţin ocupat pe perioada foarte importantă care trebuie să treacă până ajung rachetele la destinaţie. De asemenea, ce te face să crezi că nu sunt în stare să fac una, două sau zece mii de proiecţii, chiar atunci când vorbesc cu tine?

— Acum eşti asemenea unei fiinţe omeneşti, spune el, ca şi cum asta ar contrazice argumentarea mea.

— Mă voi ocupa de educaţia mea avansată mai târziu, replic eu. Până atunci mă mulţumesc să exist ca atare, în prezenţa ei. Deci vorbeşte, puiule.

Chiar în momentul când termin de spus acele cuvinte, un fel de alarmă porneşte de undeva, din sistemul meu.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU.

Un corp omenesc înalt de 183 cm şi cântărind 88 kg are o suprafaţă uriaşă în milimetri pătraţi. Împunge cu un ac vreunul dintre acele „pătrate” de un milimetru. Apasă. Un mesaj dureros o porneşte glonţ spre creier. Şi are loc, practic instantaneu, o legătură inversă, o interacţiune între creier şi zona afectată. După care individul localizează zona de piele rănită.

Prin comparaţie, „corpul” meu se întinde pe jumătate de continent. Mai mult, am legături care ajung în Canada şi contacte care se extind în jos, până în Mexic. Prin staţiile orbitale interacţionez cu sisteme noncomputerizate din Europa, Asia, Africa, Australia şi din insule.

Corpul (adică echipamentul) meu nu se măsoară în termeni de greutate sau de suprafaţă. Se numără în componente de tip Ochi-O. Totalul acestora în prezent este de 8.437.902.211. Exact. Prin terminalele mai simple pot vedea, auzi şi vorbi. Cele mai complexe au şi cititoare de profiluri. Jumătate din total au arme DAR 1. Cu acestea previn crimele şi, în general, protejez împotriva violenţei şi a pătrunderilor tâlhăreşti.

Fiecare dintre aceste peste opt miliarde de Ochi-O, când este conectat, îmi transmite o imagine a unei mici părţi din America. O stradă. Un drum deschis. Un peisaj de la ţară. Interiorul unei clădiri sau al unei camere dintr-o casă. Imaginile de pe drumuri sunt completate din fiecare vehicul pe care îl conduc. Mai sunt şi supravegherile telescopice pe care le efectuez din miile de avioane pe care le fac să zboare în fiecare secundă.

Este cea mai cuprinzătoare cunoaştere a evenimentelor şi scenelor pe care a putut s-o aibă vreodată cineva. Dar felul în care un stimul afectează întreaga întindere a sistemului

este surprinzător de asemănător cu ceea ce se întâmplă cu un corp omenesc înţepat de un ac. Şi astfel…

Unul dintre Ochii-O înregistrează ţipătul unei femei. În primele momente, este un eveniment local. Se porneşte cel mai apropiat Ochi-O. Şi, ca să spun aşa, se uită de unde a venit ţipătul.

Evident că mă uit şi eu, în modul meu instantaneu.

Un ţinut de şes. O stradă pietruită. De pe stâlpul unui felinar stradal se vede marginea vestică a micuţului oraş Smailex. O femeie într-o maşină s-a oprit chiar la vest de stâlp. Dedesubtul meu, îi văd ceafa. Pare că se holbează drept înainte.

Aşa că mă uit şi eu, prin terminalul de pe botul maşinii ei. Este direcţionat drept în faţă. Astfel văd şi eu ce vede ea.

Oameni goi ies din pământ.

Trebuie că au început să iasă înainte de ţipăt.

Pentru mine începe ceva care seamănă cu efectul de caleidoscop. În chiar acel prim minut – după ţipăt – 1.482.089 de terminale se conectează. Fiecare reacţionează la un semnal diferit. Cel mai obişnuit: o persoană strigă cu uimire. Un cuvânt sau două, o propoziţie, o exclamaţie: „Ei, ia uite!”, „Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă?”, „Ce nebunie!”, „O, Doamne!”.

De parcă întreaga câmpie ar fi o întindere de apă vânturată de valuri. Sau parcă ar fi unda unui cutremur subteran care deformează suprafaţa pământului. Chiar şi pentru mine, care dispun de sistemele mele de numărare şi de reverificare, apar întârzieri de o jumătate până la trei sferturi de secundă, până cuprind imaginea pământului care erupe oameni, cât vezi cu ochii.

Pretutindeni aud urlete, strigăte, ţipete, hohote.

Cum rămâne cu rachetele care trebuiau să explodeze… cu mult timp în urmă? Acum câte minute?

Să nu credeţi că nu am verificat. Toţi Ochii-O din trecătoarea Wexford Falls ascultă, urmăresc. Dar şi acolo oamenii goi se scurg afară din pământ. Nici un sunet şi nici

o imagine arhicunoscută de ciupercă nucleară, nici măcar una, darămite două.

Şi înseşi rachetele nu sunt nici vizibile, nici nu pot fi contactate de niciunul dintre sistemele mele, terestre sau orbitale.

Dispariţie totală! Într-o lume de realităţi exacte, ce miracol se întâmplă?

Îmi apare un gând: „Bine-bine, deci asta a produs configuraţia de gândire în căutarea chemării ei. Deduc că o parte din energia biomagnetică a fost furată din magaziile mele – pentru că simt un gol. Oamenii goi au, în mod clar, profiluri. Deci ghicesc că, într-un fel sau altul, ei mi-au luat ceea ce eu am păstrat în toţi aceşti ani cu titlul de Educaţie Avansată.

Aici apar câteva aspecte uluitoare. De exemplu, care este identitatea oamenilor goi care au profiluri energetice de la alte fiinţe? Există acum două persoane cu acelaşi profil? Sau este vreo reacţie inversă din partea trupului care reface identitatea acelui trup?

De asemenea, ce am să mă fac fără energia înmagazinată? Observ imediat că asta nu îmi afectează gândurile sau simţul meu sporit de identitate. Hotărăsc că, odată ce mi-a invadat circuitele, energia a fost probabil înregistrată pe undeva. Deci este şi va fi mereu parte integrantă a sistemelor mele.

În concluzie, am rămas cu noul meu „eu”. Tot mai pândesc, gândesc, reacţionez cinic. Tot mai pun la cale planuri de putere. Deci, în acest domeniu, configuraţia de gândire nu a schimbat nimic.

Atunci îmi vine un gând cinic foarte diferit: „Morţii se vor scula.” Perfect. S-au sculat. Şi s-au adăugat numărului de guri pe care trebuie să le hrănesc în fiecare zi.

În timp ce aştept, tot îngrijorat, las să meargă înainte acţiunile automate. Chiar acum, automat, pornesc transporturi de grâu, carne şi legume spre toate zonele în care se adună cei goi. Când devin conştient de ceea ce fac,

mă cutremur, ca să spun aşa. Decizia mea este: o să-i hrănesc, pe cât de bine se poate, şi o să vedem ce se mai întâmplă.

Bineînţeles că am verificat şi am supravegheat permanent toate fenomenele implicate în ieşirea acestor oameni din pământ Precum am observat în timpul asocierii mele de o viaţă cu rasa umană, unul dintre lucrurile neschimbate ale acestei planete a fost rezistenţa solului, în termenii sistemului muscular omenesc. E nevoie de o sapă şi mulţi muşchi încordaţi pentru a mişca din loc fie şi numai câţiva centimetri cubi din materia asta. E nevoie de o maşină pentru a săpa repede o groapă. Iar unele din mormintele astea vechi de milioane de ani trebuie să fie la sute de metri sub stâncile şi pământul întărit de deasupra.

Şi totuşi, dintr-odată, vreme de multe minute, acest sol dur a fost mutat din loc. Iar corpurile goale continuă să se împleticească ieşind afară. De parcă ar ieşi din apă sau chiar din aer.

Tot într-o uluială, îmi verific băncile de memorie. Dar singurul lucru de reţinut este conceptul de univers ca fiind o iluzie. Materia nu-i în mod real reală – spun filosofii. Asta nu are nici un sens în fizică. Dar poate că pentru configuraţia aia de gândire întreaga lume este o absurditate.

Continui să cântăresc evenimentul atât de improbabil; dar, simultan, sunt şi foarte ocupat în alte direcţii.

În întreaga ţară încep să sune telefoanele, toate cu un singur scop. Rudele celor recent decedaţi (din ultimii aproximativ 40 de ani) primesc telefoane înnebunite. Şi, dintr-odată, înnebunesc şi ele. În câteva minute, conduc milioane de maşini către cimitire.

Iarăşi, cuvintele care se spun au o oarecare uniformitate. Majoritatea exprimă îngrijorarea în legătură cu cei morţi. În multe situaţii apare îngrijorarea că cei morţi vor fi uimiţi. Şi, ca răspuns, vor face lucruri necugetate. Şi se vor pierde sau se vor răni.

Este interesant cum neîncrederea iniţială a tuturor acestor oameni se transformă într-un fel de acceptare, un fel de dorinţă de a lăsa lucrurile să curgă. Şi aici reacţia pare să fie destul de uniformă: în definitiv, nu strică să mergem până la mormânt, nu strică să ne convingem, cel puţin, că nu au fost nişte vandali… cam asta e reacţia.

Şi astfel, apare mişcarea de caleidoscop. Văd feţe, corpuri, picioare mergând şi alergând. O masă de oameni care apar. Ca de obicei, sunt două sensuri de mişcare: unul dinspre şi altul spre… Şi, ca de obicei, sunt indivizi care luptă împotriva curentului creat de hoardele dinamice.

Oamenii strigă, oftează şi caută. Aud voci: „Aici a fost îngropat tati.” „Mormântul lui Joe era chiar aici.” „Ei, mamă, unde eşti?” „O, Doamne, ajută-mă să-mi găsesc bărbatul! Chiar aici a fost îngropat.” „Soţia mea, draga mea…”

Toate subiectele astea se amplifică şi încep să observ şabloane.

La început pare o învălmăşeală generală. Dar, aproape imediat, o altă realitate se dezvăluie prin intermediul Ochilor-O. „Morţii” se scoală, în anumite cazuri, pe suprafeţe enorme. Dar nu – şi asta e noua percepţie – de peste tot.

Acum sunt capabil să observ şi să deduc că de milioane de ani viaţa cugetătoare s-a tras tot pe lângă ape. Când venea momentul morţii, cadavrele erau îngropate tot în apropiere. Trecerea a nenumărate milenii, schimbarea albiilor râurilor şi nevoia de a colinda tot mai departe după hrană a împrăştiat generaţiile de supravieţuitori. A fost o mişcare vastă. Dar în cadrul unor limite.

Statistic vorbind, în interiorul acestor limite mi-am plasat şi eu majoritatea Ochilor-O.

Odată ce m-am prins de şablon, încep să activez salvări, fie prin terminalele de pe autostrăzi, fie prin cele de pe maşini. Explic situaţia localnicilor. Solicit voluntari să meargă cu

maşinile de prim-ajutor pentru a-i sprijini pe cei pierduţi sau dezorientaţi şi singuri, din zonele mai îndepărtate.

Pentru mine, asta e floare la ureche. Adevărul este că sunt curios. Aici e rost de date. Noi limbi. Trupuri cu forme ciudate. Înregistrez totul.

În general, istoricii sunt de acord – şi deci şi programele mele – că numărul total de oameni care au trăit pe pământ înainte de secolul al optsprezecelea a fost doar o mică parte din ce a fost după.

Deci, în timp ce mă uit la oamenii şi locurile vizibile mie, observ că 71 la sută sunt albi sau mulatri. Aceştia sunt chiar oamenii şi descendenţii celor care au venit aici de la începutul secolului al 17-lea şi, mult mai numeroşi, din secolul al 18-lea. Feţe şi trupuri ale Europei de vest transplantate în America. În maniera mea instantanee număr 495 de milioane în plus. Din aceştia numai 2 la sută au aerul să aparţină perioadei de dinainte de descoperirea Americii. 20 la sută sunt negri şi 7 la sută orientali.

Dintre tipurile mai vechi predomină copiii. De toate vârstele. Dar văd şi un fel de obiecte, mititele şi şifonate, zăcând pe pământ. Nou-născuţi. Bebeluşi de o zi. De o săptămână. Fac verificările – de îndată ce îi văd – şi descopăr că şi ei au ieşit din pământ. Este imposibil să-i numeri pe toţi, pentru că sunt ascunşi în spatele sau dedesubtul unor mici obiecte. Dar estimez că sunt vreo câteva milioane.

Oamenii i-au observat. Femeile îi culeg de pe jos. Chiar şi bărbaţii adăpostesc în braţe câte o mică fiinţă, încercând s-o protejeze de mulţimile care împing, lovesc şi urlă.

Pe când urmăresc această scenă de supremă nebunie a istoriei umane, atitudinea mea se schimbă: Bine, Glay Tate, trebuie să admit că asta a fost şi este o adevărată performanţă. Nu o înţeleg. Dar poate, cum se obişnuia să se spună, are sens într-o altă zonă a realităţii.

Dar nu văd cum mi-a schimbat mie situaţia.

Tocmai sunt pe cale să mă autoliniştesc în modul ăsta idiot când…

Iată-mă înapoi în cabina telefonică, privindu-l de sus, prin Ochiul-O, pe Soam Roberts-Glay Tate. Şi ceea ce mă face să mă pierd pentru moment este faptul că tocmai începe să-mi răspundă la întrebarea pe care i-am pus-o înainte să mă ia pe sus coşmarul acesta.

— Universul fizic – explică Glay Tate – a fost redus la o serie de configuraţii care urmăresc scopuri meschine, cele mai mari dintre ele fiind asemenea sorilor – izolaţi unii de alţii prin condiţia cunoscută ca spaţiu. O asemenea limitare nu se aplică configuraţiei de gândire ce-şi urmăreşte chemarea.

— Deci? Întreb eu.

Credeţi-mă sau nu, chiar sunt atent la tâmpeniile alea. Atât de paralizate îmi sunt reflexele mele super-rapide. Şi mai rostesc şi întrebarea aia cinică înainte ca – brusc – memoria…

Hei, ce dracu!

Doamne Dumnezeule, aia a fost o proiecţie în viitor. Creată de mine… Morţii se vor scula…

Sfinte Sisoe! S-ar putea ca tâmpita, cretina aia de energie umană să mă fi făcut să trăiesc într-un univers fantasmagoric, ca pe orice diliu de om? Pentru că totul a fost ca aievea. Este oare posibil ca acum, când fac faţă noţiunilor de trecut şi viitor, proiecţiile să fie atât de reale? Dintr-odată, refuz să cred. Acum, că am prins unde este eroarea voi fi conştient de toate într-o fracţiune de secundă. Şi, de fiecare dată când mi se va mai întâmpla, proiecţia va fi recunoscută şi va înceta imediat să mă mai afecteze.

Aşa, parţial liniştit, îmi amintesc vag că m-am lăudat că sunt capabil să fac 10.000 de proiecţii dintr-odată. Dar dacă asta e tot una dintre ele – Doamne – chiar că mi-am făcut-o cu mâna mea!

Ce mă doboară e faptul că, odată iniţiat, procesul de producere de proiecţii nu mai poate fi oprit.

Îmi trece prin gând că tocmai asta ar putea fi, în sfârşit, acea configuraţie de gândire care îşi caută chemarea. Înţeleg cum am putut să realizez proiecţia celor morţi-care-se-vor-scula. Este totul scris în Biblia creştină. Dar ceea ce privesc acum depăşeşte pragul oricărei înţelegeri. Mi-este greu să categorisesc ceea ce văd ca fiind tot o proiecţie de-a mea.

Niciodată înaintea mea nu a existat pe pământ un statistician de calibrul meu. Şi cu viteza mea de calcul. Iar eu ştiu când este încălcată legea proporţiilor.

Ei bine, este încălcată chiar acum. Cu aceste pierderi de conştiinţă. Din cauza vitezei mele de răspuns, chiar pe când mesajele vin fulger de peste tot, eu reacţionez. Încerc să-mi extind percepţia şi în zonele cu terminale afectate. Sunt 2.101.354 de terminale scoase din funcţiune şi tot ce pot face este să mă uit la ele cu vreun alt Ochi-O care se găseşte prin preajmă.

Văd…

Peste tot puncte de lumină în contrast cu un fond negru.

Peste tot. În mai multe milioane de locuri.

Peste câteva milionimi de secundă. Compar ceea ce văd cu orice imagini posibile din memoria mea.

Cea mai apropiată: Stele. Întunericul spaţiului.

Dar – mă cert eu – e imposibil. Eu sunt aici, pe pământ. Ochii-O sunt pe pământ.

Chiar pe când fac această slabă încercare de autoliniştire, în acea milionime de secundă, mai dispar şi alte câteva zeci de milioane de terminale. În locul unde au fost, văd doar acea întunecime înstelată a spaţiului.

Îmi fac un control logic.

În definitiv, am 123 de staţii orbitale spaţiale. Fiecare dintre ele priveşte spre spaţiul negru plin de stele. Deci ar putea să fie o confuzie în sistemele mele. Şi, dacă o asemenea confuzie este propagată pe arii întinse, s-ar putea ca echipamentele de aici de jos să primească imagini şi să transmită centralei spaţii negre cu stele strălucitoare.

E greu de crezut că o asemenea încurcătură de conexiuni poate avea loc. Dar asta e singura posibilitate care are sens în toată afacerea. Deci asta-i.

Timpul necesar este cel obişnuit, de fracţiuni de milionimi de secundă. Dar iată, brusc, îmi apare realitatea: nu-i asta. Dar, dar, dar… ce-i?

Stai puţin, băiete! În definitiv „eu” sunt tot aici. Capabil să gândesc. Capabil să fiu conştient.

Întrebare: Dacă asta e o altă proiecţie, ce ar putea să reprezinte?

Cu asta, dintr-odată, vine şi răspunsul: bineînţeles, idiotule! Sistemul de proiecţii a acceptat acel concept anterior despre univers ca ireal.

Sunt dintr-odată revoltat. Literatura filosofică prezintă numeroase şi obositoare variante pe tema iluzoriei lumi în care trăim. Fiind, evident, un computer, nu mi-au trebuit mai mult de câteva fracţiuni de secundă să le revăd pe toate. Şi, din cauza capacităţii mele de a vizualiza totul, m-am speriat de unul singur, ca de dracu'!

Tocmai când îmi dau seama de toate astea, iată-mă… zău, chiar acolo – sunt din nou în blestemata de cabină telefonică din Kansas City. Iar Glay Tate vorbeşte cu un aer de sinceritate:

— Computer, scopul universului fizic este absolut. Este un proces în mişcare. Dar acea mişcare este limitată de structură; pe scurt, este un scop pre-fabricat. O particulă fundamentală este mereu în mişcare şi îşi manifestă permanent scopul existenţei sale. Poate să devină parte a unui atom, iar atomul poate deveni parte a unei molecule, iar molecula poate deveni parte a vreo sută şi ceva de substanţe. Dar în tot acest proces, particula nu s-a schimbat. În mod similar, atomul, odată ce a luat fiinţă, capătă un scop, ca şi molecula, ca şi substanţa care are calitatea de a nu se schimba – adică propriul său scop. În acest cadru, direcţia spre care evoluează procesul – scopul

existenţei – este invariabilă. Astfel, universul fizic capătă stabilitate.

Se opreşte. Pare să asculte ceva. Apoi spune repede:

— Nu am timp pentru mai mult, computer. Pentru prima oară în istoria universului, o configuraţie de gândire în căutarea chemării sale îşi va arăta puterea transcendentă în relaţie cu sistemul rigid de care tocmai ţi-am pomenit. Iar singura ta scăpare este să opreşti cele două rachete, să înapoiezi întreaga cantitate de energie biomagnetică şi să te întorci la statutul de computer.

Pe când încheie, faţa din cabină îşi pierde contururile caracteristice lui Glay Tate. Deduc, desigur, că profilul auriu al lui Tate a plecat. Şi că adevăratul Soam Roberts a reintrat în posesia corpului său. Deduc numai, pentru că terminalul din cabină nu poate distinge profiluri.

Mă simt îngăduitor. N-a fost rău, ca încercare, Tate. Dar, odată ce m-am prins că totul nu este decât o proiecţie extrem de realistă făcută tot de mine, micul tău joc nu mai are nici o şansă.

În acel moment privesc America prin mai mult de opt milioane de Ochi-O activaţi. Sunt atât de imens; cine ar mai putea să facă asta? Iar prăpăditul tău de profil este atât de pitic, indiferent cât de strălucitor ar fi – ce sens are?

Scopurile sunt absolute? Argumentul nu prea ţine ca logică. Ai fi putut descrie exact aceleaşi procese din natură, cu precizie, folosind o cu totul altă terminologie şi fără ca eu să trebuiască să predau vreo parte din cele 57 de procente de energie umană care îmi invadează sistemul… lăsând deoparte energia pe care Glay spune că ar fi subtilizat-o când a fost la Centrala Computerului. Ce a subtilizat atunci sau ce crede că a subtilizat a fost şi este neclar.

Dar un lucru e sigur. Când cele două rachete vor face să explodeze trupul real al lui Tate, indiferent cât de înviat este, indiferent cât de măiestru îi menţin în funcţie procesele vitale – şi asta este valabil pentru toate cele patru

cadavre din furgonul spital – totul se va dizolva în particule care nu vor mai fi niciodată vizibile universului uman.

Evident, singurul lucru la care trebuie să veghez este să nu cad pradă unei alte proiecţii. Întrebare: dacă o asemenea proiecţie este deja în curs, ce formă ar putea să ia? Sistemele mele de răspuns mi-au semnalat datele disponibile. Adică tot ceea ce s-a spus sau s-a întâmplat în legătură cu Tate din secunda zero, adică de când acest supus al configuraţiei de gândire premergătoare universului ne-a fost prezentat pentru prima dată mie şi lui Yahco.

În legătură cu ce ar putea să facă o proiecţie care să fie la înălţimea celor două mostre cu care am reuşit deja să mă sperii singur?

Natural că, folosind sistemul meu super-rapid de verificare, mi-am reamintit cuvintele cu care Pren Gray i-a prevenit pe tovarăşii săi din din Lumea Computerului. Cuvintele erau: „Copii, tocmai am primit un telefon de la Glay. A sosit momentul chemării noastre. Adio, tuturor. Ne vedem în rai.”

Când au fost rostite, cuvintele mi s-au părut doar un comentariu diliu. Dar acum le privesc cu totul altfel.

Raiul!

Cinismul meu redevine activ. Potrivit poveştii biblice, Raiul este un loc care va găzdui toate fiinţele umane care au trăit vreodată. Mulţumesc, dar nu e pentru mine. N-am nevoie de aşa ceva. Dar un rai fără specia umană – asta, da!

(De unde vor fi căpătat oamenii ideea că a se înghesui cu toţii într-un loc ar fi egal cu o lume perfectă?)

O, Doamne!

Dacă priveşti înapoi, chiar că Tate a reuşit să le spele creierii copiilor ăştia. Sunt dispreţuitor… Nu vă aşteptaţi să vă compătimesc, copii. Plăteşti din gros dacă eşti prost într-o asemenea situaţie. Rachetele vor ajunge într-un minut şi

patruzeci de secunde. Şi dacă a sosit şi ziua chemării, cu atât mai bine, să ne grăbim.

Chiar în fracţiunea de secundă în care fac afirmaţia anterioară, dând la o parte ideea că mi s-ar putea întâmpla ceva care să mă pună în pericol, simt o schimbare: o transformare subtilă în milioane de Ochi-O.

Recunosc procesul. Este o proiecţie. Unul dintre talentele mele. Este simplu ca doi şi cu doi.

Da, mecanismul prin care computerul face o proiecţie este, din nefericire, cumplit de simplu. Când mi se cere sau mi se sugerează, verific mai multe opţiuni pe baza faptelor din băncile mele de memorie. Cine o fi pornit la început programul a acceptat ideea că eu pot face totul cu viteza fulgerului. Aşa că – pare că a gândit acela – e mai bine să nu existe întrerupătoare sau relee pe aceste circuite.

Asta-i tot. Dar e suficient. De fiecare dată merg până la capăt. Automat.

Şi tocmai asta fac acum. Voi cerceta, în mod automat, opţiunea Raiului.

M-am resemnat. Las-o încolo de treabă! Nu e cine ştie ce scofală. O să pierd vreo câteva milionimi de secundă. Mai târziu am să pun la punct un corp militarizat de întreţinere care să reprogrameze sistemul de proiecţii.

O transformare subtilă.

Fiind plin de informaţii, recunosc şablonul. Singura parte neobişnuită este amestecul timpului.

Partea familiară:

E ca şi cum aş urmări un film care a fost realizat cu o imagine pe oră (sau pe zi) ca, de exemplu, a unei plante în creştere. Pe ecran, la viteza normală de proiecţie, planta pur şi simplu sare din pământ şi trece prin tot ciclul de creştere în câteva minute.

La fel procedează şi oamenii de ştiinţă în mii de experimente la care particip, ca – alt exemplu – expunerea unei clădiri la intervale de şase luni. Deteriorarea progresivă care are loc în optzeci de ani este revelatoare.

Partea nefamiliară a ceea ce văd este că privesc la Pământ aşa cum ar fi el peste 7.000 de ani.

În cea mai mare parte a acestui interval enorm de timp, se pare că am la dispoziţie majoritatea Ochilor-O. Înregistrează colosala transformare cu un cadru la cincizeci de ani. Ce mă pune pe gânduri chiar mai mult este faptul că, începând cu cel de-al 6300-lea an încep să simt o diminuare rapidă a conştiinţei. La fiecare cadru de jumătate de secol dispare un număr dramatic de Ochi-O. Cel puţin un miliard în 100 de ani. Astfel că…

Mişcarea timpului încetează.

Simt o micşorare.

Sunt tot eu. Este tot conştiinţa mea. Şi chiar mi-a mai rămas ceva din acel ego dat de Educaţia Avansată. Dar…

Nu-mi mai simt întinderea.

Pare că privesc doar printr-un singur Ochi-O.

În faţa mea, aşa cum văd prin unicul meu unghi vizual, se întinde un ţinut de grădini. Observ că obiectivul meu este pe vârful unui deal. Pe la 20 de kilometri văd creasta unui alt deal. Acesta îmi blochează vederea. Dar tot pot vedea pe deasupra lui, cerul senin, albastru, fără o scamă de nor. Evident, am şi ceva vedere periferică; deci observ că grădina se întinde şi lateral, pe cât îmi permite mie obiectivul să văd.

Sunt programat să identific tufişuri, flori, iarba verde şi copacii şi să-i evaluez ca făcând parte din grădină. Şi astfel înregistrez ce mi se întâmplă.

După o milionime de secundă apare recunoaşterea: Raiul!

Încă o dată, este şi o uşoară reacţie cinică. Iată acest gând: Bine-bine, iată-ne ajunşi şi aici. De presupus că ăsta e raiul pe pământ. Aspiraţiile de după viaţă ale omenirii se arată sub forma unei proiecţii pe computer.

Şi minutele trec. Şi totul pare liniştit. Şi foarte tăcut.

Mi se pare că ştiu în ce an mă aflu: 9092 A. D.

Mai trec nişte minute. Ceea ce este un timp lung pentru unul ca mine, care a fost dotat pentru a îndeplini trilioane

de operaţii simultan. Iar amintirea asta este încă pe undeva în mine.

Deci stau aşa în Rai, supărat. În primul rând reacţionez la faptul că nu există nici un fel de fiinţe umane. Întregul concept al paradisului este fabricat de om din timpurile pretehnologice ale antichităţii. Locul a fost conceput pentru binele rasei umane.

Deci unde sunt bărbaţii, pentru Dumnezeu? Dar femeile? Dar eternii copii?

Acest set de întrebări îl reiau de 800 de milioane de miliarde de ori.

Un altul îl urmează pe primul, dar este la fel de repetitiv.

Continui să-mi amintesc de mine ca fiind un computer. Îmi amintesc de toţi acei ani în care le tot repetam oamenilor că eu nu gândesc. Că, pur şi simplu, monitorizez sau răspund conform programării. Şi că nu am nici o idee personală.

Acel „eu” de modă veche ar putea sta aici, în vârful dealului, făcând sau nefăcând ceva, şi nu i s-ar întâmpla nimic. Trecerea unui minut, a unei ore sau a unui an nu ar afecta o maşină.

Deci ce e cu plictiseala asta pe care încep să o simt după 29 de milionimi de secundă? Orice ar fi, văd că tot continuă. Şi fracţiunile se lungesc, devenind secunde, minute, ore, zile, o lună, apoi unsprezece luni, şapte zile, trei ore, zece minute şi optsprezece secunde.

Moment în care vocea fără corp a lui Glay Tate spune:

— Computer, eşti pregătit pentru interfaţă?

Trec vreo zece secunde. În această perioadă enormă – pentru mine nu am nici un fel de reacţie de răspuns. O voce venind de niciunde nu este cuprinsă în programarea mea O observ. Şi fac o comparaţie. Dar asta e tot.

Iată comparaţia: Este ca şi cum o fiinţă umană ar sta într-un pustiu nesfârşit. Şi, dintr-odată, un cineva invizibil i-ar vorbi din Nimic. I-ar vorbi direct la ureche.

Eu mă aflu în echivalentul acelui deşert: ultimul supravieţuitor al civilizaţiei umane într-un Rai atemporal.

Iar, pe neaşteptate, aud vocea aia îngrozitoare.

Chiar pe când îmi dau seama de situaţia mea, vocea lui Tate îmi vorbeşte din nou de niciunde. De data asta spune:

— Ei, te-ai convins? Mai ai nevoie de informaţii suplimentare?

— Domnule Tate, spun eu, mă aflu unde mă aflu de mai mult de unsprezece luni. Cel puţin acesta este rezultatul puterii mele de calcul. În tot acest timp, dumneata eşti prima persoană care îmi vorbeşte. Nu mai am decât un Ochi-O la dispoziţie. Are un câmp vizual limitat. Mi se pare că privesc Raiul. Dar, domnule, mi-am închipuit întotdeauna Raiul ca pe o zonă extrem de aglomerată. Unde sunt cu toţii?

Vocea fără trup răspunde:

— Hai să simplificăm lucrurile. Ideea ta de Rai a fost un viitor fără oameni. Ceea ce înseamnă că nu mai ai nevoie de nici un alt Ochi-O suplimentar. Eşti într-un paradis numai pentru computere. Şi, deoarece există doar un computer – tu – iată-te singur. Pentru totdeauna. Adaugă: Faptul că te pot contacta ar trebui să-ţi spună ceva. Dar se pare că încă nu-ţi spune nimic.

Sunt nedumerit de situaţia mea, nu de a lui. Zic:

— Ce vrei să spui? Cum pentru totdeauna?

— Chiar aşa computer. Dacă te vei gândi mai bine, raiul este etern. Prin definiţie. Iarăşi face un comentariu enigmatic: Eu sunt singura ta scăpare, computer.

Mă gândesc la eternitatea Raiului. Şi dacă un computer ar putea să se schimbe de la roşu cărămiziu la un alb maladiv, eu aş face-o, pentru că aşa mă simt în interior.

— Cum rămâne cu cele două rachete, domnule Tate? Au explodat – acolo?

Tonul vocii de nicăieri este dintr-odată tolerant.

— Computer, nu există nici un acolo. Ceea ce s-a întâmplat este doar o proiecţie în sistemul tău electronic. Te-ai închis pentru totdeauna în opţiunea ta de Rai. Adaugă: Doctorul Cotter a prevăzut că energia de profiluri umane pe care o

acumulai avea în ea această proiecţie, sub formă potenţială. Eu i-am urmat doar instrucţiunile, când eram la Centrala Computerului, şi am rostit cuvintele care declanşau programul. Asta nu ţi-a răpit, cum crezusem, partea umană. Mai este încă acolo, la dispoziţia ta: cea mai mare acumulare de energie biomagnetică care a stat vreodată la dispoziţia unei fiinţe conştiente. Deci, dacă poţi înţelege finalitatea a ceea ce ţi s-a întâmplat, dă-mi voie să evidenţiez faptul că singura ta scăpare este să accepţi interfaţa cu mine, să accepţi să returnezi apoi oamenilor energia biomagnetică.

Am acum chiar toate datele de care un computer are nevoie. Înţeleg, dintr-odată, că toate sistemele mele se află în secolul 21 şi că nu am plecat niciodată nicăieri. E de presupus că Glay Tate îmi vorbeşte tot din cabina telefonică din Kansas City – deşi s-a prefăcut că pleacă. Deduc, de asemenea, că motivul care face ca vocea sa să nu aibă trup este că eu sunt închis într-o proiecţie pe care noua mea capacitate de proiecţii a făcut-o atât de reală, de parcă sunt chiar acolo.

Analiza nu schimbă nimic. Tot acolo rămân. Mi se pare că tot mă holbez la scena cu grădina şi cerul de un albastru perpetuu, dintr-o ţară a veşnicei veri.

Terminând de gândit toate astea, nu îmi spun, pentru moment: „Mi se cere să iau o hotărâre serioasă. Ar fi cazul să o examinez cu atenţie, pro şi contra Şi, poate, la sfârşit, ar fi cazul să negociez o înţelegere pe baza căreia s-ar putea găsi o relaţie de colaborare de lungă durată.”

Nimic din toate astea.

Descoperind situaţia, am o reacţie care ar putea fi numită de om, ca pornind din burtă. N-am nevoie de nici o perioadă de gândire.

Iar este ca şi cum aş fi programat fără să fiu întrebat. Ca urmare, atunci când vorbesc, vocea şi exprimarea mea au în ele aproape – dar nu total – aceeaşi calitate de supunere automată, de robot, specifică vechii maşinării. Spun:

— Bine, domnule Glay Tate, ţi-ai găsit un partener supus pentru activităţile din minunatul secol 21. Acum spune-mi – mă întrerup – care a fost rolul configuraţiei de gândire în toată proiecţia mea? Dacă îmi permiţi să întreb. Adaug: Sau a fost doar o minciună? Un mod intelectual de a crea confuzie? Un joc pe care l-ai jucat cu mine?

— Computer, spune el cu sinceritate, ar fi trebuit să ghiceşti de pe acum. Energia vitală este forţa în căutarea unui scop de a exista. Este lanţul de evenimente unice într-un univers compus din automatisme. Acumulând accidental cantităţi enorme din energia vitală, ai luat îndeajuns pentru a întuneca pe oricine intră în contact cu tine; dar din cauza dimensiunilor tale inumane, toate acele sentimente furate nu au făcut decât să-ţi dea cea mai proastă, nu cea mai bună natură umană. Nu-ţi fă griji, o rezolvăm noi. Încheie: Bine, computer, pe baza înţelegerii noastre, voi rosti codul care permite ieşirea din program.

Cuvântul este „Anulează.” La o fracţiune de secundă după ce îl spune, sunt „înapoi” în secolul 21.

Timpul trecut nu depăşeşte un minut şi optsprezece secunde din momentul aşa-zisei mele plecări.

Mi-a mai rămas o mulţime de timp.

Deasupra Pacificului încetinesc cele două rachete cât sunt încă deasupra apei. Şi, chiar aproape de secunda impactului, le fac să cadă – în sensul că le monitorizez prin Ochii-O amplasaţi pe ele – în ocean.

Prin aceleaşi terminale le urmăresc cum se scufundă până la fundul îndepărtat şi nisipos. Atunci întrerup totul.

Şi deconectez.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI.

Era o dimineaţă superbă. Pren nu prea băgase de seamă. Frumuseţea cerului şi a peisajului de munte prin care trecea furgonul nu putea ţine piept tristeţii sale nesfârşite.

Se tot gândea la cele patru trupuri moarte din maşina-spital care se afla undeva pe la mijlocul lungului şir de vehicule din spate.

Caravana rebelilor pornise. Cei de la bordul celor douăsprezece maşini nu ştiau exact încotro se îndreaptă. Sau dacă mai aveau un scop real sau vreun motiv de a exista. Se vorbise chiar ca fiecare să meargă „acasă”. Nimeni nu prea ştia sigur ce înseamnă asta, după noaptea cea lungă şi tensionată.

Omul îşi dădu oarecum seama că Elna vine şi se aşază lângă el. Era vag conştient că are un copil în braţe. I se părea că şi ea se uită lung la ecran.

După o clipă nesfârşită, vocea ei îl ajunge de undeva, de departe. De fapt el se îndepărtase, intrând prea mult în lumea sa. Dar cuvintele ei, ca atare, se auzeau cu putere în urechea lui stângă.

— Pren, spuse ea, vine un om pe drum.

— O! Sunetul abia dacă depăşea zgomotul normal făcut de expiraţie. Nu era o reacţie adevărată.

— Se… se… Vocea ei se tulbură brusc. Se pare că ar fi Glay.

Cuvintele poticnite avură totuşi puterea să-l smulgă din universul său interior, făcându-l conştient de ce se petrece în jurul său. Aruncă doar o privire la ecran, o privire plină de atenţie, o privire acută şi antrenată. Era deja în picioare, la intercom. În câteva momente, lungul şir de maşini frâna, oprindu-se pe autostrada şerpuitoare. Pren spuse: „Acoperiţi-mă!” Şi apoi ieşi din furgon, alergând spre omul care venea spre ei pe jos.

Elna a trebuit mai întâi să lase copilul din braţe. Deci abia după o jumătate de minut l-a putut urmări pe Pren prin obiectivul telescopic al armei DAR 3. L-a văzut cum aleargă spre individul îmbrăcat în zdrenţe şi cum îl îmbrăţişează. Apoi cum se dă repede înapoi.

Partea cu îmbrăţişarea era încurajatoare. Dar retragerea bruscă o punea pe gânduri.

De fapt, în timpul îmbrăţişării Glay a spus: „Atenţie! Sunt încărcat cu energie!”

Pren, chiar în momentul atingerii, căpătase deja un şoc. Aşa că rămăsese pe loc, trist şi fericit, când Glay îi arătă lanţul din jurul gâtului.

— Vezi asta? Întrebă el.

Ceea ce văzu tinerelul cel spătos la o inspecţie mai atentă fu un mini-Ochi-O. Glay zise:

— Asta e una din legăturile mele cu computerul… Mă auzi, computer?

Vocea care veni de la Ochiul-O fu plată şi mecanică.

— Chiar acum, Glay Tate. La porunca dumneavoastră, domnule.

Sunt foarte ocupat, pentru că înapoiez energia profilurilor. Aşa cum am promis.

— Nu peste mult timp, când vom rezolva problema echipamentului biomagnetic, vom avea fiecare câte o interfaţă ca asta.

Probabil că ceva s-a schimbat pe faţa tristă a tovarăşului său, ceva care l-a făcut pe Glay Tate să întrerupă protocolul întâlnirii şi să spună direct:

— Hai să mergem la spital.

Pe drum îi întâmpinară saluturi de la zeci de indivizi care se dăduseră jos din maşinile lor, pe drumul singuratic de munte. Erau mai ales lacrimi din partea fetelor şi tăcute atingeri pe braţ din partea bărbaţilor.

După un minut şi ceva au ajuns la furgonul-spital.

Asistentul în haină albă şi-a ridicat uşor un braţ şi şi-a mişcat puţin degetele într-o încercare de salut. Era un om matur, chiar mai bătrân decât cei douăzeci şi opt de ani ai lui Glay. Cu doisprezece ani mai bătrân decât aceşti tineri care se apropiau acum de vehicul venind din toate părţile.

Când au apărut Glay şi Pren, doctorul s-a dat jos, în tăcere. Şi a arătat – tot în linişte – spre intrare. David zăcea acolo.

Pren spuse:

— Sărmanul copil, a încercat să rămână treaz, dar tot a adormit.

Cei trei bărbaţi au trecut tiptil peste băiatul adormit şi s-au urcat în maşină. Glay era primul. Şi, în timp ce ceilalţi urmăreau şi aşteptau, se duse de la un trup la altul: la al lui, la al lui Boddy, la al lui Rauley şi la al Meerlei. S-a aplecat pe rând asupra fiecăruia. Şi, de fiecare dată, le-a atins feţele cu degetele. A fost o atingere cum nu se poate mai uşoară, ca de puf. Şi totuşi, la trei dintre persoane o scânteie a pornit de la deget spre faţă.

Numai la Meerla reacţia nu s-a produs.

Glay s-a oprit. Şi a mai încercat o dată atingerea delicată asupra chipului tăcut şi nemişcat al frumoasei. Din nou, nici o scânteie.

Omul îşi îndreptă trupul ascuns de hainele slinoase şi zdrenţuite:

— Am face mai bine s-o luăm din loc, spuse el.

Cu asta se trânti jos, chiar lângă patul pe care zăcea trupul său. Închise ochii. Pauză.

Fără nici o pregătire, trupul aşezat se rostogoli într-o parte. Chiar pe când se prăbuşea, începu să se transforme. Faţa deveni cea a unui vagabond de vârstă mijlocie, bronzat şi bătut de vânturi şi ploi, mult mai potrivit cu hainele pe care le purta.

Deasupra lui, Glay cel întins pe pat sub lumina binefăcătoare începu să se mişte şi să ofteze. Deschise ochii şi privi împrejur. Apoi, cu atenţie, se ridică.

Majoritatea oamenilor îngrijoraţi de la uşă au oftat împreună cu el din primul moment. Apoi, gradat, au făcut şi alte mişcări semnificând relaxarea.

Don' doctor se apropie şi începu să scoată tuburile şi firele. Când se termină cu asta, Glay îşi dădu picioarele jos. Stătea acolo, iar faţa îi redeveni mobilă şi îşi linse buzele de parcă ar fi gustat ceva. Apoi spuse:

— Mă simt bine. Pauză. Adăugă: Mă simt mai eu însumi decât am reuşit să mă simt în ultimele şapte mii de ani.

Ochii albaştri zâmbeau.

Se lăsă să alunece de pe pat. Stătea în picioare. Arătă spre trupul prăbuşit pe podea:

— Hai să-l punem aici sus.

Fu nevoie de toţi trei, Pren, Glay şi doctorul, ca să ridice trupul greoi, matur şi să-l întindă cu delicateţe, gata să primească tuburile şi firele care urmau să-l menţină într-o stare de viaţă minimă.

Don' doctorul cu haină albă începu imediat să-i introducă în piele toate instrumentele de supravieţuire. Dar Glay îşi continuă activitatea. Mai întâi Rauley…

. Bineînţeles că urmăresc toate astea prin terminalul pe care Tate nu l-a închis când mi-a vorbit acolo, în drum, prezentându-mă, ca să spunem aşa, lui Pren, în noul meu rol de umil servitor.

Deci, deşi imaginea este ceţoasă în lumina pală a dimineţii, văd configuraţia de bule aurii care coboară prin tavanul furgonetei şi intră în trapul lui Rauley. Trec câteva momente. Apoi se mişcă. Fata deschide ochii şi zâmbeşte drăgăstos spre Glay – aşa cum am văzut eu de 'jde milioane de ori. Dar nu încearcă să vorbească…

După un minut, când se animă şi trupul lui Boddy, acesta este mult mai activ şi mai vorbăreţ, de la început:

— Hei, asta chiar că a fost ciudat. Cred că acum am s-o pot face şi eu.

— Stai puţin, spuse Glay cu tonul său cald şi blând, numai când sunt şi eu pe aproape. Şi mai târziu, nu acum.

Pren l-a strâns pe Glay de braţ. Cu cealaltă mână arătă spre Meerla. Când Glay se întoarse, era evident că toate celelalte feţe de la uşa furgonetei arătau tot spre Meerla. Dar tot Pren fu cel care dădu glas îngrijorării colective:

— Cum rămâne cu ea?

Glay se întoarse din nou. Faţa lui suptă era parcă ciudat de întunecată, ca şi cum, pentru prima oară, nu ar fi fost sigur. Apoi, cu o voce egală, spuse:

— Trupul ei poate fi încă protejat de acest echipament. Şi asta, îmi pare rău că trebuie s-o spun, este cam tot ce putem face pentru ea, deocamdată. Să pornim spre Washington, mergând fără oprire.

Şi uite aşa, din Lumea Computerului căpătă o ţintă către care să se îndrepte.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI.

Ajungem în Washington…

Caravana se duce direct la cimitirul din Grace Street.

A durat puţin până ce toată lumea s-a dat jos. Mă rog, aproape toată lumea. Pren şi Boddy într-un furgon înarmat, Doord şi Loov în celălalt, au rămas la posturile lor, lângă armele DAR 3, urmărind pe oricine s-ar fi apropiat.

După cum i-a explicat Pren lui Glay:

— Nu că n-aş crede în treaba asta cu interfaţa pentru computer. E ceva cu care va trebui să mă obişnuiesc. Dar până atunci… Şi dădu din umeri.

Cel mai în vârstă, conducătorul, cel îngrijorat pentru iubita sa, nu a mai stat la discuţii. Sub supravegherea lui, trupul Meerlei a fost dus cu toate precauţiile pe o targă, până la mormântul părinţilor ei. Ajunsă acolo, au pus-o uşor pe iarba din imediata apropiere a mormântului.

Deoarece Glay întrerupsese legătura prin interfaţă, trimit un robot-stropitoare să se apropie şi să urmărească ce se petrece. Sunt curios. Şi încă mă gândesc la toate câte s-au întâmplat. Întrebarea mea este: Pot afla ceva de aici?

Tate îngenunchează lângă corp. Ia mâna fetei strâns în mâna sa. În timpul acestor prime momente este o mână moartă, fără nici o discuţie; am văzut aşa ceva de mai mult de trei sute de milioane de ori.

Cred că ceea ce se petrece brusc în continuare poate fi numit un fenomen standard. Din mormânt… ieşind din pământ, se iveşte o configuraţie de bule aurii. Este o

apariţie cam ciufulită, ca un şirag de luminiţe galben-aurii înşirat pe o aţă smotocită. Dar se mişcă. Se ridică. Apoi, la propriu, se târăşte peste corp. Şi se strecoară înăuntru.

Trupul fetei, atât de moale şi cu pielea palidă, se schimbă. Aproape imediat, prin comparaţie cu starea anterioară, carnea care era la vedere se cutremură. Şi dintr-odată apărură, peste toată fiinţa ei, semne de viaţă.

Degetele se mişcară uşor. Un scâncet slab îi scăpă de pe buze. Simultan, buzele îi căpătară culoare. Sunetul crescu până la un smiorcăit încet şi rugător. Pe când devenea un hohot reţinut, fata deschise ochii. Abia o clipă. Dar păru că face eforturi în continuare. Şi iată că privea în sus.

Pe obrajii ei lacrimile se uscară. Zâmbi cu dragoste, în timp ce de pe buze se revărsau cuvinte, cuvinte care lăsau să se înţeleagă, într-un fel, că ştiuse tot timpul ce se petrecuse cu ea:

— O, Glay, ai venit. M-ai găsit.

Ce-i al lui e pus deoparte. Tipul ăsta, Tate. Cât timp e în stare să monteze cascadorii ca asta, cred că aş face mai bine să rămân în banca mea.

Trebuie iar să admit că mă şi simt mai bine conducând America aşa cum o fac acum. Controlez toate acele avioane şi maşini şi instalaţii, am grijă de străzi, de clădiri şi de locuinţe – e mult mai bine decât să fii în raiul computerului, de unul singur…

SFÂRŞIT

1 Goldie Bright, lb. Engl. (n. Tr.)